

Trân Bảo Thái Tử

Contents

Trân Bảo Thái Tử	1
1. Chương 1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	8
4. Chương 3	16
5. Chương 4	26
6. Chương 5	35
7. Chương 6	43
8. Chương 7	51
9. Chương 8	57
10. Chương 9	64
11. Chương 10	71

Trân Bảo Thái Tử

Giới thiệu

Hệ liệt: Nhà của ta có cái ái tài thê chi nhĩ “Tĩnh, thái tử tĩnh!” Thấy trên giường nhân mắt tiếp rung động hạ, tiếp theo

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tran-bao-thai-tu>

1. Chương 1: Tiết Tử

Không thể nào! Ta chính là muốn nhảy dù để giải tỏa áp lực, như thế nào lại xuyên qua đến cổ đại, còn thành thái tử?

Tuy nói vinh hoa phú quý hưởng không hết, nhưng anh em của vị thái tử này lại vì quyền vị ý đồ mưu hại hần.

Hại ta mang bệnh nặng nằm ở trên giường, thiếu chút nữa khó giữ được mạng,

May mắn có xung hỉ tiểu thê sẵn sóc chiếu cố ta.

Mọi khắc đều canh giữ ở ta bên người, tối ta ngủ không được thì cùng ta nói chuyện phiếm nói việc nhà,

Nàng cũng kể lại những chuyện trước đây cho ta nghe, giúp người “mất trí nhớ” là ta hiểu biết về quốc gia này. Nàng luôn nghĩ đến lời hứa của hoàng hậu. Hoàng hậu hứa rằng nếu ta sống một ngày liền cấp nàng một thỏi kim nguyên bảo.

—————”kim nguyên bảo ta nghĩ các nàng đọc chắc cũng hiểu là gì “

Ta vẫn không tự giác bị trí tuệ đáng yêu của nàng hấp dẫn, một mực sủng nàng.....

Ta hào phóng cùng nàng chia xẻ tài bảo, tùy ý nàng vét sạch của ta tài khổng, Còn bày ra châu báu thiết kế tinh xảo, vì nàng thiết kế riêng dây chuyền.

Thậm chí lên kế hoạch rời đi mâu thuẫn tranh chấp nhau trong hoàng cung, muốn cùng nàng trải qua cuộc sống vợ chồng bình thường.

Nhưng mà ta còn không chưa có cơ hội mang nàng xa chạy cao bay, đã bị hãm hại bỏ tù.

Ta lo lắng muốn gặp mặt nàng, lại nghe được tin nàng tự sát...

“Tĩnh rồi, Thái tử tĩnh rồi!”. Thấy người trên giường mi mắt rung động, tiếp theo chậm rãi mở mắt, lộ ra con ngươi đen như mực, những người vây quanh giường đồng loạt phát ra tiếng hô vui mừng.

Nghe thấy tiếng nói, ta từ từ chuyển động con mắt nhìn về phía bọn họ, màng đen dần dần tiêu tan, sau đó nhìn thấy bộ dáng của những người đó, ta ngơ ngẩn ra một lát, lại chậm rãi nhắm mắt lại.

Ta tưởng, ta hẳn là còn nằm mơ, cho nên ta yên tâm tiếp tục ngủ.

Nửa tháng kế tiếp, ta luôn có cảm giác như thật như giả, lúc tỉnh lúc không.

Gần đây, vì ta biết được mình mắc bệnh nặng, đã từng một lần ngừng thở tim ngừng đập, dù đã từ quỷ môn quan trở về, thân thể suy yếu này cũng không thể mau chóng khỏi hẳn được.

Nguyên nhân thứ hai là mỗi lần ngất ngủ tỉnh dậy, lại thấy những người bên cạnh đều mặc trang phục cổ trang, đều làm ta cảm thấy bản thân còn đang trong giấc mộng, nhưng bên tai lại truyền đến tiếng nói làm ta vô cùng hoang mang —

“Hoàng nhi, ngươi yên tâm, chỉ cần ngươi còn sống một ngày, mẫu hậu nhất định sẽ không cho phép bất kỳ kẻ nào cướp đi vị trí thái tử của ngươi, mẫu hậu tuyệt đối sẽ không tha cho bọn họ!”

“Tuyên Kỳ ca ca, dù ca ca chưa tỉnh cũng không sao, chỉ cần ca ca sống lâu một chút thì tốt rồi, hoàng hậu nương nương đã đáp ứng qua, chỉ cần thái tử sống thêm một ngày, người sẽ mỗi ngày ban cho Lam Ngâm một thỏi kim nguyên bảo.”

Ta thực mê hoặc, bản thân sao cứ thấy giấc mộng kỳ quái này hoài...

2. Chương 1-2

Sở Văn quốc.

Thịnh Long đế trị vì hai mươi lăm năm, Sở Văn lịch tháng thứ mười một năm hai mươi chín.

Mấy ngày qua đông khí âm hàn cũng gió liên miên không dứt thổi đến mang khí lạnh.

Bất đồng với không khí ngoài trời giá lạnh thời tiết, trong tẩm phòng vờn cái hỏa lò, đã đuổi đi hết không khí lạnh, làm phòng trong ấm áp như đang vào mùa xuân.

Giờ phút này buổi trưa vừa mới qua, nhưng bởi vì ngoài phòng từng hạt mưa bụi mênh mông rơi một mảnh vẻ lo lắng, cung nữ liền đem tẩm điện bốn góc có để hình đế nền đồng hình hạc thấp nền khi những ngọn nến đã được toàn thấp lên, đem phòng trong chiếu đến đôi mắt thông minh.

Ngồi ở vị trí ấm áp, Lộ Kỳ trên giường được phủ lấy chăn gấm trên chăn mây tìm được thuê bằng những sợi chỉ vàng, tuần dệt trên mặt mang theo thần sắc có bệnh, đây là hẳn mê man hơn nửa tháng sau tỉnh lại ngày hôm sau.

Ngày hôm qua ta vừa tỉnh táo lại thì khi đó lập tức có một đồng người vây quanh ta xèo xèo thì thầm nói không ngừng, thấy rõ bọn họ bộ dáng cùng cho rằng sau, ta rất muốn hôn mê lại, nhưng mê man hơn nửa tháng, ta ngủ đến xương sống thất lưng cứng lưng đau tứ chi cứng ra có không dùng biện pháp ngủ tiếp.

Bình tĩnh tiêu hóa ngày hôm qua tiếp thu được đến tin tức gì, ta tuy rằng vẫn là không thể tin, nhưng trong lòng đã dần dần nhận chuyện này thật.

Ánh mắt của ta nhìn quanh điêu khắc phức tạp giường, ánh mắt chậm rãi di chuyển đến hướng bên cạnh một cái dùng đồng thau đúc thành hình con hạc dùng làm chân nền, ta tò mò mặt trên tổng cộng điểm được hai mươi một ánh nền.

Mà này trong phòng cùng có bốn đồng nền, từng cái đều lấy bất đồng tư thái bạch hạc tạo hình.

Tiếp theo của ta tầm mắt lại dời về phía trước phương cách đó không xa hé ra từ tơ vàng lim chế thành cái bàn, cái bàn bốn chân điêu thành bốn đầu hổ, đầu hổ trên mặt đầu hổ khảm vào đó hai khóa hắc diệu thạch làm mắt, rang rõ oai phong trông rất sống động, cái bàn bên cạnh còn điêu khắc một đám tượng trưng cho cát tường đồ án “ cát tường đồ án = là những hình tượng tượng trưng cho sự cát tường “ bên cạnh bốn ghế dựa cùng cái bàn đầy đủ, giống nhau là từ tơ vàng lim điêu chế mà thành.

Cách đó không xa bình phong ngọc thạch ngăn cách phòng ngủ thành trong ngoài.

Đôi mắt của ta mâu quang lại di hướng bốn phía trên tường, nơi đó vẽ ra mấy bức họa, phân biệt tranh sơn thủy núi non mây nước ngọn trúc, ý cảnh thanh u không linh, sần thượng phô mềm mại tinh xảo tranh hoa điêu thêu thắm, dựa vào cửa sổ góc chỉ cao bằng nửa người men sứ xanh bình hoa, bên trong cắm một ít hồng nhạt màu đỏ hoa.

Đi quanh xem xét một vòng sau, hần thu hồi ánh mắt đánh giá, không chú ý đón nhận bên giường một đôi mắt thông minh sáng lấp lánh, chính xác là không rơi đi nhìn chăm chú vào hần, hần ngược nhảy dựng, không hiểu hần có bị nhìn thấu tâm tình.

Ta miễn cưỡng cười trừ, dùng mười phân âm thanh suy yếu hỏi: “Người như thế nào như vậy nhìn ta?”

Ngày hôm qua tỉnh táo lại khi, ở một mảnh ồn ào nói chuyện trong tiếng, ta biết này mới mười năm tuổi cô gái, là “Hần” Vừa thú quá môn đến xung hỉ thái tử phi.

“Tuyên Kỳ ca ca có điểm kỳ quái.” Bùi Lam Ngâm oai đầu nhìn hần.

“Làm sao kỳ quái?” Ta yết hầu làm ách, tiếng nói tẻ như bình thường.

“Tuyên Kỳ ca ca đối với Lam Ngâm cười, cũng đối với người khác cười.” Nàng mềm mại cười lộ ra trên mặt tia nghi hoặc.

“Chẳng lẽ ta trước kia không cười sao?” Ta tính tình lạc quan sáng sủa, thói quen đối người cười, chính là không biết này tên là Tuyên Kỳ thái tử trước kia là cái người như thế nào.

“Lam Ngâm gả tiến cung trước gặp qua Tuyên Kỳ ca ca hai lần, ca ca chưa bao giờ từng đối Lam Ngâm cười qua, hầu hạ Tuyên Kỳ ca ca cung nữ tỷ tỷ nhóm người cũng nói qua Tuyên Kỳ ca ca rất ít đối với các nàng cười.”

Nhưng là từ ngày hôm qua sau khi hần tỉnh lại thỉnh thoảng đối người lộ ra tươi cười, tuy rằng nàng tổng cảm thấy kia tươi cười không giống như là thật sự vui mừng, ngược lại giống sảm ti mê mang cười khổ.

Lộ Kỳ thử giải thích “Ta nói rồi, chuyện trước kia, ta tất cả đều không nhớ rõ.....”

Ngày hôm qua tỉnh lại, nhận thức được đến chính mình xuyên qua đến cổ đại, hần cả người mờ mịt ít nhất có nhất, hai giờ, không rõ loại này quỷ dị chuyện tình làm sao có thể phát sinh ở hần trên người.

Ta bởi vì dây thanh dài hư chuẩn bị mổ, nhưng thân là ca sĩ, yết hầu đối ta có bao nhiêu trọng yếu khả tưởng hiểu rõ, ta vẫn thực lo lắng, vì thế ở bệnh viện trước khi mổ, ta ở bằng hữu mới đi ngoạn ta yêu nhất nhảy dù ta dùng đến nhảy dù để thư giải áp lực.

Chuyện bắt đầu khi ta nhảy xuống về sau mới phát hiện của ta dù như thế nào đều đánh không ra!

Trơ mắt nhìn chính mình theo mấy ngàn thước trên trời cao nhắm thẳng rơi trái tim của ta cơ hồ muốn dọa ngừng, ngay tại lúc đấy ta nghĩ đến chính mình hần phải chết không thể nghi ngờ, gắt gao nhắm mắt lại chuẩn bị nghênh đón tử vong không nghĩ tới lại mở mắt thì thế này nhưng đi tới này cổ đại thế giới.....

Lộ Kỳ không biết đây là hạnh vẫn là bất hạnh?

“Kiếp trước” Ta trừ bỏ là cái ca sĩ thiếu tốn nữa bầu trời ca sĩ, ba năm cũng khóa chùng chỉ kịch, diễn xuất hai bộ kịch cùng hai bộ điện ảnh tan được xem là thần tượng, gần nhất vừa làm xong bộ kịch cổ trang nhất bộ Đường triều, ta còn chưa nhận giải chuông vàng kịch phần thưởng nam nhân vật chính hay nhất, chỉ muốn một phiếu kém bại bởi một cái diễn xuất hai mươi mấy năm lão diễn viên.

Rất nhiều người cho rằng ta mặc dù bại như dù sao ở người xem bỏ phiếu đầu quyết bộ phận, ta đạt được áp đảo tính thắng lợi, người xem nhất trí cho rằng ta mới là nam nhân vật chính hay nhất, bởi vậy không đoạt giải ta cũng không để ý, nói trắng ra hành động tốt xấu là thực chủ quan chuyện, hơn nữa này kháng giả mới là của ta áo cơm cha mẹ, khả không phải này bình phẩm.

Năm nay ta lại nhận quanh kim mã thưởng giải nhất nam nhân vật chính, truyền thông báo viết ta năm nay đoạt giải rất nhiều ta cũng đã sớm chuẩn bị tốt một bộ màu bạc lễ phục, muốn ở kim mã thưởng hôm đó gặp may gặp nhiếp ảnh gia phim ảnh, nhưng hiện tại biến thành như vậy takhông biết còn có không có cơ hội trở về.

Tám phần không cơ hội ta theo cao như vậy địa phương ngã xuống, chỉ sợ đã muốn thành một đồng thịt nát.....

Bất quá đáng giá an ủi là, ít nhất hần xuyên qua lại đây không phải cái gì nô tài mà là thân phận tôn quý thái tử, so với ta phía trước thân phận tổng giám đốc — công ty vàng bạc đá quý có một chút ít hoàn hảo cũng coi như ông trời không có rất bạc đãi ta, tuy rằng này phó thân thể toàn bộ suy yếu ngay cả xuống giường đi từng bước đều suyễn đến sắp dương như tắt thở, chỉ có thể nằm ở trên giường, nhưng là hần miễn cưỡng còn có thể nhận.

Duy nhất không thể nhận là, trước mắt này mới mười năm tuổi thái tử phi!

Thấy nàng kia khuôn mặt mềm mại trên mặt còn lộ ra tính trẻ con ta không khỏi thật sâu thở dài, nàng thật sự quá nhỏ.

“Lam Ngâm thích hiện tại này cái gì cũng không nhớ rõ Tuyên Kỳ ca ca.” Nàng cười nhìn về phía hần, cặp kia nhanh nhạy ánh mắt cười đến hơi hơi nheo lại.

Nhìn chằm chằm nàng cặp kia mắt trong suốt, ta lại có loại hiểu rõ hết thấy cảm giác, ngay sau đó thấy trên mặt nàng chân vô tà lúm đồng tiền,ta không khỏi cảm thấy là chính mình nhiều quan tâm, nàng bất quá là cái mười lăm tuổi tiểu cô nương, làm sao có thể nhìn ra được này thân thể này cũng linh hồn này bất đồng.

“Người còn nhỏ như vậy, làm sao có thể gả tiến cung?” Lộ Kỳ nhin không được hỏi. Nếu là ta từ nay về sau lấy nơi này thật sự này cuộc sống ta thật sự không biết nên như thế nào đối đãi tiểu thê tử này

“Lam Ngâm đã muốn mười lăm tuổi, không tính nhỏ, không hề thiếu cô nương mười ba, bốn tuổi liền lập gia đình đâu. Hoàng hậu nương nương nói ta có vượng phu mệnh cách, nếu là khẳng gả tiến cung giúp Tuyên Kỳ ca ca xung hỉ, chỉ cần ca ca sống một ngày, nàng liền mỗi ngày thưởng ta một thỏi kim nguyên bảo.”

Nàng là lễ bộ thị lang chi nữ, từ nhỏ thiên vị lòe lòe tỏa sáng vật phẩm, nghe nói nàng một tuổi, y Sở Vân quốc tập tục cử hành chọn đồ vật đoán tương lai khi nàng nhỏ nhỏ hai tay, nhưng lại luôn bắt lấy những vật sở hữu tỏa sáng vật phẩm.

Dần dần sau khi lớn lên, vơ vét vàng bạc châu báu thành của nàng ham mê, chuyện này thậm chí truyền tiến cung nội, bởi vậy hoàng hậu vì dụ khiến nàng gả tiến cung, ban cho nàng không ít châu báu, trong đó còn có bàn lớn nhỏ trên châu, càng nhận lời chỉ cần thái tử sống một ngày, nàng có thể lấy một thỏi kim nguyên bảo, thái tử sống nhiều lâu nàng liền lĩnh bao lâu.

“Cho nên người là vì kim nguyên bảo gả tiến cung?” Lộ Kỳ không lậu nghe nàng nói đã hiểu trọng điểm vấn đề.

Nàng cặp ánh mắt thông minh nhìn hần, nhanh như chớp chớp cái hạ xuống cái miệng nhỏ sau đó cẩn thận chậm rãi khải khẩu nói: “Kim nguyên bảo chuyện là trọng yếu nhất như Lam Ngâm hy vọng có thể trợ Tuyên Kỳ ca ca ngã xuống nước hôn mê không tỉnh sớm ngày tỉnh lại.”

Ngồi sau một lúc lâu, Lộ Kỳ đã mặt lộ vẻ ủ rũ, nhưng nghe gặp Lam Ngâm trong lời nói, ta vẫn kích động kinh ngạc hỏi: “Ta là vì té xuống nước mà hôn mê bất tỉnh?”

“Nghe nói là vì uống rượu cho nên trượt chân ngã trong hồ, cung nhân mặc dù đem Tuyên Kỳ ca ca cứu lên, Tuyên Kỳ ca ca nhưng vẫn hôn mê bất tỉnh, cho nên hoàng hậu mới, không, mẫu hậu mới có thể muốn tìm cái mệnh cách vượng người đến xung hỉ, xem có thể hay không cho Tuyên Kỳ ca ca thức tỉnh. Ta gả tiến cung đêm đó, Tuyên Kỳ ca ca thậm chí một lần không có tim đập đầu.” Nàng còn không thói quen xưng hoàng hậu vì mẫu hậu, thường thường đã quên sửa miệng.

Giải thích xong Lam Ngâm nhìn ra hắc mệ mỗi, gọi cung nữ bưng tới chén thuốc, hầu hạ hắc mệ uống xong, lại phù chăm giúp hắc mệ ngủ.

Mỗi một hai mắt, Lộ Kỳ thoáng nhìn nàng anh sắc khỏe môi cong lên một chút đáng yêu cười, thân nhẹ tay khinh thay hắc dịch dịch ở trên người chần phũ gấm.

Đi vào giấc ngủ trước hắc mệ, nàng hắc mệ là rất cao hứng khi hắc mệ còn sống, bởi vì chỉ cần hắc mệ còn sống một ngày, nàng có thể được đến một thời kim nguyên bảo.....

Đứng ở một mặt mài ánh sáng khắc hoa gương đồng tiền, Lộ Kỳ không dám tin tròng mắt kính chiếu ra kia tương gương mặt, ta vươn tay sờ mặt mình, theo cặp kia tà trường kiêu mi, thâm thúy hẹp dài ánh mắt, thẳng thắn mũi, mãi cho đến kia tương độ dày vừa phải cánh môi, cuối cùng hắc mệ nhéo nhéo tái nhợt hai má, thẳng đến nứt rất dùng sức thiếu chút nữa đau thở ra thanh mới buông tay ra.

Này khuôn mặt là thái tử làm sao có thể cùng ta nguyên lai dung mạo giống nhau như đúc?

Trừ bỏ tuổi trẻ điểm, gầy, tái nhợt, tiêu tụy điểm ở ngoài, sống thoát thoát chính là nguyên lai hắc mệ!

Lúc trước ta chính là dựa vào khuôn mặt tuần tú, còn có kia trời cho giọng ngọt ngào, khiến cho hắc mệ chỉ không đến nửa năm thời gian liền có là sao ở Trung Hoa và chỉ năm năm thì toàn Á Châu, các loại đạo diễn không ngừng tới cửa mời ta, nhưng làm việc qua độ kết quả làm cho ta dây thanh hư.....” bị kiểm là gì ta không biết như đại khái là hư nên phải vào bệnh viện mổ nên ta nói là hư luôn“

“Hoàng hậu nương nương giá lâm, Lâm phi nương nương giá lâm, nhị hoàng tử giá lâm –”

Bên ngoài đột nhiên truyền đến thái giám bén nhọn truyền tiếng hô, đánh gãy suy nghĩ của hắc mệ.

Vốn ở một bên yên lặng nhìn Lộ Kỳ liên tiếp quái dị hành vi Lam Ngâm, nghe tiếng chạy nhanh đi ra nội thất đến tiền thính nghênh đón.

“Lam Ngâm bái kiến hoàng hậu nương nương, Lâm phi nương nương, còn có nhị hoàng tử.” Nàng hướng ba người hành lễ.

“Lam Ngâm, người đã gả cho Tuyên Kỳ, như thế nào còn gọi bản cung hoàng hậu?” Một dung mạo ung dung thanh lịch liễm mi nhìn nàng.

Bùi Lam Ngâm sững sốt, vội vàng sửa miệng “Lam Ngâm biết sai, Lam Ngâm bái kiến mẫu hậu.” Ai, nàng lại đã quên.

Hoàng hậu Triệu Phồn thể này mới vừa lòng gật đầu, ôn nhu hỏi: “Tuyên Kỳ hôm nay có thể có tốt hơn không?”

“Hồi bẩm mẫu hậu, Tuyên Kỳ ca ca hôm nay đã có thể xuống giường đi vài bước.” Nàng biến mất hắc mệ mới vừa rồi đứng ở gương đồng tiền, nhìn gương sờ chính mình sờ cái không ngừng cổ quái cử động chưa nói.

“Bản cung vào xem hắc mệ.”

Bên trái phải hai gã cung nữ vây quanh, hoàng hậu đi vào nội thất, Lâm phi cùng nhị hoàng tử cũng đi theo tiến đi.

Vừa mới nghe thấy bên ngoài truyền đến thanh âm, Lộ Kỳ đã nằm ầm áp địa phương, hoàng hậu tiến vào vừa nhìn thấy hắc mệ, đoạn trang trên mặt lập tức tràn ra từ ái tươi cười.

“Mẫu hậu.” Ta ra tiếng kêu. Ngày hôm trước tỉnh lại khi, ta đã theo cung nữ nơi đó, biết được này xinh đẹp cao quý lại uy nghiêm phụ nhân, đúng là thái tử mẫu thân, đồng thời cũng là hoàng hậu.

“Tuyên Kỳ, mới vừa rồi bản cung nghe Lam Ngâm nói, người hôm nay đã có thể xuống giường đi lại?” Nàng cẩn thận đánh giá con khí sắc, phát giác thật là so với hôm qua lại tốt lắm chút.

“Là, có thể đi vài bước.” Lộ Kỳ xoay chuyển ánh mắt, phát hiện tùy hoàng hậu vào còn có hai người theo sau, hần ra tiếng hỏi: “Đây hai vị là.....”

Ta nhin không được nhìn đứng ở hoàng hậu bên cạnh nữ tử, nàng quỵn rũ diễm lệ mặt trái xoan. đôi mắt to ngập nước, ở ta dò xét hướng nàng cặp kia hoa đào mắt cũng trong suốt nhìn hần.

“Tuyên Kỳ, người không nhận biết ta cùng Lâm phi?” Nhị hoàng tử Tuyên Hạo nghe vậy hỏi.

Cùng tuần dật thon dài cùng Tuyên Kỳ bất đồng, Tuyên Hạo anh tuấn gương mặt mang nét cương, vóc người khôi ngô cao lớn, hần cùng với đại hoàng tử là cùng mẫu sinh ra, nhưng bởi vì không phải hoàng hậu sở sinh, không thể ngồi trên thái tử vị, vì thế từ đứng hàng thứ thứ bốn, hoàng hậu sở ra Tuyên Kỳ trở thành thái tử.

Bùi Lam Ngâm hợp thời ra tiếng thay ta giải thích “Nhị hoàng tử, Tuyên Kỳ ca ca tỉnh lại sau, đem trước kia chuyện toàn đã quên, ngay cả trong cung tất cả mọi người không nhớ rõ.”

“Chẳng lẽ thái tử điện hạ ngay cả hoàng hậu nương nương cũng không nhận được?” Lâm phi kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy, ta tỉnh lại khi ngay cả mẫu hậu cũng không nhận được.” Tuyên Kỳ rũ mắt xuống, trên mặt toát ra một chút uể oải. Ta diễn qua mấy vai diễn hành động này tuy rằng không đến thuần bộ dáng, nhưng biểu hiện vui giận buồn các loại biểu tình, cũng là vô cùng thuần thực.

“Có lẽ chờ người thân mình hồi phục sau, có thể nhớ tới trước kia chuyện.” Nhị hoàng tử an ủi hần.

“Đúng nha, có Thái y chăm sóc, tin tưởng thái tử điện hạ thân mình rất nhanh có thể phục hồi như cũ.” Lâm phi cũng tiếp theo nói.

Hoàng hậu nâng lên tay ý bảo, “Tuyên Hạo, Lâm phi, các người đều đi ra ngoài đi, cho Tuyên Kỳ hảo hảo nghỉ ngơi.”

“Là, thiếp thân cáo lui.” Trước khi đi, Lâm phi thủy mâu lại nhìn hần một cái, thế này mới khoản bãi thướt tha vòng eo toàn thân rời đi.

Lâm phi trên người kia tập vàng nhạt sắc sa trù sam tử đem nàng ngực cao mông nở giảo hảo dáng người hoàn toàn vẽ ra bề ngoài, nhường đường kì hồi tưởng khởi “Kiếp trước” hần thích chính là loại này thành thực quỵn rũ, vóc người lại đẹp nữ nhân.

Ta mâu quang theo bản năng di đến Bùi Lam Ngâm trên người, nàng tuy rằng mới mười năm tuổi, nhưng dáng người chút không thua cái kia Lâm phi, ta nhìn ra thân thể của nàng cao không sai biệt lắm có khoảng 160 cm, dáng người cân xứng yếu diệu, đầy đặn bộ ngực không có 34 cm.

——” ta không nghĩ 34 com là to hắc hắc theo ta thấy to là khoảng 84 mới lớn ta nghĩ chắc là lộn số đo rồi “——

Thời đại này cô gái đều triển rất sớm? Nhưng tiếp theo thuần ngắm đến hoàng hậu bên người kia tứ cái dáng người tinh tế bệch cung nữ khi, ta lập tức lại phủ định chính mình ban đầu phán đoán.

Ở Lâm phi rời đi sau, nhị hoàng tử cũng tiếp theo hành lễ “Nhi thần cáo lui.”

Chờ bọn hần sau khi rời khỏi đây, hoàng hậu ra tiếng hỏi: “Tuyên Kỳ, người vẫn là không nhớ tới lúc ấy làm sao có thể rơi xuống nước?”

Ta lắc đầu, “Ta cái gì đều muốn không nhớ, bất quá không phải nghe nói ta là uống rượu trượt chân ngã hồ lý?”

“Người cơ thể yếu uống rượu luôn luôn kiềm chế, làm sao có thể uống say mèm?” Hoàng hậu tiếng nói hơi trầm xuống.

Thoáng nhìn nàng lược hiển ngưng trọng biểu tình, Lộ Kỳ sửng sốt “Chẳng lẽ là có người hại ta xuống nước?”

Nhớ tới trước kia ở tivi cùng trong phim xem qua, trong hoàng cung tràn ngập vì tranh đoạt để vị mà tay chân tướng tàn chuyên, ta vẽ sợ hãi cả kinh chẳng lẽ ta vị trí thái tử này thật có nhiều nguy hiểm có không ít người muốn mưu sát ta?

Thấy hần mặt lộ vẻ kinh ngạc, hoàng hậu ôn thanh trấn an “Việc này mẫu hậu hội phái người âm thầm điều tra, người an tâm đem bệnh dưỡng hảo là tốt rồi.”

“.....Dạ.” Xem ra quả nhiên là có người âm thầm yếu hại ta, này thái tử tựa hồ không quá dễ làm, không nghĩ qua là tùy thời đều khả năng hội nguy hiểm.

Ta có thể hay không không ngoan trò chơi làm thái tử này, trở về khi ta ca sĩ cùng diễn viên a?

“Lam Ngâm, người có biết ta có bao nhiêu huynh đệ?” Bắt đầu có nguy cơ ý thức Lộ Kỳ mở miệng hỏi, hần trước hết biết rõ ràng chính mình địch nhân khả năng có bao nhiêu, miễn cho tương lai bị chết không minh bạch.

Bùi Lam Ngâm gật đầu đáp: “Biết, Tuyên Kỳ ca ca trên có ba vị hoàng huynh bốn vị hoàng tỉ, dưới có bốn hoàng đệ cùng ba hoàng muội, bắt quá trong đó đại hoàng tử, tam hoàng tử, lục hoàng tử, thất hoàng tử cũng không sức khỏe không tốt, mà nhị công chúa, tam công chúa, ngũ công chúa, bát công chúa cũng đều chưa sống quá năm tuổi.”

Lộ Kỳ nháp chỉ quên đi tính, này thái tử cư nhiên có mười bốn cái huynh đệ tỷ muội, mà chết non vượt qua một nửa, thật sự là dọa người, nhớ tới phim truyền hình thường diễn cung đình đấu tranh, hần không khỏi hoài nghi này đó hoàng tử công chúa đến tột cùng là vì lúc này đại ý được không triển mà chết, vẫn là có người có ý định hại chết bọn họ.

Nghĩ nghĩ, Lộ Kỳ hỏi lại: “Kia này hoàng tử, công chúa hiện tại đều trụ trong cung sao?”

“Trong cung quy định, trừ bỏ thái tử, sở hữu hoàng tử năm mươi tám, liền chuyển đến ngoài cung phủ đệ ở lại, nhị hoàng tử cùng ngũ hoàng tử đủ mười tám, sớm chuyển ra ngoài cung, mà đại công chúa, tứ công chúa cùng lục công chúa đều đã xuất giá, bởi vậy, trước mắt chỉ có bảy tuổi bát hoàng tử cùng bốn tuổi thất công chúa còn ở tại trong cung.”

Sửa sang lại hạ lời của nàng, Lộ Kỳ ra kết luận, bài trừ này xuất giá công chúa không tính, trưởng thành hoàng tử, chỉ có hần cùng với nhị hoàng tử, ngũ hoàng tử.

Cho nên thôi hần rơi xuống nước phía sau màn làm chủ mưu có thể là này hai người một trong số đó, Lộ Kỳ lập tức nhớ tới sự kiện, ngẩng đầu lại hỏi: “Nhị hoàng tử đều tới thăm ta, như thế nào không thấy ngũ hoàng tử?”

“Ngũ hoàng tử ở mười ngày trước bị phụ hoàng phái đến Mang châu đi khảo thưởng đóng ở biên cương tướng sĩ, còn không có trở về.” Chuyện này là nàng vài ngày trước nghe một gã cung nhân nhắc tới.

“Mười ngày trước?” Đây là hần rơi xuống nước chuyện sau, cho nên cũng không thể hoàn toàn bài trừ hiềm nghi “Này thái tử mấy tuổi?” Lời vừa ra khỏi miệng, phát giác Bùi Lam Ngâm cùng cung nữ đều dùng một loại kỳ quái mục quang nhìn hần, phát hiện tự mình nói sai, vội vàng làm sáng tỏ “Ta là hỏi ta hiện tại mấy tuổi? Ta ngay cả này cũng không nhớ rõ.” Hần ngữ khí ảo não nói

“Tuyên Kỳ ca ca năm nay hai mươi hai tuổi.” Gả tiến cung tiền, y lệ tu tiến hành hợp hôn, khi đó nàng xem qua của hần ngày sinh tháng đẻ.

Hần hai mươi hai, nàng mới mười ngũ, bọn họ kém bảy tuổi, cũng không tính nhiều, bắt quá hần ở hiện đại niên kỉ đã có hai mươi tám tuổi, ước chừng lớn hơn nàng mười ba tuổi, nhìn thoáng qua nàng lộ ra tính trẻ con khuôn mặt, hần không khỏi có loại lão phu xứng thiếu thê cảm giác.

Thấy ta thở dài thanh, Bùi Lam Ngâm ra tiếng an ủi, “Tuyên Kỳ ca ca không cần ảo não, nói không chừng người rất nhanh có thể nhớ tới trước kia chuyện, huống hồ, Lam Ngâm cảm thấy không nhớ rõ này sự, cũng không xem như chuyện xấu.”

“Lời này nói như thế nào?” Dò xét hướng của hần tiểu thê tử, nàng tựa hồ trong lời nói có chuyện.

“Đã quên trước kia chuyện, chuyện không vui cũng nhất định quên, mới có thể một lần nữa bắt đầu.”

Lộ Kì tâm đột nhiên nhảy dựng, mơ hồ cảm thấy nàng có tâm hơn với biểu hiện trên mặt nàng lộ kia mặt tính trẻ con biểu tình hoặc như là ở đơn thuần an ủi hắn, nghĩ lại, hắn hỏi lại: “Theo Lâm Ngâm nói như vậy, trước kia chuyện vui cũng không nhất quên, kia rất đáng tiếc.”

Ta âm thầm đánh giá nàng, nàng ngũ quan thanh tú, không tính rất xuất sắc, bất quá đáng giá nhắc tới là nàng có đôi mắt linh động thông minh, có lẽ nguyên nhân như thế ta hội nghĩ lầm nàng hiểu rõ cái gì.

Bùi Lam Ngâm lẳng lẳng chăm chú nhìn hắn một lát sau mới nói: “Ta nghĩ Tuyên Kì ca ca trước kia có lẽ không có bao nhiêu chuyện vui.”

“Trước kia Lam Ngâm nhìn thấy Tuyên Kì ca ca khi người không chỉ không cười còn đều mày thâm khóa, tựa hồ áp ức không vui.”

“Phải không? Ta trước kia là như vậy người?” Lộ Kì theo bản năng nâng đầu tay sờ lông mi, “Trước thế” hắn là cái sáng sửa lạc quan, cho dù có cái gì không vui chuyện, cũng đều có thể rất nhanh liền quá đi, không đến mức cau mày thâm khóa.

Nhớ rõ phía trước đóng phim khi, ta bởi vì diễn không ra được tâm buồn bực không vui, miễn cưỡng cười vui bộ dáng, bị quốc tế tổn rất nhiều thời gian, cuối cùng ở đạo diễn ngay cả mắng hắn ba ngày sau, mới hơi chút nghiền ngẫm ra u buồn cảm giác, dù sao bị ngay cả mắng ba ngày không u buồn cũng khó.

Nghe thấy bọn họ nói chuyện với nhau, ở một bên cung nữ Tiểu Cẩm nhin không được lắm miệng phụ họa, “Thái tử phi nói đúng vậy, thái tử diện hạ trời sanh tính ít lời, và ít đối với người cười.”

“Người nói thêm nữa một ít ta trước kia chuyện.” Lộ Kì yêu cầu. Nếu không cẩn thận xuyên qua thân này thái tử trên người, còn muốn tại đây cuộc sống không biết bao lâu, đương nhiên là có tất yếu hơn giải này thái tử là hiểu thái tử là thế nào nhân.

“Thí dụ như ta làm người như thế nào, thích cái gì, chán ghét cái gì?”

Hết Chương 01

3. Chương 2

Theo từ lời của cung nữ Tiểu Cẩm, ta đã sơ lược biết được đôi chút về Vị Thái tử này, hắn có một thân thể suy yếu mang nhiều bệnh tật, thường xuyên ốm đau nằm trên giường do đó tính tình không được tốt lắm, đồng thời bản thân là một Vị Thái địa vị cao quý nên tự bản tính luôn có sẵn cao ngạo, hắn cùng huynh đệ không được hòa thuận thậm trí ngay cả một bằng hữu cũng không có. Nói cách khác chính là một nam nhân quái gở nhiều bệnh tật.

Sở dĩ có thể trở thành Thái tử, vốn là hắn có được Mẫu thân làm Hoàng hậu, Hoàng hậu nhà mẹ đẻ có thể lực cực lớn trong triều đình, ngay cả Hoàng đế đều phải kiêng kị vài phần, bởi vậy cho dù Hoàng đế không thích đứa con ốm yếu đầy bệnh tật này cũng phải bộp bộp đưa hắn lên làm Thái tử.

Tiểu Cẩm đương nhiên không dám nói rõ ra, như từ giọng nói gợn gào dứt khoát, ta có thể nghĩ đến ý tứ trong lời nói bóng gió của Tiểu Cẩm, bởi vì từ khi ta tỉnh lại cho đến giờ thì Vị Hoàng đế lão cha chưa một lần đến xem ta, điều đó có thể thấy được Thái tử thật sự không được Hoàng đế sủng ái.

Hoàng Thượng sủng ái nhất là Nhị hoàng tử, Nhị hoàng tử cá tính dũng cảm, rất được các đại thần trong triều ủng hộ, nếu không phải vì Vị Thái tử này là con trai trưởng, nói không chừng Hoàng Thượng đã sớm lập Nhị hoàng tử làm Thái tử.

Tiểu Cẩm tự nhiên cũng không dám nói rõ, nhưng theo nàng lời nói mớm mị của nàng, ta cũng đã hiểu được hàm ý bên trong.

Lộ Kì đã biết rõ ràng Vị Thái tử này đối với Hoàng hậu chính là bảo bối, nếu hắn có xảy ra chuyện gì người đau lòng nhất cũng chỉ có Hoàng hậu, còn Hoàng đế cha tất nhiên không sẽ không để tâm đến hắn.

Nhưng cho dù Hoàng hậu nhà mẹ đẻ là chỗ dựa vững chắc tựa quyền lực cao tựa như núi, Hoàng đế dù sao cũng là vua của một nước mà Hoàng đế lão cha lại không thích đứa con này, như muốn phế đi Thái tử điều có thể chỉ dùng một hai câu nói là có thể phế đi vị trí Thái tử của ta. Bởi vậy vị trí Thái tử hiện tại của ta đang ngồi xem ra cũng không được ổn, tùy thời đều có khả năng bị kéo xuống.

Có ra được sự việc, ta cố gắng suy nghĩ lại các vị Thái tử của các triều đại mà ta đã từng xem qua chẳng có Vị Thái tử nào có kết cục tốt, xem ra những chuyện ta sắp phải đối mặt sẽ gặp nhiều khó khăn, càng nghĩ ta càng không yên lòng, mà hiện tại Triều đại này ta lục tung trong trí nhớ vẫn không tìm thấy được thông tin nào, tuy rằng trước kia ta học về lịch sử rất kém, như mà ta có thể khẳng định Triều đại này không có tồn tại trong lịch sử, một triều đại đối với ta hoàn toàn xa lạ. Ta nhớ đến một sự kiện vội ngừng đầu hỏi:

“Đúng rồi, Lam Ngâm, Sở Văn quốc chính là xuân thu Chiến quốc Sở quốc sao?” Nơi này giống ngôn ngữ dùng là Hán ngữ, cho nên ta nghĩ có phải chẳng là một Triều đại nào của Trung Quốc mà ta đã bỏ quên không nhớ đến, mang một chút hi vọng ta vội hỏi.

“Cái gì xuân thu Chiến quốc?” Lam Ngâm vẽ mặt nghi hoặc nhìn ta.

Thấy nàng khó hiểu, ta đổi cách hỏi: “Nàng, có từng nghe qua Tề tần, Hàn Triệu Ngụy các quốc gia?”

Nàng lắc đầu: “Lam Ngâm chưa từng nghe qua.”

Ta tiếp tục hỏi: “Kia..... Hiện tại quay quanh Sở Văn quốc có các quốc gia nào?” Hi vọng ít nhất có những quốc gia ta từng nghe qua.

“Chúng ta Sở Văn quốc phía tây giáp Khai Dương quốc, phía nam giáp Dao Nguyệt quốc, phương bắc giáp Phi thần quốc, phía đông là rừng và một mênh mông biển lớn.” Lam Ngâm đơn giản vì Ca ca giải thích vị trí Sở Văn quốc.

Lộ Kỳ nghe được đầu choáng váng, không có một quốc gia nào đã từng nghe qua.....Haiz.....Rốt cuộc ta đã xuyên qua đến chỗ nào.

“Ta nghĩ..... Ta phải đi ngủ tiếp một chút.”

Ta nằm xuống, nhắm lại hai mắt, bắt buộc chính mình đi vào giấc ngủ, không chừng lần sau tỉnh lại, ta phát hiện những chuyện kỳ kỳ này đều chỉ là do ta đang nằm mơ.

Lam Ngâm ngồi cạnh bên giường, cặp mắt thông minh lẳng lặng nhìn chăm chú vào Ca ca, ánh mắt tựa hồ như chớp động giây lát, thanh tú trên mặt hiện lên một chút tính trẻ con tươi cười, kết tiếp phân phó các cung nữ lui ra, nàng di chuyển đến gần tủ kéo ra bên trong có một bảo gương được điêu khắc tinh xảo nàng mở ra bên trong kim quang lấp lánh đầy vàng bạc châu báu.

Nàng lấy ra một thỏi đỉnh kim nguyên bảo, cẩn thận dùng tay áo lau, kim nguyên bảo sau khi được nàng lau càng lóe sáng hơn, nàng nở nụ cười đến đôi mắt trong suốt phải khép lại.

Lau xong khối kim nguyên bảo, nàng bắt đầu đếm kim nguyên bảo, một thỏi, hai thỏi, tam thỏi..... Mười sáu, mười bảy, mười tám, ngày mai có thể lấy đến mười chín thỏi.

Nàng gả vào cung đến ngày mai vừa vặn đã được mười chín ngày, chỉ cần Tuyên Kỳ ca ca còn sống một ngày, nàng có thể được một thỏi kim nguyên bảo do Hoàng hậu ban tặng, nói như vậy nếu Ca ca sống được một năm, nàng sẽ có ba trăm sáu mươi năm thỏi kim nguyên bảo mà nếu Ca ca sống được hai năm nàng sẽ còn có được nhiều hơn Càng nghĩ, nàng càng cười đến lộ ra hết hàng răng trắng đều như những hạt bắp, nàng nhìn đến Ca ca đang nằm ở giường tươi cười ngâm ngâm nói:

“Tuyên Kỳ ca ca, Ca ca nhất định phải sống thật lâu thật lâu nha.”

Đêm khuya, ần ần cảm thấy bên giường giống như có người, Lộ Kỳ nửa mộng nửa tỉnh hơi hơi mở mắt ra, phát hiện bên cạnh thật sự có một người đang say giấc, ta chấn động bừng tỉnh.

“Người là ai sao ngủ ở trên giường của ta?”

Ta thấy người nọ đem mặt vùi vào đệm chăn, chỉ lộ ra những sợi tóc màu đen, ta vừa chất vấn vừa nâng tay xốc lên đệm chăn, chăn lộ ra thật ngoài suy nghĩ của ta thân mình đang ngủ say bên ta chính là Lam Ngâm.

“Như thế nào là nàng?”

“Ngô..... Tuyên Kì ca ca, làm sao vậy?”

Bị thanh âm của Ca ca đánh thức, nàng mắt mở mắt nhắm nường theo ánh sáng bên ngoài của hai ngọn đèn còn lưu lại, nàng thấy Ca ca đôi mắt khẽ khép sắc mặt có vài phần khác thường nàng khẩn trương nhìn Ca ca.

“Ca ca, không thoải mái sao?”

“Ta không sao.”

Thấy nàng biểu tình đáng yêu theo mơ hồ đến thanh tỉnh, ta nhìn không được cười.

“Nàng sao có thể ngủ ở ta trên giường?”

Lời nói của Ca ca làm cho nàng hoang mang:

“Lam Ngâm mỗi đêm đều cùng Tuyên Kì ca ca ngủ trên một giường nha.”

“Nàng nói là mỗi đêm? Như Ta tại sao không biết chuyện này.”

“Tuyên Kì ca ca không biết sao?”

Nàng nghiêng đầu nghĩ nghĩ: “Có lẽ do bởi vì Lam Ngâm đều chờ Tuyên Kì ca ca ngủ mới lên giường đi ngủ, cho nên Ca ca mới không phát hiện.”

Nàng không biết Ca ca vì sao lại giật mình như vậy, nàng cùng Ca ca là phu thê nha, cùng ngủ chung một phòng, một giường điều đó là tất nhiên à, đâu có cái gì kỳ quái đâu.

Lộ Kì nhăn lại mi, haiz chắc là do thân thể suy yếu, mỗi lần vừa nằm xuống liền hỗn loạn ngủ, mới không phát giác sự tồn tại của nàng bên cạnh hàng đêm.

“Nàng.....” Ta chỉ nói được một từ, liền không biết nên nói cái gì, bọn họ trên danh nghĩa là vợ chồng, cùng ngủ một giường đó là điều bình thường.

“Quên đi, ngủ đi.” Ta một lần nữa nằm xuống.

Nàng đi theo ta bên người nằm xuống, bởi vì ta chiếm hơn phân nửa giường, nàng chỉ có thể nằm lui ra ngoài biên giường, ta thấy thể hướng bên trong xê dịch một chút:

“Nàng nằm vào trong một chút, kéo lại ngã xuống đất.”

“Dạ.” Nàng cuộn đệm chần tiến vào nằm gần Ca ca.

Không biết là do ban ngày ngủ nhiều hay sao mà bây giờ ta không thể ngủ lại, ta nằm miên mang mở to hai mắt, nhìn quanh trong phòng, cảm nhận được mọi đồ vật đều được điêu khắc rất tinh xảo.

Trên giường theo từ trên xuống đến dưới, từ trái sang phải, tất cả đều được điêu khắc tinh xảo cát tường đồ, kể cả trên đầu giường, không thể ngủ được ta nhàm chán nghiên cứu các hình ảnh được điêu khắc.

“Tuyên Kì ca ca ngủ không được sao?” Thấy Ca ca mở to mắt, Lam Ngâm nhẹ giọng hỏi.

“ Uhm. Nàng có biết trên giường điêu khắc những hoa văn đó có ý nghĩa gì không?” Ta cảm thấy những hình dáng ấy hình như đang nói lên một câu chuyện xưa

Nàng miết liếc mắt một cái rồi đáp: “Những điêu khắc ấy, chính là một câu chuyện xưa kể về một vị nữ đế trong triều đại khai quốc đầu tiên của Sơ Vân Quốc.”

“Triều đại khai quốc Hoàng đế là nữ nhân?” Lộ Kì có chút kinh ngạc.

“Đúng vậy.” Lam Ngâm xoay người nằm nghiêng, mặt đối diện Ca ca tiếp tục giải thích.

“Ngày xưa, rất xưa, khi đó có một Triều đại trước Triều đại của chúng ta, ở triều đại ấy Hoàng đế vô đạo, bạo ngược khiến cho dân chúng rơi vào cảnh lầm than, tai họa nổi lên bốn phía. Theo sách sử ghi lại vào lúc đó có một vị tiên nữ hạ phàm, nàng cười tiên hạc, vì giải cứu chúng sinh nàng lĩnh đạo dân chúng khởi nghĩa thắng lợi phế đi vị Hoàng đế bạo ngược kia và lập lên Sơ Vân Quốc. Kể từ ngày ấy triều đại của

chúng ta luôn tôn kính bạch hạc, xem bạch hạc là một vị thần hộ quốc, bởi vì người khải quốc là một vị nữ tử cho nên địa vị của nữ tử được tôn trọng hơn trước, ví dụ: Một nữ tử có thể định đoạt được hạnh phúc của mình, có thể lựa chọn trượng phu cho mình.”

Vì lý do thế cho nên Hoàng hậu mới lấy vàng bạc châu báu để dụ nàng gả tiến cung.

“Cho nên trong Tẩm điện mới có nhiều như vậy vật phẩm có hình bạch hạc.”

Lộ Kỳ bình tĩnh, ta trước cứ tưởng rằng xuất hiện vật phẩm tranh trí hình bạch hạc, là do Vị kia thái tử rất thích bạch hạc, không nghĩ tới bạch hạc chính là thần diệu của Sơ Vân Quốc.

Ở ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn chiếu vào, Lộ Kỳ thấy khuôn mặt mềm mại của Lam Ngâm đang gần ở trước mắt, cặp mắt thông minh chăm chú nhìn chính mình, ta bỗng dừng nhớ tới khuôn mặt hứng thú của nàng bộ dáng của nàng, ta mơ hồ cảm thấy nhiệt độ cơ thể có chút lên cao, theo bản năng hướng bên trong xê dịch, không cho hai người dựa vào nhau quá thân cận.

Ai ngờ ta xích ra xa một chút nàng lại tiến thêm một chút, khuôn mặt vẫn ở trước đôi mắt của ta, tâm ta run rẩy, ta cùng nàng bốn mắt nhìn nhau.

“Lam Ngâm, nàng không cần dựa vào gần như vậy.”

Tuy rằng ta thực tin tưởng lý trí của chính mình, ta tuyệt đối sẽ không rat ay đối một cô gái mới mười năm tuổi, bất quá vẫn là bảo trì khoảng cách cho an toàn.

“Dạ.” Nàng thuận theo ra bên ngoài xê ra một chút. Nàng tưởng rằng Ca ca xê dịch ra để cho nàng xê dịch vào trong nên mới tiến vào.

Khi hai người tạo ra được một chút khoảng cách xa, Lộ Kỳ thở dài nhẹ nhõm một hơi, trầm ngâm hỏi:

“Lâm Ngâm lúc ấy gả cho ta, không thấy có ủy khuất sao? Vạn nhất khi đó ta không qua được, Lâm Ngâm không phải biến thành quả phụ?”

“Mẫu hậu đáp ứng Lam Ngâm nếu Lam Ngâm đồng ý mỗi ngày Lam Ngâm sẽ được một thời kim nguyên bảo còn nếu như Tuyên Kỳ ca ca không qua được, Mẫu hậu sẽ ban thưởng Lam Ngâm một trăm đỉnh kim nguyên bảo và an bài Lam Ngâm ra cung.”

Nàng không dấu diếm nói thực ra cho Ca ca hiểu.

“Ở Lâm Ngâm trong mắt, kim nguyên bảo so với chính mình chung thân đại sự quan trọng hơn sao?” Ta có điểm không thể tin nên hỏi tiếp.

Nàng không chút do dự đáp:

“Tất nhiên là kim nguyên bảo trọng nhất. Thành thân sau trượng phu có thể sẽ không luôn luôn được Trượng phu để mắt đến Lam Ngâm mà chỉ kim nguyên bảo cùng vàng bạc tài bảo mới đáng tin.”

Câu trả lời của nàng làm cho ta có chút kinh ngạc:

“Nàng làm sao có thể nghĩ như vậy?” Ta cảm giác nàng đã gặp được một chuyện gì tổn thương nghiêm trọng liên quan đến chuyện hôn nhân, nên mới phát sinh suy nghĩ như thế này..

Lam Ngâm nhất thời trầm mặc xuống dưới, trong khoảng thời gian ngắn trong tẩm điện trừ bỏ hai người tiếng hít thở ngoài, yên tĩnh không tiếng động.

“Có phải hay không có người dạy Lâm Ngâm phải như vậy?”

Một lát sau, ta đánh vỡ bầu không khí trầm mặc. Ta xem nàng mới vừa mười lăm tuổi, không có khả năng là chính nàng trải nghiệm qua.

Lặng lặng nhìn gương hình ảnh nữ đế cười bạch hạc từ trên trời giáng xuống trong điêu khắc, sau một lúc lâu Lam Ngâm mới từ từ mở miệng:

“Lam Ngâm từ nhỏ rất thích sự lấp lánh tỏa sáng của vàng bạc châu báu, khi tuổi còn nhỏ phu thân và mẫu thân rất thương Lam Ngâm thường lấy trang sức trân châu cũng kim nguyên bảo cho Lam Ngâm chơi, như

sau này Phụ thân bởi vì nường không thể giúp Phụ thân sinh con, nên Phụ thân cưới thêm Nhị nường, từ ngày ấy về sau Phụ thân không có cho Lam Ngâm trân bảo tỏa sáng nữa, tất cả đều cho Nhị nường.”

Giọng nàng điều điều bằng phẳng, nghe không ra oán hận, rất bình tĩnh như ngược lại càng làm Lộ Kỳ thấy lòng nàng chua xót.

Nàng dừng một chút mới lại nói tiếp: “Nhị nường vào phủ, sau hai năm liền giúp Phụ thân hạ sinh nhi tử, đến năm thứ ba lại sinh hạ thêm một nhi tử, Phụ thân bởi vậy càng sủng ái Nhị nường. Vào thời ấy nường rất thương tâm, suốt ngày trầm úc không vui, từ từ gầy yếu, thân thể càng ngày càng kém, Phụ thân ngẫu nhiên đến xem nường, thấy nường mặt co mày cau, tâm tình cũng không tốt, thường cùng nường khóc khổ. Vài năm sau, nường bệnh không dậy nổi đã qua đời, nường vừa chết, Nhị nường liền khẩn cấp đem những trang sức trân bảo của nường thu lại, lúc ấy Phụ thân cũng biết như không có nói gì.....May mắn những trân bảo trước đây nường cho Lam Ngâm, Lam Ngâm đều mang đi giấu ở một nơi bí mật, mới không bị Nhị nường lấy đi.”

Sở Vân quốc mặc dù nhân nữ để khai quốc, nữ tử địa vị tăng lên không ít, nữ tử cũng có thể vào triều làm quan, trong triều có nữ tử nhận chức quan, nhưng nam tử ba vợ bốn nàng hầu lệ thường cũng không trừ tận gốc.

Nghe xong nàng lời nói, Lộ Kỳ không biết nên như thế nào an ủi nàng, nghĩ nghĩ, ta xoa xoa má nàng an ủi:

“Tốt, tốt, Lam Ngâm thật thông minh, đã đem châu báu trang sức giấu đến nơi bí mật rồi.”

Ta hành động vô cùng thân thiết làm nàng kinh ngạc quay đầu nhìn về phía ta.

Lộ Kỳ xấu hổ thu hồi tay giải thích: “Ta chỉ là muốn an ủi Lâm Ngâm.”

Kiếp trước ta cũng không phải câu nệ phóng với người khác, chính là bởi vì tiểu thê tử làm ta có điểm không được tự nhiên không biết nên như thế nào cùng nàng.

Lam Ngâm không muốn nói thêm, nàng nắm lên tay Ca ca ý bảo tiếp tục xoa má nàng, nàng thích Ca ca hành động như thế nàng cảm nhận mình được Ca ca rất sủng nịch nàng, quan tâm nàng, nàng thích cảm giác này..

Lộ Kỳ sửng sốt: “Lâm Ngâm thích ta làm như vậy?”

Nàng nhìn Ca ca, gật gật đầu: “Thích.”

Nường qua đời khi nàng có chín tuổi mà Phụ thân cùng Nhị nường liên tục sinh ra hai tiểu đệ cho nên đã không còn yêu thương nàng giống như khi nàng còn bé, Phụ thân đã mang tâm tư đặt ở hai đệ đệ, đối nàng thân là nữ nhi đã bị phụ thân bỏ lãng quên.

Mà thời gian sau này, khi nường vẫn còn tại nhân thế nường cũng không có yêu thương nàng như trước, cho nên đối với hành động sủng nịch thân mật của Ca ca nàng mới có chút quyến luyến.

Nghe nàng nói thích, Lộ Kỳ tiếp tục xoa xoa má nàng, nhìn đến ánh mắt mang theo tia đau đớn, ta có thể cảm nhận được sự đau khổ của nàng khi mẫu thân rời xa rồi đến Phụ thân có con sau không quan tâm săn sóc đến nàng nữa.

Có lẽ là cảm nhận được sự thương tiếc của ta, Lam Ngâm cong lên khóe miệng lộ ra mỉm cười ngọt ngào, thanh thúy tiếng nói từ từ phát ra.

“Lam Ngâm trước đây có thấy qua Phụ thân cùng mẫu thân ân ái, luôn nghĩ rằng Phụ thân cùng mẫu thân sẽ cả đời ân ái như vậy, sao biết Phụ thân chỉ vì nường không giúp phụ thân sinh con, mới cưới Nhị nường, rồi càng ngày càng đối với Nhị nường sủng ái ngược lại đối với nường lạnh nhạt, Lam Ngâm mới hiểu được, lòng người không thể tin, chỉ có vàng bạc châu báu mới không thay đổi.”

“Không phải mọi nam nhân đều với người giống nhạc thân.” Ta phản đối khuyên giải nàng.

Lam Ngâm vượt cảm đồng ý: “Lam Ngâm biết, giống như Phụ quân của nữ đế vương ngài sẽ không thay lòng đổi dạ.”

“Lam Ngâm xem đi, trên đời này vẫn là không hề thiếu nam nhân tốt.” Lộ Kì chính vừa lòng nàng nhận thức đồng ý lời nói, bên tai lại nghe nàng nói –

“Bất quá, có lẽ là bởi vì Nương khi chết mới hai mươi chín tuổi, còn không kịp thay lòng đổi dạ.”

“..... Ít nhất trong thời gian ta sống thời đến này vẫn chưa từng thay lòng đổi dạ.”

Lộ Kì không tự chủ được nhớ tới, kiếp trước sống hai mươi tám năm, qua hai lần tình cảm lưu luyến.

Này hai đoạn tình cảm lưu luyến với ta bảy năm thời gian, chia tay nguyên nhân đều là cá tính không hợp, cùng mối tình đầu bạn gái duy trì bốn năm, thứ hai bạn gái duy trì ba năm.

Lần thứ hai đoạn cảm tình khi vào ta hai mươi sáu tuổi thì chấm dứt, hai năm sau ta không cùng các cô gái kết giao qua, gần nhất là ta vì công việc bận rộn không ra thời gian hẹn hò, thứ hai là vì không gặp được người để ta lưu tâm đến.

Ta tự hỏi, ta có thể tìm một tình cảm sinh tử có nhau sao?

Nghĩ nghĩ, ta không cách nào trả lời, có lẽ phải đợi ta đi đến nhân sinh cuối đường, mới có đáp án trả lời à!

Im lặng một lát, Lam Ngâm mới lại ra tiếng: “Tuyên Kì ca ca, Lam Ngâm có thỉnh cầu.”

“Lam Ngâm nói đi.” Tuy rằng không phải xuất phát từ của ta ý nguyện, nhưng nàng xác định là ta trên danh nghĩa thê tử, mặc kệ nàng có cái gì yêu cầu, ta đều đã tận lực thỏa mãn nàng.

“Nếu Tuyên Kì ca ca ghét Lam Ngâm, chỉ cần cho Lam Ngâm một trăm đĩnh kim nguyên bảo, Lam Ngâm sẽ rời đi vị trí Thái tử phi rời đi Tuyên Kì ca ca, bởi vì Sở Vân quốc có qui định nam tử không thể tùy ý hưu thê, phải ở được thê tử đồng ý mới được hưu.”

Nghe thấy của nàng yêu cầu, Lộ Kì có chút kinh ngạc.

Thấy Ca ca chậm chạp không ra tiếng, Lam Ngâm nói lại:

“Kia..... Bằng không đổi thành chín mươi tám kim nguyên bảo ” Nàng nghĩ chắc có lẽ nàng yêu cầu hơi nhiều

“Lam Ngâm xác định ta có nhiều như vậy kim nguyên bảo có thể cho nàng?”

Đối với nàng lại rất bình tĩnh cùng ta thương lượng nếu ta không thích nàng nữa nên cho nàng bao nhiêu tiền, Lộ Kì cảm thấy thực buồn, càng đối nàng theo lời nói không có tí quyến luyến, cảm thấy một cổ thất vọng không nói nên lời. Chẳng lẽ ta liền như vậy không có mị lực, lưu không được của nàng tâm?

“Tắm điện Tuyên Kì ca ca có nội khổ, bên trong có ít tài vật.”

“Quần lót có thể có tài vật?” Lộ Kì đầu nhất thời ngẩn người.

Thấy ca ca giật mình càng làm cho Lam Ngâm nhất thời sửng sốt, nghĩ đến chính mình nói sai cái gì, nghĩ nghĩ nàng lại thêm một câu:

“Nội khổ trừ bỏ có tài vật cũng có gửi vật phẩm khác.”

Lộ Kì vẽ mặt nghi hoặc:

“Quần lót không phải mặc ở trên người sao? Muốn như thế nào bỏ tài vật?” Ta nghĩ không thông phải làm như thế nào mới có thể đem tài vật bỏ tới trong quần lót.

“Nội khổ như thế nào mặc ở trên người?” Cái này đến phiên nàng vẽ mặt hoang mang.

Phát hiện hai người nói khả năng không phải đồng dạng, ta mở miệng hỏi:

“Lam Ngâm nói quần lót là cái gì sao?”

“Chính là nội khổ phòng nha.”

“Nội khổ phòng?” Nguyên lai này nội khổ không phải quần lót, Lộ Kì rốt cục nghe hiểu, nhớ tới mới vừa rồi cùng nàng gà ta nói vẹt —— “ ta định nói là ông nói gà bà nói vẹt – như thôi để nguyên văn —— không khỏi cười ha ha. cười đến khóe mắt đều muốn ra lệ, tiếp theo mỉm cười rất kịch liệt, làm cho thân mình ốm yếu ho không dừng lại được..

Lam Ngâm đứng lên nhẹ nhàng vuốt lưng của Ca ca, giúp Ca ca thuận khí.

“Tuyên Kỳ ca ca, Ca ca không sao chứ?”

“Khụ, khụ..... Không, không có việc gì.” Ho khụ một trận, ta miễn cưỡng ra tiếng, ta định lấy trà ô long uống như vừa nhếch miệng lại không nhịn được muốn cười.

Lam Ngâm vẽ mặt khó hiểu. Ca ca rốt cuộc đang cười cái gì? Nàng vừa rồi nói buồn cười lắm sao?

Bất quá nhìn ca ca thoải mái cười to, nàng cũng nhịn không được nhếch môi cười, Tuyên Kỳ ca ca tâm tình tốt, thân mình sẽ tốt mà thân mình tốt sẽ có thể sống càng lâu, nàng có thể theo linh được nhiều kim nguyên bảo từ Hoàng hậu, nghĩ đến ánh sáng vàng óng lờ lờ tỏa của kim nguyên bảo, nàng cười mị mắt.

Cách mấy ngày, Lộ Kỳ đã có thể một mình đi lên mấy chục bước mà không té, nhưng ta vẫn không hài lòng, ta quyết định qua vài ngày sẽ bắt đầu luyện tập Thái Cực quyền, ta muốn mang thân thể suy nhược luyện thành cường kiện.

Trước kia dựa vào mỗi ngày đánh Thái Cực quyền cùng tập thể hình, làm cho thân thể ta tráng kiện rất ít cảm mạo, nam nhân nên có cơ ngực, cơ bụng lại một khối. Bắt đầu biểu diễn, ta thể lực rất tốt đến có thể ở múa trên đài liên tục ba giờ cũng không cảm thấy mệt.

Bởi vậy ta thật sự thực chịu không nổi thân mình suy yếu này, đi được vài bước đã té, ngay cả đi cái chân đều trầm trọng giống như đang mang theo tạ, hiện tại đi không đến hai mươi bước, chân của ta đã không có chút sức lực.

“Đến, phòng này chính là Tuyên Kỳ ca ca thư phòng.” Lam Ngâm giúp đỡ Ca ca đi vào một gian phòng trước.

“Ta chính mình đi vào, Lâm Ngâm không cần theo giúp ta.” Quay đầu phân phó ta đẩy ra trước mắt cửa gỗ.

Ta đi vào phát hiện bên trong thực rộng, nhưng không giống ta lúc trước suy nghĩ rất nhiều sách, chỉ nhìn thấy ở cạnh phía nam vị trí từ tử đàn mộc chế thành bàn, trên bàn có một loạt giá bút, giá bút cũng nghiên mực thập phần tinh xảo, bên cạnh bàn còn có một cái sọt để mấy cuốn tranh cuốn họa. Mà phía đông vị trí chạm trổ tinh xảo cái bàn.

Đánh giá một vòng ta thì thảo tự nói:

“Nếu gọi thư phòng, như thế nào đều không có sách?” Ta muốn ở trong đọc một ít sách như xem ra ý định của ta không thực hiện được rồi..

“Tại kia bình phong bằng ngọc có gian tầng thư thất, bên cạnh còn có một gian phòng, xem sách mệt mỏi có thể đi kia nghỉ ngơi.” Lam Ngâm thanh âm ở ta phía sau vang lên.

Ta quay đầu: “Lam Ngâm, ta không phải nói nàng không cần vào sao.”

“Tuyên Kỳ ca ca thân mình còn chưa hoàn toàn phục hồi như cũ, Lam Ngâm lo lắng. Lam Ngâm chỉ ở một bên đọc sách, sẽ không âm ỷ đến Tuyên Kỳ ca ca.”

Lam Ngâm nhìn Ca ca, giơ lên trong tay một quyển có bìa màu xanh.

Nghe ra giọng nói của nàng là quan tâm ta, Lộ Kỳ không hề kiên trì, hong thả hướng đi đến bình phong, chỉ thấy ngọc được làm bình phong cũng được điêu khắc hơn mười cánh bạch hạc bay trên mặt biển bao la, mặt biển dùng vàng tương khắc thành màu vàng tô đậm, bạch hạc thoạt nhìn trông rất sống động, giống nhau muốn theo bình phong lý bay ra.

Lộ Kỳ tán thưởng khách quan, trong chốc lát mới đi hướng phía sau tầng thư thất, liếc mắt một cái lại đi đến bên cạnh kia gian phòng nhìn xuống, đó là một gian phòng bố trí thật sự thanh lịch tẩm phòng, có điều khắc tinh mỹ giường, bàn trà, cái bàn cùng giá áo cùng ngăn tủ. Đại khái nhìn qua một lần, ta trở lại tử đàn bàn gỗ trước ngồi.

Tùy tay rút ra mấy bức họa đến xem, đều là chút sơn bột nước họa, bút pháp rất tinh tế, nhưng không biết là thời đại này không có mực màu có thể vẽ tranh, màu sắc đều ám trầm, cho dù ở họa nở rộ mẫu đơn, chính trương tranh vẽ vẫn hiển u ám.

Ta đem bức họa thả trả lại đồng thời kéo ở bàn ngăn kéo, tùy tay lật xem, bên trong chút giấy cùng giấy trắng linh tinh vật phẩm, xem xong muốn đóng lại ngăn kéo, đột nhiên phát giác ngăn kéo chiều sâu cùng cái bàn tựa hồ kém xa, đuôi lông mày nhiều lại trước đây tacũng đã bố trí một cái bàn như vậy trong nhà không thể tưởng được này vị Thái tử này cũng làm như vậy.

Ta nhếch miệng gọi lên tươi cười, rút ra ngăn kéo, bắt tay vào ở chỗ sâu, trong lòng bàn tay hướng về phía trước, hướng phía trên sờ tác loạn, không ngoại phát hiện một cái ẩn mật tiểu không gian, cũng tìm được một cái hình chữ nhật hộp gấm.

Phát hiện bí mật bàn làm Lộ Kỳ hưng phấn nhất thời quên Lam Ngâm đã ở trong thư phòng, ta mở ra hộp gấm, bên trong không phải cái gì quý trọng bảo vật, mà là hé ra để đặt chính tề tờ giấy.

Ta nghi hoặc lấy ra, rất nhiều tờ giấy được xếp thật dày trong hộp, ta nhìn thấy chữ viết xinh đẹp –

“Tự quân tương tư, đối với quân nhiều thương nhớ, thiếp tâm như Minh Nguyệt, vọng quân đêm gặp gỡ”

“Tự quân không thấy quân, hỏi quân khi nào đến, lầu ốc trước hoa đã nở, mong quân đến cùng nhau thưởng thức.”

“Nghe thấy quân minh đi xa, vọng quân nhiều trân trọng, đêm nay hoa dưới ánh trăng, vì quân bồi rượu nhạt.”

“Đêm qua đặc pha trà, chờ đợi chân quân đến, cô độc cả một đêm, giọt nén giọt ánh minh.”

“Thiếp tâm chỉ có quân, tình kiên giống như biển sâu, ngày ngày chỉ tương tư quân, mong quân đừng hoài nghi.”

“Tối nay quỳnh hoa nở, vọng quân đúng hạn đến, cùng quân cộng triển miên.”

“Đêm nay rượu ngon, cùng quân cộng thưởng, mong quân đến gặp gỡ, giải thiếp tương tư”

Mỗi một tờ giấy bút tích đều giống nhau, nội dung đại bộ phận là ở nói hết tưởng niệm, kể ra tình ý hoặc là mời.

Lộ Kỳ rất ngạc nhiên, viết này đó tờ giấy đến tốt cùng là của ai?

Theo như những tờ giấy đã xem, hai người thường đợi đêm dài nhân tĩnh thời điểm hẹn hò, theo Thái tử lại đem giấy dấu thật cẩn thận có thể thấy được hẳn rất xem trọng chủ nhân của những bức thư này, nếu không sẽ không ở thu được giấy lại luôn có tâm bảo quản tốt.

Lại theo bọn họ ước hội địa điểm tựa hồ ở trong cung có thể phỏng đoán ra, đối phương ở trong hoàng cung..... Chẳng lẽ người nào đó là cung nữ sao?

Nhưng nếu là cung nữ, bọn họ cũng không tất lén lút chỉ có thể ở đêm khuya gặp lại, lấy hẳn thái tử thân phận sao không trực tiếp thu đối phương, cho dù không thể làm thái tử phi, ít nhất cũng có thể làm thiếp thất đi?

Trừ phi..... Đối phương thân phận không cho phép hẳn làm như vậy? Khả hẳn là thái tử, cả trong hoàng cung có ai hẳn không thể động?

Lộ Kỳ mị mầu chuyên chú suy nghĩ nữ nhân này đến tốt cùng là ai, ta mơ hồ cảm thấy người này rất quan trọng, ta cần phải tìm ra.

Lam Ngâm ngồi ở bên cạnh, cúi đầu nhìn trong tay sách, ngẫu nhiên ngẩng đầu liếc nhìn ca ca một cái gặp ca ca đột nhiên ngăn người, cảm thấy kỳ quái tiêu sái đi qua, phiêu thấy trên bàn có rất nhiều tờ giấy.

Lơ đãng đầu đi liếc mắt một cái, nàng hơi lộ ra ngạc nhiên, lại nhiều nhìn thư nàng cúi đầu trầm tư, tiếp theo thay ca ca đem này tờ giấy cẩn thận thu thỏa thả lại hộp gấm lý, mở miệng nói:

“Tuyên Kỳ ca ca, nếu có thể, Lam Ngâm khuyên người đem những tờ giấy toàn bộ thiêu hủy.”

Nàng thanh thúy tiếng nói kéo về suy nghĩ của ta:“ Lam Ngâm đã xem đến những tờ giấy đó?!”

“Nhìn được mấy tờ” Nàng gật đầu thừa nhận.

“Vậy Lam Ngâm nhìn ra được chủ nhân của những tờ giấy đó không ?” Ta bật thốt lên

Nàng nhẹ lay động tay: “Lam Ngâm không biết, Lam Ngâm chỉ biết là nếu những tờ giấy đó bị người phát hiện có lẽ không tốt lắm.”

Theo lời của nàng nghe ra này đó tờ giấy chỉ sợ rước lấy đại phiền toái, Lộ Kì suy nghĩ hạ gật gật đầu:

“Ừm, đem nhưng tờ giấy đó thiêu đi.” Vừa rồi ta đoán được viết xuống này đó tờ giấy này chủ nhân khả năng không phải người tầm thường, nếu ta đoán không có lầm, kia thực sẽ là đại phiền toái, ta không khỏi âm thầm đánh cái rùng mình.

Ta thật hy vọng không như ta tưởng, bất quá ta nhìn tiểu thê tử trên mặt có chút ngưng trọng biểu tình, tựa hồ suy nghĩ của nàng cùng ta giống nhau.

Ta không chút do dự đem những tờ giấy đến hỏa lò đốt, không lâu, liền đem này tờ giấy đốt thành tro tẩn.

Nhưng Lộ Kì kỳ thật bất động thanh sắc vụng trộm ẩn dấu hé ra ở ống tay áo, ta còn chưa có chết tâm, muốn tìm ra người viết, lưu lại một tờ, có lẽ về sau có cơ hội có thể nương mặt trên chữ viết tìm được người.

Đang đợi lửa tắt ta đột nhiên cảm thấy có điểm vớ vẩn, của ta thê tử thế nhưng ở hiệp trợ trợ tướng phu diệt đi những thù địch của người tương tự Trợ tướng phu mình ta nhin không được bật cười.

“Tuyên Kì ca ca đang cười cái gì?” Đối ca đột phát tiếng cười, Lam Ngâm nghiêng đầu có chút khó hiểu.

“Thấy tờ giấy Lâm Ngâm không tức giận sao?” Ta hỏi.

“Tại sao phải tức giận?” Nàng vẽ mặt nghi hoặc.

“Theo này đó tờ giấy đó có thể thấy được ta trước kia thường cùng người này hẹn hò.” Ta tin tưởng nàng hẳn là cũng xem ra điểm ấy đi, vẫn là nàng quá coi thường không muốn hiểu ý tứ tờ giấy.

“Tuyên Kì ca ca đều nói đây chuyện trước cho nên cần cái gì phải truy cứu?” Nàng nghiêng đầu nhìn Ca ca:

“Hay là Tuyên Kì ca ca nhớ ra được người viết thư này là ai?”

Ta lập tức điều thủ phủ nhận: “Không có, ta cái gì cũng chưa nhớ đến.”

“Nếu như vậy, vậy càng không có gì truy cứu.”

Có trí tuệ như vậy bất kể trợ tướng phu trước kia này phong lưu chuyện tình, Lộ Kì không biết có nên hay không cao hứng, bất quá nàng tuổi còn nhỏ tiểu liền như vậy trầm ổn trí tuệ, ta nhưng thật ra thực thưởng thức.

Duy nhất không vừa lòng là đối mặt ta, nàng thế nhưng không có một tia ngưỡng mộ, cặp mắt kia thông minh chỉ có thể gặp mỗi ngày Hoàng hậu ban cho kim nguyên bảo thì khi đó mới tản mát ra hưng phấn.

Ở nàng trong mắt, ta ngay cả một thổi kim nguyên bảo đều so ra kém, này nhận ra được thế làm cho ta cảm thấy suy sụp.

Trước kia của ta vô địch mị lực nhưng là mê đảo vô số fan, chỉ cần tính là nữ, nhìn đến ta trong mắt đều đã mang tâm không thể không động lòng nhưng nàng lại đối ta thờ ơ!

Nhất định là lúc này ta đang bị bệnh, cho nên mị lực không đủ, ta phải nhanh tập thể hình, phải ra kế hoạch, khôi phục vô địch mị lực của ta.

4. Chương 3

Tình dưỡng được mấy ngày, Lộ Kì cảm thấy thể lực so với trước tốt hơn rất nhiều, thừa dịp hôm nay có ánh nắng mặt trời, sau giữa trưa, ta đi vào hoa viên chuẩn bị luyện tập Thái Cực quyền, ta mới làm động tác trung bình tấn bên tai chợt nghe tiếng cung nữ kích động truyền đến

“Thái tử điện hạ, không nên a!”

Ta hiểu không rõ liền quay đầu lại.

“Ta không phải đi chết nha.”

“Nhưng Thái tử điện hạ, rõ ràng đây muốn chết.”

“Ta muốn chết?” Ta mang vẻ mặt nghi hoặc.

Cung nữ so với ta càng mê hoặc hơn, bọn họ nhìn ta đang trong trạng thái trung bình tấn, hai tay đưa ra thành quyền các nàng vội nói:

“Thái tử điện hạ, đây không phải rơi vào tư thế chết sao?”

Ta giật mình, bừng tỉnh lập tức cười to:

“Ta chỉ đơn giản tập luyện trung bình tấn!”

Cung nữ không hiểu, rồi cũng không nói gì sau đó chê cười, nhìn chủ tử cười dạn dò vài tiếng:

“Thái tử điện hạ, Ngài thân mình còn chưa hoàn toàn phục hồi như cũ, không nên sử dụng công phu, miễn cho bị thương nguyên khí.”

Ta cười giải thích:

“Thời gian vừa rồi ta cũng đã nằm thật lâu trên giường, hôm nay ta chỉ đơn giản muốn hoạt động một chút, nằm lâu thân thể cũng trở nên cứng ngắc, chỉ vận động một chút sẽ không ảnh hưởng đến tổn thương nguyên khí, các người không cần lo lắng.”

“Thật vậy chăng?” Cung nữ có chút lo lắng hỏi.

Ta gật đầu cam đoan: “Uhm, Chẳng lẽ ta không biết quý trọng đến sức khỏe của chính mình.”

Nói xong, ta một lần nữa đứng vững ở thế trung bình tấn chậm rãi đánh quyền, ta đang luyện một bộ âm dương thị Thái Cực quyền.

Nhìn thấy động tác của Thái tử chậm chậm ra quyền cho nên bọn họ cũng không ngăn cản, như trong lòng buồn bực suy nghĩ không biết Thái tử điện hạ khi nào đã học được bộ quyền pháp này, trước kia tại sao bọn họ vẫn chưa từng gặp qua Thái tử luyện.

Lam Ngâm vừa đi ra hoa viên, liền thấy Ca ca đang luyện quyền, mà bộ quyền thật cổ quái, mỗi chiêu thức đều mang phong thái thông thả, chậm chậm làm cho người luyện lẫn người xem tâm ngưng định từ từ thư thả.

Ánh mắt nàng dần dần bị hình ảnh đang chăm chú luyện quyền hấp dẫn, xem ra tính dưỡng được một tháng Ca ca đã không còn như lúc trước tiêu tụy, sắc mặt mặc dù vẫn tái nhợt, nhưng khí sắc đã hồng nhuận, hai má gầy cũng đã được chút đầy đặn. Khuôn mặt cũng sắc khí cũng trước kia bất đồng rất nhiều. Có phải chẳng là vì Ca ca hiện tại rất thích cười cho nên toàn bộ tinh thần đã khá hơn xưa. Ánh mắt nàng bất tri bất giác trở nên nhu hòa, khóe miệng mỉm cười, trong lòng cảm nhận rất thoải mái.

Bỗng nhiên, phía trước vang lên tiếng hô –

“Hoàng Thượng giá lâm, Cẩm phi nương nương giá lâm, Ngũ hoàng tử giá lâm.”

Nghe vậy, Lam Ngâm cùng tất cả người trong cung điện thái tử đều cuống quýt sửa sang lại quần áo, chuẩn bị tiếp giá, nàng nhìn qua Ca ca vẫn còn đánh quyền, nàng vội vàng chạy đến túm Ca ca kéo đi đến chính điện.

“Lam Ngâm, nàng ơi kéo ta làm cái gì, ta còn chưa luyện xong.”

Lộ Kỳ do chuyên chú luyện Thái Cực quyền nên không có nghe đến tiếng hô vừa rồi..

“Tuyên Kỳ ca ca, Phụ hoàng đến đây, chúng ta phải nhanh đi tiếp giá.”

“Nhưng ta còn chưa thu quyền.” Ít nhất cần phải chờ ta thu hoàn quyền đã.

“Chờ một! Để ta thu lại quyền.”

Bị nàng một đường lồi lồi kéo kéo vào đại điện, vừa bước vào trong đại điện ta nhìn thấy một gã trung niên nam tử, cùng một đám cung nữ thái giám vây quanh đang đi vào.

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người trong Điện thái tử đã quỳ xuống, Ta sững sốt tùy ý Lam Ngâm lồi kéo hành lễ.

Ta tò mò giương mắt đánh giá Hoàng đế lão cha, khuôn mặt hắc cũng Nhị hoàng tử có vài phần giống nhau, bộ dạng cao lớn, bất quá khuyết điểm mang một cái bụng bia, trên người hắc mặc một bộ trường bào màu đen, vạt áo cùng cổ tay áo dùng kim tuyến màu vàng thêu biểu tượng hình rồng, trên lưng đeo một cái thắt lưng có khảm ngọc, tóc bối cao dùng một cái kim quan cài.

Trong thời gian, ta quan sát Hoàng thượng lão cha, ta cũng nhận ra Hoàng Thượng cũng đang quan sát đánh giá ta, Hoàng thượng mang một khuôn mặt uy nghiêm đoan chính không có một tia cười, ta và Hoàng thượng mắt to trừng mắt nhỏ đến khi Lam Ngâm liếc mạng kéo ống tay áo của ta, ta mới hoàn hồn.

“..... Nhi thần thỉnh an Phụ hoàng.” Ta khom người nói.

Ta lúc trước đã diễn qua bộ kịch cổ trang “Đường triều” trong vở kịch ta thủ vai một gã hoàng tử, mà mỗi lần vị hoàng tử đó gặp Hoàng Thượng, Hoàng hậu đều như vậy hành lễ, bởi vậy Ta hành lễ như trong vài diễn.

Nàng nhìn thấy Tuyên Kỳ ca ca hành lễ nhỏ giọng nhắc nhở:

“Còn có Cẩm phi nương nương.”

Ta lại nói nhanh thêm một câu: “Thỉnh an Cẩm phi nương nương.”

Chờ Ta nói xong, mọi người lập tức hô lên hành lễ.

“Tuyên Kỳ, Trẫm nghe nói ngươi đã quên đi những chuyện trước kia, ngay cả Mẫu hậu của ngươi, ngươi cũng không nhận được, có việc này không?” Hắc lần này lại đây, chính là muốn xác nhận chuyện này.

“Dạ.” Lộ Kỳ gật đầu.

Hắn đã hiểu tại sao mới vừa rồi Tuyên Kỳ khi thấy hắc trên mặt toát ra biểu tình xa lạ như vậy, Hoàng đế lại hỏi:

“Ngay cả Trẫm ngươi cũng không nhận được?”

“Dạ.”

Nghĩ nghĩ, Lộ Kỳ thêm nói mấy câu: “Thỉnh Phụ hoàng thứ tội, lần này bệnh tình lại, Nhi thần đối với mọi người không nhớ rõ.”

Ta lúc trước vì muốn diễn cho đạt vai trong bộ kịch “Đường triều” nên đã tìm không ít những bộ phim cổ trang cùng loại để quan sát, nên đã hiểu rất nhiều qui định trong hoàng cung, ở trước mặt Hoàng đế không thể nói lung tung, nếu không một khi lỡ lời chọc đến Hoàng đế mất hứng sẽ có khả năng bị lôi đi trảm.

“Thái tử đem tất cả mọi người đã quên? Vậy thì cần phải một lần nữa mang mọi người trong cung và các Đại thần nhận thức lại, Thế thì phải tiêu tốn một phen thời gian rồi.”

Cẩm phi sau khi bật thốt lên, cảm thấy giống như nói lỡ lời, một đôi mắt đẹp hàm chứa lời xin lỗi dò xét nhìn đến ta, khuôn mặt mềm mại làm cho người nở trách cứ nàng.

Nghe được ý tứ trong lời nói của Cẩm phi, Hoàng đế sắc mặt trầm xuống, mở miệng trách cứ:

“Tuyên Kỳ, không phải Trẫm muốn nói ngươi, Ngươi trước kia thân thể cũng không được tốt, mấy ngày nay lại sinh thêm bệnh, mọi chuyện trong triều trước đây cũng không có xử lý nhiều, chỉ có Nhị Hoàng tử cùng Ngũ hoàng tử thay ngươi hỗ trợ cho Trẫm, như mà ngươi mới là chân chính một Vị Thái tử, giờ lại còn mang mọi chuyện quên hết. Vậy tương lai sau này ngươi muốn làm như thế nào để gánh vác trọng trách của Thái tử?”

Ta bị mắng sợ run, qua một lát mới bày ra một mang bộ mặt thành tâm trả lời:

“Thỉnh Phụ hoàng tha thứ, sau này Nhi thần sẽ rèn luyện thân thể quyết không giống như trước kia ốm yếu, về phần xử lý mọi việc trong triều, Nhi thần cũng sẽ cố gắng học tập, sẽ không làm Phụ hoàng thất vọng.”

Nói ra nhưng lời xã giao, nhưng trong lòng ta lại âm thầm căm giận, khi ta sinh bệnh Hoàng đế lão cha không quan tâm ta, ngược lại còn trách cứ ta?

Bị bệnh đau phải ý ta, xem ra Hoàng đế lão cha quả nhiên không yêu thương Vị Thái tử này, những lời lẽ mới vừa rồi rõ ràng muốn mượn cơ bức ta lui xuống địa vị Thái tử.

Nghe xong lời nói của ta, thấy Hoàng Thượng ngưng mắt nhìn đến ta vài lần, có lẽ nhìn thấy sắc thái của ta tốt hơn ngày xưa, cho nên ta cảm nhận được hình như lão Hoàng đế có chút ngoài ý muốn.

Những năm gần đây hẳn cùng với Hoàng hậu bằng mặt không bằng lòng, tất nhiên cũng không thích đến đứa con trai trưởng do Hoàng hậu sinh, nếu không do quy định của tổ tiên khi truyền lại ngôi vị hoàng đế cần phải ưu tiên cho con trưởng tử hoặc trưởng nữ, trừ khi Hoàng hậu không có chỗ đứng trong Triều mới có thể thay đổi qui định của tổ tiên, cho dù Hoàng hậu sinh ra Trưởng công chúa thì đế vị cũng sẽ truyền cho Trưởng công chúa kế thừa, thật lòng hẳn không muốn lập đứa con này lên ngôi vị Thái tử.

Bởi vì Sở Vân quốc là nữ đế khai quốc, nên kế người thừa đế vị chẳng phân biệt được nam nữ, từ khi lập quốc đến nay đã được mười vị hoàng đế, trong đó đã có ba vị nữ hoàng đế, mà Hoàng hậu chỉ sinh có một mình Tuyên Kỳ cho nên ngôi vị phải truyền cho Tuyên Kỳ.

“Phụ hoàng, Ngài xem Tứ hoàng huynh bệnh lần này, nhưng lại so với lúc trước đã khá hơn nhiều, Tứ hoàng huynh cũng đã nghĩ đến phải học tập xử lý chính sự, xem ra bệnh lần này cũng là không phải chuyện xấu.”

Đứng ở một bên Tuyên Cần cười hớ hớ, tiếp theo thân thiện lôi kéo Tuyên Kỳ nói:

“Tứ hoàng huynh, chờ Hoàng huynh thân mình phục hồi như cũ, nếu có chuyện vì cần đến đệ, Tuyên Cần nguyện hết lòng giúp Tứ Hoàng huynh.”

“Vậy trước xin cảm ơn Ngũ hoàng đệ.” Lộ Kỳ nhìn hành động chủ động thân thiện của đệ đệ lại thêm sang sảng khuôn mặt tươi cười.

“Nếu Tuyên Cần đã muốn giúp người, người cần phải làm cho tốt, đừng để Trẫm thất vọng.”

Bỏ lại những lời này, Hoàng đế dẫn đầu đoàn người bãi giá hồi cung.

Tuyên Cần trước khi đi vỗ vỗ vai ta, cổ vũ:

“Tứ hoàng huynh, đừng quá để ý đến lời Phụ hoàng, hãy thoải mái tâm tình cố gắng tỉnh dương cho thật tốt, như thế mới nhanh khỏe lại.”

“Ta biết, cảm ơn Ngũ hoàng đệ.”

Tiến xong bọn họ ta vuốt ve cằm dưới suy nghĩ, Hoàng Thượng đến ngay cả một câu an ủi đều không có nói đến, từ đó có thể thấy được hẳn rất bất mãn đối với Vị Thái tử này, vậy thì vị trí thái tử của ta đang đầy ngập nguy cơ rồi.

Nâng lên mắt, thấy Lam Ngâm đi đến trước mặt ta, cặp mắt thông minh có chút lo lắng nhìn ta, ta giả bộ ra vẻ mặt u buồn, sâu kín mở miệng.

“Lam Ngâm, xem ra Phụ hoàng thực không thích ta, nàng nói ta nên làm gì bây giờ?”

Nghe Ca ca nói, nàng nghiêng đầu nghĩ đáp:

“Chỉ cần Tuyên Kỳ ca ca làm tốt phân sự của mình, Lam Ngâm tin tưởng Phụ hoàng sẽ dần dần thay đổi cách nhìn đối với Tuyên Kỳ ca ca.”

“Ừh...Như nếu ta làm tốt mọi việc, Phụ hoàng cũng không vừa lòng thì phải làm sao?” Ta thử hỏi lại, muốn nghe thử xem nàng nói như thế nào.

Lần này, Lam Ngâm cúi đầu hồi lâu, mới đáp:

“Cho dù như thế, Tuyên Kỳ ca ca vẫn còn có Mẫu hậu, không cần lo lắng.”

Hoàng Thượng không thích Thái tử ốm yếu thường xuyên lâm bệnh đó cũng không phải bí mật, trong cung, trong triều mọi người biết được, chính là không có người dám vạch trần, nàng không dự đoán được Ca ca lại tự nói ra.

Nghĩ nghĩ, nàng thêm một câu:

“Hơn nữa Tuyên Kỳ ca ca còn có Lam Ngâm à.” Nói xong, nàng chậm rãi vươn tay, sờ sờ đầu của Ca ca, nàng muốn an ủi Ca ca.

Lộ Kỳ nhìn nàng sờ đầu trong nháy mắt, đột nhiên bất động, đáy lòng hiện lên một tia mềm mại ấm áp, tiêu tang đi mọi u buồn, ta nhìn nàng môi nở nụ cười, mang nàng kéo vào trong lòng.

“Đùng nha, ta còn có Lam Ngâm.” Đúng vậy, có ôn nhu tri kỷ tiểu thê tử ở cùng, cuộc sống như thế đã đủ tốt đẹp.

Không dự đoán được hành động vô cùng thân thiết của Ca ca, nàng hơi cứng đờ, tiếp theo chậm rãi thả lỏng thân mình hưởng thụ sự ấm áp trong lòng ngực Ca ca.

Nàng hít vào một hơi sâu, tuy rằng Tuyên Kỳ ca ca trên người tràn ngập vị thuốc, nhưng nàng thích hương vị trên người Tuyên Kỳ ca ca, nàng lần đầu tiên trong lòng, không vì đích kiếm tiền mong Ca ca sống bình an, mà nàng thật tâm khẩn cầu cho Vị thái tử phụ quân có thể sống thật dài lâu, thật dài lâu....

Qua năm mới mười ngày, là ngày trừ uest của Sở Vân quốc.

Vào ngày này, từng nhà trong nước sẽ quét dọn toàn bộ trong nhà cho sạch sẽ, ngay cả hoàng cung, mọi người dùng “Chi mai” đem trong nhà tích một năm uest khí trừ đi.

Khó có được ánh dương chiếu sáng ấm áp, thừa dịp thời tiết tốt, Lam Ngâm phân phó cung nữ đem đệm chăn trong phòng ngủ tất cả đều chuyển đi ra phơi nắng, đồng thời dẫn theo người hầu trong ngoài cẩn thận dọn dẹp một lần.

Mọi công việc quét dọn xem như đã hoàn xong, nàng đến ngự hoa viên tự mình lựa hai “Chi mai” trở về, chuẩn bị tiến hành trừ uest.

Trừ uest là một nghi thức không phải chỉ cần cầm nhánh Chi mai là có thể tùy ý loạn, nếu không hiểu nghi thức không thể tiến hành trừ uest, phải theo thứ tự tiến hành, phải thỉnh Thần vu nữ đến làm.

Bởi vì thế Lam Ngâm phái cung nữ, đi thỉnh trong cung Thần vu đến cử hành nghi thức trừ uest.

“Thái tử phi, Thần vu còn phải đến Hoàng Thượng, Hoàng hậu cùng các Tần phi khác làm nghi thức trừ uest, không có biện pháp tới Điện thái tử.” Cung nữ được phái đi trở về bẩm báo.

Lam Ngâm liếc mắt nhìn bên ngoài nhìn đến ánh thái dương đang chuẩn bị xuống núi, hơi hơi suy nghĩ:

“Không lâu nữa mặt trời sẽ lặn, thái dương xuống núi sẽ không có thể trừ uest.”

Trừ uest nghi thức phải làm khi vẫn còn ánh mặt trời.

“Hay là để nô tỳ đi thúc giục tiếp?”

Trầm ngâm một lúc Lam Ngâm lắc đầu.

“Quên đi, ta sẽ tiến hành nghi thức trừ uest.”

“Dạ, Thái tử phi hiểu được nghi thức trừ uest?” Cung nữ kinh ngạc hỏi.

“Rước kia có một vị Thầnvu nữ tỷ tỷ đã dạy qua cho ta, trừ uest điệu vũ của nghi thức cùng chú ngữ ta đều đã học.”

Trước khi gả tiến cung tiền, nàng từng một lần tính tham dự trong triều thủ sĩ hội khảo, nếu thi đậu, nàng nghĩ sẽ làm Thần vu, nhưng mới nghĩ như vậy không lâu, Hoàng hậu liền triệu kiến nàng, hy vọng nàng gả tiến cung, sau đó nàng trở thành Thái tử phi, cho nên ý nghĩ làm Thần vu nàng đã sớm mang quên đi.

Lam Ngâm phân phó cung nữ vì nàng tìm đến một bộ xiêm y trắng chuẩn bị tiến hành nghi thức.

Thay bạch y, nàng xích hai chân, cầm trong tay chi mai, miệng ngâm tụng một chuỗi từ xưa chú ngữ, phối hợp chú ngữ tiết tấu, nàng uyển chuyển vũ điệu trừ uế, theo tấm điện bên trong bắt đầu ra bên ngoài, trong tay nhánh mai chi không ngừng rung động, tượng trưng đem trong phòng uế khí tà khí nhất đuổi ra ngoài.

Nàng một đường di chuyển múa đến phòng ngủ.

Lộ Kỳ ngủ trưa vừa mới tỉnh, mặc một thân áo trắng quần trắng, nhìn thấy Lam Ngâm đang múa một điệu múa kỳ quái, trong tay còn cầm mai chi thỉnh thoảng vung đến ta, ta nhìn thấy thế liền buồn bực hỏi:

“Lam Ngâm, nàng đang làm gì vậy?”

Một bên cung nữ nhỏ giọng nói: “Thái tử điện hạ, Thái tử phi đang trừ uế, không thể nói chuyện.”

“Trừ uế? Đó là cái gì?”

Ta chỉ biết là bọn họ hôm nay từ sáng sớm bắt đầu tổng vệ sinh, mang Điện thái tử quét dọn sạch sẽ, chỉ có ta là chủ tử ốm yếu nằm ở trên giường không cần động.

“Trừ uế là muốn đem uế khí cùng tà khí tích tụ một năm trực xuất đi, như vậy mới có thể nghênh đón phúc khí.” Cung nữ giải thích.

Nghe xong cung nữ giải thích sau, ta vội đi theo Lam Ngâm.

Sau giữa trưa, ánh dương xuyên thấu qua khung cửa sổ đang được mở rộng chiếu vào phòng, vừa vặn chiếu đến trên người nàng, ta nhìn nàng uyển chuyển bước nhảy cùng ánh dương hòa lẫn nhau như phát ra một tầng kim quang, vẻ mặt thành kính mà thánh khiết, rộng thùng thình màu trắng tay áo theo gió cũng bước vũ của nàng tung bay.

Thanh thúy tiếng nói phát ra ngữ chú ta nghe không hiểu. Trong nháy mắt, mọi động tác của nàng nhẹ nhàng khắc sâu vào trái tim ta.

Nàng đi đến gần ta nhánh chi mai trong tay nhẹ nhàng phủ lên mặt ta, ta mơ hồ cảm nhận một mùi hương ngào ngạt của chi mai chen vào mũi.

Ta theo bản năng hít sâu một hơi, mang mùi hương của chi mai hít sâu vào trong lồng ngực, ta lại thấy nàng bước ra phòng nên vội vàng xuống giường đi theo nàng đi ra ngoài, nàng nhảy múa đến tấm cửa đại điện, đem nhánh chi mai ngậm ở trong miệng phung vào hỏa lò đốt.

Tiếp theo, Lam Ngâm lại cầm lấy một nhánh chi mai khác, lôi kéo ta đi đến sân, mang nhánh chi mai đảo quanh người ta một lần, miệng một bên niệm:

“Uế khí trừ, bệnh tà đi, phúc khí đến, từ nay về sau hết thấy an khang lại như ý.”

Tiếp theo Lam Ngâm đối với cho mọi người trong điện làm lại động tác và lặp lại câu chú y như đã làm với ta đến khi trừ uế hoàn toàn cho mọi người, nàng lại đem nhánh chi mai quăng tiến lò lửa đốt.

Quay đầu lại nàng thấy Ca ca nhìn chăm chăm nàng, nàng khó hiểu hỏi:

“Tuyên Kỳ ca ca vì sao lại nhìn Lam Ngâm như thế?”

Bị nàng hỏi, Lộ Kỳ mới phát hiện, theo vừa tức lúc thấy nàng đến giờ, tầm mắt của ta vẫn chưa từng dời ra khỏi trên người nàng, ta vội vàng thu hồi ánh mắt, xấu hổ giải thích:

“Lam Ngâm vừa rồi múa tốt lắm.”

“Đó là điệu múa trừ uế, Lam Ngâm trước vốn muốn làm “Thần vu” nên đi theo một tỷ tỷ làm “Thần vu” học quá một thời gian.”

Nói xong, phát hiện Ca ca trên người chỉ mặc kiện đơn bạc trung y liền đi ra, nàng kinh ngạc hô:

“A... Tuyên Kỳ ca ca, Lam Ngâm lại quên giúp Ca ca thêm quần áo, nhanh nhanh chúng ta mau vào phòng, cẩn thận lại bị lạnh!”

Bên ngoài tuy rằng còn ánh thái dương, nhưng khí trời vẫn còn rất lạnh, nàng vội vàng lôi kéo Ca ca đi trở về phòng, mang ấm áp đem phủ lên người Ca ca.

“Ta không có yếu đuối đến như vậy à!” Chính mình bị nàng dùng chăn bao bọc chặt chẽ, ta bật cười, trong lòng nhưng cũng có tràn đầy cảm động.

“Không được, Tuyên Kỳ ca ca còn bệnh, vốn đã chịu không nổi khí hàn xâm nhập cơ thể nếu lỡ như bệnh tình tăng thêm làm sao bây giờ?”

Lộ Kỳ, đột nhiên cảm thấy đối với thân thể hiện tại suy yếu tức giận, ta quyết tâm nhất định phải nhanh làm cho nó trở nên mạnh mẽ, ta không thể để cho nàng nhìn thấy ta một thân suy yếu như thế.

Tuy thân thể đang dần dần phục hồi như cũ, ta mỗi sáng sớm thức càng ngày càng sớm, trước đây chưa đến giờ Tý ta dậy không nổi, như hôm nay giờ mẹo một khắc, ta đã dậy. Ta mở đôi mắt nhắm nhem, xoay người định rời giường, đột nhiên ánh mắt thấy một nửa thân trần bóng dáng, làm ta cả ngay cả người.

Ánh sáng theo ngoài cửa sổ chiếu vào, một tiểu cung nữ đang hầu hạ Lam Ngâm thay quần áo, nàng thân trên chưa mặc áo thân dưới chỉ mặc một tiết khố màu trắng sa mỏng, nàng giơ lên hai tay để cung nữ mặc vào cái yếm màu hồng thêu cánh sen da thịt non mềm trắng tựa tuyết trắng bộ ngực đầy đặn được bao lại bởi mặt ngực như xem ra mặt ngực đã muốn nhỏ hơn bộ ngực của nàng.

“Mặt ngực hình như đã quá nhỏ, xem ra đều có chút nhanh, Thái tử phi có cần thỉnh sự phụ trong cung may thêm mấy cái mặt ngực mới không?” Tiểu cung nữ nhỏ giọng xin chỉ thị.

“Không cần, mấy ngày trước không phải vì chuẩn bị may xiêm y cho năm mới nên đã có sự phụ lại lấy số đo rồi sao? Ta nghĩ khoảng hai ngày nữa sẽ được đưa đến.”

Nàng cảm nhận được chỉ trong một năm hình dáng lớn rất nhanh, xiêm y vừa làm không lâu giờ đã nhỏ hơn so với bộ dáng của nàng, bởi vậy mấy ngày trước đây nhân dịp năm mới, mọi người chuẩn bị xiêm y mới, nàng đặt biệt phân phó làm riêng cho nàng vài bộ xiêm y lớn hơn dáng người nàng một chút để tránh việc dùng không được bao lâu đã mặc không vừa.

Tiểu Cung nữ tiếp theo cầm lấy một bên trung y chuẩn bị mặc vào cho Lam Ngâm như thoáng nhìn thấy Thái tử đã tỉnh, đang ngồi ở giường nhìn các nàng vội nhẹ giọng nhắc nhở:

“Thái tử điện hạ tỉnh.”

Nghe vậy, Lam Ngâm xoay người nhìn đến Ca ca:

“Tuyên Kỳ ca ca, Ca ca sao hôm nay thức dậy sớm như vậy?”

Lộ Kỳ thấy nàng thân mặc màu trắng sa mỏng tiết khố, mượt mà yêu kiều dưới ánh nắng mai, trên thân nàng kiện mặt ngực đã nhanh bị kéo hạ xuống hiện ra thấp thoáng bộ ngực no đủ, làm ta đột nhiên cảm thấy yết hầu có chút khát, ta muốn dời đi ánh mắt tránh cảnh xuân đang lộ ra, như tầm mắt của ta thật cố chấp chẳng những không thềm nghe lời mà cứ chiếu dính vào thân thể nàng.

“Ta.....”

Ta hiện tại đối nàng nổi lên sinh lý phản ứng, khuôn mặt tuần dật nhất thời hiện lên một chút xấu hổ, một lúc lâu miễn cưỡng một câu:

“Lâm Ngâm, đều rời giường khi trời còn sớm như vậy sao?”

Ta ở trong lòng an ủi chính mình, sáng sớm tỉnh lại liền thấy một mảng sắc xuân phạm là nam nhân đều sẽ có phản ứng sinh lý, đây là hiện tượng thực bình thường, không cần phải để ý.....

Như thân thể của lại đi trái ngược lại ý nghĩ của ta, ta nhắm mắt lại an ủi mình đồng thời một cỗ nhiệt ở xoang mũi bắt đầu khởi động di chuyển, tiếp theo ta liền nghe được Lam Ngâm lo âu tiếng nói truyền đến –

“A... Tuyên Kỳ ca ca, chảy máu!”

Nàng vội vàng đi tới, cầm lấy khăn tay che lại mũi của ca ca, lo lắng phân phó cung nữ:

“Nhanh! Nhanh đi thỉnh Thái y đến đây.”

Lộ Kỳ không nghĩ chính mình mới sáng sớm, tỉnh dậy đối với một vị thành niên cô gái phản ứng sinh lý đến chảy máu mũi, càng sợ bị những người khác phát hiện nên vội vàng lên tiếng ngăn cản:

“Không cần đi thỉnh Thái y, ta không sao.”

“Nhưng mà.....” Lam Ngâm lo lắng.

“Ta thật sự không có việc gì, ta uống miếng nước thì tốt rồi.”

Nhìn đến trước mặt Lam Ngâm đang đứng gần ta, lại nhìn đến mặt ngực của nàng toàn bộ thân mình ta trở khô nóng càng lợi hại hơn, máu mũi tựa giống nước sông lưu chảy cuồn cuộn.

Ta đoạt lấy khăn tay của nàng, đem chính mình lỗ mũi bóp lại, sau đó dùng âm thanh nồng đậm khàn khàn tiếng nói thúc giục nàng.

“Lam Ngâm, nhanh đem quần áo mặc vào ”

Mất mặt a! Đây là lần đầu tiên ta bởi vì thấy một cô gái chỉ để nửa thân trên trần không mặc áo mà chảy máu mũi.

Ta lập tức vì chính mình tìm cái lý do — nhất định là bởi vì ta hiện tại thân thể quá mức ốm yếu, mới có thể như vậy không chịu nổi kích thích.

“Thật sự không có việc gì sao?”

Nhìn thấy khăn tay đã thấm đỏ máu, Lam Ngâm mắt lộ hiện ra lo lắng ngay cả việc lấy chén trà cho Ca ca cũng bị đổ.

Ta nhận chén trà, ngửa đầu một ngụm uống, sau đó thề son sắt cam đoan:

“Lam Ngâm đem y phục mặc, ta sẽ không có việc gì.”

Nàng bán tín bán nghi làm gọi cung nữ hầu hạ nàng thêm xiêm y, rồi vội đi đến giường chỉ thấy Ca ca lộ ra đắc ý tươi cười, kéo xuống khăn tay nói.

“Lam Ngâm xem, ta máu mũi đã không còn chảy nữa.”

Quả nhiên là này thân thể có vấn đề, nhất thời chịu không nổi rất hình ảnh đã kích, mới có thể chảy máu mũi, ta về sau gia tăng rèn luyện thân mình mới được.

Lam Ngâm phân phó cung nữ, mang tới một khăn tay mới thay Ca ca lau đi những tia máu tóe còn lưu lại trên mặt, sau đó cẩn thận xem xét của khí sắc của Ca ca, nàng thấy không có gì dị thường, thế này mới yên tâm:

“Bây giờ còn sớm, Ca ca có muốn ngủ lại tiếp một lát không?”

“Ừm.” Ta lại nằm xuống, khép lại hai mắt, như sao trước mắt cứ hiện lên thân ảnh nửa thân trần mềm mại của nàng.

Ta phiền chán thắm mắt chính mình — mẹ nó, có hay không như vậy lên cơn khát a!

Có cái gì đâu, các người đã kết hôn, nàng là của người thê tử, đối thê tử của chính mình phản ứng sinh lý chuyện này thực bình thường — Trong lòng ta có một âm thanh hợp lý hợp tình vang lên.

Nàng mới mười năm tuổi, người tưởng đối một cô gái vị thành niên làm phạm tội chuyện sao?—! Cầm thú nha — Lại một âm khác chính nghĩa trách mắng.

Của ta dục vọng tràn ngập đã bị một âm thanh chính nghĩa đánh tan tác, lý trí một lần nữa đoạt lại chủ quyền.

Đúng vậy, cho dù nàng là của ta thê tử, nhưng nàng chỉ có mười năm tuổi, ta không thể đối nàng làm cái gì, ít nhất phải chờ tới nàng khi vừa tròn mười tám tuổi trưởng thành, như mà...Như thế thật lâu à.....Như mà chẳng phải ở thời đại này, thiếu nữ có vẻ trưởng thành sớm....Cho nên.... Đợi nàng đến mười bảy tuổi xem ra nàng cũng đã trưởng thành.... Ách, ta nhớ rõ nàng từng nói qua, nơi này có không ít cô gái mười ba, bốn tuổi liền kết hôn, thế thì đối thành mười sáu tuổi đi

Đột nhiên thấy chính mình cả đầu đều suy nghĩ loại sự tình này, Lộ Kì nhanh kéo trở về suy nghĩ tự hỏi: Ta đã tính tiếp nhận tiểu thê tử này sao? Nếu thật sự cùng nàng phát sinh da thịt chi thân, ta nhất định cần phải đối nàng có trách nhiệm.

Nghĩ đến điều này, ta mở mắt như khi ta vừa mở mắt ra bắt gặp ánh trong suốt của Lam Ngâm, nàng đang ngồi ở bên giường chăm chú nhìn ta.

“Làm sao vậy, Tuyên Kì ca ca ngủ không được sao?” Nàng quan tâm hỏi.

Ta kinh ngạc dừng ở nàng sau một lúc lâu, tiếp theo theo môi nở nụ cười, sững nịch nâng tay xoa xoa của nàng má, ta phát giác, ta đã sớm vì nàng động tâm.

Thịnh Long đế dung trị hai mươi lăm năm, Sở Văn lịch thánh mười hai năm ba mươi.

Ngày cuối năm rồi cũng đi qua, vào trong ngày đầu tiên của năm mới, trong cung Hoàng tử, Công chúa cùng với các sở hữu Tần phi đều đến Hoàng thượng, Hoàng hậu chúc tết.

Hoàng Thượng, Hoàng hậu cùng nhau phát bao lì xì đỏ trưng trưng cho điều may mắn đến các vị Hoàng tử, Công chúa, Tần phi, Hoàng tử phi.

Chúc tết năm mới xong, tiếp theo như những gia đình bình thường giống nhau tất cả điều vây quanh đoàn tụ, mọi người theo trình tự ngồi vào vị trí của mình. Hoàng tử ngồi ở một bên, một bên là Hậu cung tần phi.

Ở Hoàng Thượng cùng Hoàng hậu một người nói một vài câu liền tuyên bố khai tiệc, Hoàng Thượng cùng Hoàng hậu tuy rằng ngồi chung ở một chỗ, nhưng hai người trong lúc này không khí cơ hồ đã kết băng đông lạnh, ánh mắt không có nhìn đến nhau.

Mọi người đến dự tiệc ăn thật câu nệ, không ai dám lớn tiếng ồn ào, bữa bãi đàm tiếu, may mắn có nhạc công cùng vũ công biểu diễn ca múa, cho nên không khí cũng bớt đi được xúu trầm lặng.

Người sáng suốt đều nhìn ra được, Hoàng Thượng cùng Hoàng hậu cảm tình không tốt, ta đương nhiên cũng nhìn ra được điều này.

Kế tiếp ta nhìn qua dãy ngồi đối diện Hậu cung sở hữu Tần phi, ta âm thầm tính tổng cộng có hơn ba mươi bốn người.

Sở Văn quốc Hậu cung biên chế chia làm năm phần, đứng đầu là Hoàng hậu sau đó đến Phi tử, Quý nhân, Chiêu dung, Tài tử, tuy rằng không giống sách viết hậu cung có ba ngàn gia lệ, như ta nhận thấy hơn ba mươi người đủ để xem là đồ sộ. Haiz ...Một người nam nhân muốn đồng thời thỏa mãn nhiều như vậy nữ nhân nhất định mệt chết đi, chỉ sợ muốn mỗi đêm ăn tráng dương được mới có thể ứng phó nổi.

Bất quá ta nghe nói, vị Hoàng đế lão cha trước mắt chỉ sửng có Cẩm phi cùng Mai phi, cái khác Phi tử khác tựa hồ thường chịu độc thủ phòng khuê.

Ta tầm mắt lại một lần nữa lặng lẽ nhìn đến ba hàng tần phi đang ngồi đối diện, ta hồ nghi những người này, có hay không có người là chủ nhân của những bức thư tình? Đáng tiếc sở hữu Tần phi đều đoan trang nhàn nhã cúi đầu an tĩnh ăn cơm.

Tuyên Cẩn phát hiện Hoàng huynh đang nhìn đối diện Tần phi, nhỏ giọng hỏi:

“Tứ hoàng huynh nhận biết người nào trong các Tần phi sao?”

“Không nhận biết.” Ta lắc đầu.

“Cần Hoàng đế giúp Tứ hoàng huynh giới thiệu qua không?”

Ta lập tức gạt đầu: “Làm phiền Ngũ hoàng đệ.”

Ta đang lo không có người giúp ta giới thiệu, tiểu thê tử vừa gả tiến cung không bao lâu, lại vội vàng chiếu cố ta, đối trong cung các Tần phi cũng không quá quen thuộc.

“Ngồi ở thứ nhất bán đều là Phi tử cùng Quý nhân, ở hàng thứ hai là Chiêu dung, hàng thứ ba Tài tử.” Tuyên Cẩn thô sơ giản lược thuyết minh.

“Chiêu dung cùng Tài tử người nhiều nhất.” Ta nhìn thế nên lên tiếng.

“Đó là đương nhiên, chỉ có đặc biệt Phụ hoàng sủng ái mới có thể thắng làm Quý nhân cùng Phi tử, mà vị trí Phi tử cùng Quý nhân cũng có qui định hạn chế người; Phi tử ba người, Quý nhân năm người, Chiêu dung cùng Tài tử thì không có hạn chế.”

Tuyền Cần tiếp tục giới thiệu –

“Người ngồi ở hàng thứ nhất bên trái là Cầm phi đã được Phụ hoàng sủng ái, tiếp theo là Mai phi cùng Lâm phi, tiếp đi xuống là Tiền quý nhân, Trương quý nhân, Hoàng quý nhân, Nguyễn quý nhân, Du quý nhân. Hàng thứ hai được sủng ái là người ngồi đầu hàng thứ hai Đồ chiêu dung, Dương chiêu dung, Tiền chiêu dung..... Mặt sau là, Lí tài tử, Gi tài tử.....”

Nghe xong Ngũ hoàng tử giới thiệu, tài chỉ ước chừng nhớ kỹ được mấy vị Phi tử cùng Quý nhân, ta nhin không được thần khí:

“Nhiều người như vậy thật đúng là khó một lần nhớ kỹ.”

Nghe thấy bọn họ đối thoại, Nhị hoàng tử Tuyên Hạo quay đầu đến an ủi:

“Tứ hoàng đệ không cần nóng vội, gặp nhiều vài lần sẽ nhớ rõ. Tứ hoàng đệ trước mắt quan trọng nhất là dưỡng tốt thân thể, sau này mới có tinh thần ứng phó triều chính.”

Lộ Kì tuần dật trên mặt lộ ra ẩm áp tươi cười, phụ họa gật đầu:

“Nhị hoàng huynh chí phải.”

Cùng Nhị hoàng tử, Ngũ hoàng tử nói chuyện với nhau vài câu, thì Hoàng Thượng cùng Hoàng hậu đã đứng dậy rời đi. Xem như tan tiệc.

Trở lại tẩm điện, Lộ Kì đi đến trong kho phòng lấy ra một ít bạc thưởng cho cung nữ, thái giám trong tẩm điện.

Từ khi biết được ta có một chỗ gửi tài vật nội kho phòng, ngày hôm sau ta liền khẩn cấp đến xem bên trong mặc dù không giống ta tưởng tượng như vậy vàng bạc tài bảo, nhưng là không tính thiếu.

“Cám ơn Điện hạ ban thưởng.”

Ta ra tay rất rộng rãi, làm cho mọi người trên mặt đều lộ ra tươi cười.

“Các người đi xuống nghỉ ngơi đi.”

Ta lấy ra một túi vải đỏ đưa cho Lam Ngâm.

“Lam Ngâm, đây là ta tặng cho nàng.” Ta cười dài nói.

“Đây là cái gì?” Nàng tò mò tiếp nhận.

“Mau mở ra xem nha.” Ta tuần dật trên mặt lộ ra một chút đắc ý, thúc giục.

“Dạ.”

Cởi bỏ sợi dây thừng đang cột túi to, nàng mở ra miệng túi ánh mắt thoáng chốc phát choáng, lấy ra bên trong kim nguyên bảo để ra trên bàn, tổng cộng mười đĩnh.

“Tuyên Kì ca ca, tất cả kim nguyên bảo đều là cho Lam Ngâm sao?” Nàng hưng phấn nhìn Ca ca.

Thấy nàng mềm mại trên mặt lộ ra xán cười, Lộ Kì sủng nịch vuốt cằm.

“Đúng vậy, kim nguyên bảo đều là tặng cho nàng, về sau ta mỗi ngày đều đưa cho nàng một thỏi.....”

Nói đến nơi đây, ta đột nhiên nghĩ đến của ta nội kho phòng tựa hồ không có nhiều như vậy kim nguyên bảo, vội vàng sửa miệng.

“Không..... Về sau ta cách mười ngày đưa nàng một thỏi kim nguyên bảo.”

Kỳ thật ta muốn nói cùng nàng, nội kho phòng tài vật, nàng nếu muốn, có thể tùy thời dùng.

Như khi ta nhìn thấy nàng sau khi nhận được kim nguyên bảo trên mặt toát ra biểu tình kinh hãi, bởi vậy quyết định chậm rãi đưa cho nàng để có thể thấy được loại biểu tình đó.

Lam Ngâm có chút không dám tin, ánh mắt mở thật to:

“Tuyên Kỳ ca ca nói thật?”

“Đương nhiên.”

Ta ưỡn ngực không chút do dự gật đầu. Nàng thích đó vàng bạc châu báu, ta tự nhiên vui lòng cho cấp nàng, bất quá chỉ sợ về sau ta phải cố gắng kiếm tiền, mới có thể đủ thỏa mãn nàng yêu thích thu thập tài phú ham mê.

Nhìn chăm chú vào Ca ca sau một lúc lâu, nàng hốc mắt có chút nóng lên:

“Tuyên Kỳ ca ca đối Lam Ngâm thật tốt.” Kể từ khi Nương mất đến nay đây là lần đầu tiên có không người đối với nàng tốt như vậy.

Ta thân thủ đem nàng lâm tiến trong lòng, xoa mái tóc của nàng, yêu thương an ủi:

“Đứa ngốc, nàng là của ta tiểu thê tử, ta không tốt với nàng sẽ đối tốt với ai?”

Nàng đem mềm mại mặt vui vào vai ta chính trái tim bị một cỗ nhiệt năng hơi thở vây quanh

“Về sau..... Lam Ngâm cũng sẽ đối Tuyên Kỳ ca ca tốt.”

Chỉ cần Ca ca đối với nàng tốt, nàng cũng sẽ đối với Ca ca tốt.

“Ừm.” ta sủng nịch cười khê, ta thực vừa lòng ý tứ trong lời nói của nàng.

Trước mắt nàng, trong lòng nàng, ta có lẽ còn so ra kém hơn vàng bạc châu báu, bất quá cảm tình có thể chậm rãi bồi dưỡng, ta tin tưởng lấy chính mình mị lực, nhanh chóng có thể thay thế được vàng bạc châu báu trong lòng nàng, chiếm được vị trí quan trọng trong lòng nàng.

5. Chương 4

Lễ ăn mừng năm mới vừa qua, dưới sự trợ giúp của Lam Ngâm, ta đã hiểu biết được các bộ phận chức vụ của quan lại trong triều.

Lam Ngâm, vốn là nữ nhi của Lễ bộ thị lang nên cũng biết đôi chút chuyện trong triều, trước đó nàng còn muốn tham gia vào hội thi tuyển quan lễ bộ trong triều cho nên đã có chuẩn bị trước một ít hiểu biết về tình hình chung trong triều, mặc dù sau này gả tiến cung như đối với các quan lại trong triều vẫn có chút hiểu biết, vì giúp Ta, nàng mới thường vào thư phòng tìm kiếm những tài liệu liên quan đến lễ nghi trong triều đưa cho ta tham khảo.

Bởi vậy trong thời gian này, Ta thường dậy sớm mỗi ngày luyện Thái Cực quyền rồi lại trở về thư phòng vui đầu đọc sách.

Trên bàn lúc này luôn chất đầy hai đồng sách mà Lam Ngâm từ tàng thư thất vì ta chọn lựa ra, ta cúi đầu cầm lấy quyển sách lật đến trang mà ngày hôm qua ta đánh dấu trước khi ta dừng đọc.

Lại lật đến một trang tiếp, ta đột nhiên nhìn thấy trên trang sách hé ra một tờ giấy, ta ngạc nhiên một lúc rồi ngẩng đầu, dò xét mang nhìn Lam Ngâm, ta kéo ra ngăn kéo, lấy ra tờ giấy mà trước đây ta đã lạng lẽ lưu lại, ta muốn so sánh nét chữ của hai tờ giấy, quả nhiên là nét chữ của một người.

Ta lại mang tờ giấy cũ trước kia để trở về ngăn tủ, cầm lấy tờ giấy mới từ trong trang sách lấy ra, đọc nội dung của tờ giấy –

“Nghe được tin quân bệnh mới khỏi, tâm thiếp thật vui mừng, đêm nay chuẩn bị rượu nhậu, muốn cùng Quân ăn mừng.”

Ta dùng tay nâng cầm suy tư về nội dung tờ giấy và chữ viết, xem nét chữ này có lẽ được viết cách đây không lâu. Đáng tiếc mặt trên không viết rõ thời gian địa điểm, nếu không ta có thể đi đến xem nàng ta tốt cùng là ai.

Đang chú tâm nghĩ phía sau đột nhiên vang lên thanh âm:

“Tuyên Kỳ ca ca, tờ giấy này từ đâu đến?”

Ta quay đầu, thấy Tiểu thê tử của ta đang đứng ở phía sau, cặp mắt to tròn trong suốt nhìn chăm chú vào tờ giấy trên tay ta.

“Ta vừa rời tình cờ thấy được, tờ giấy được kẹp vào một trang sách.” Ta nói thật lòng, bởi vì ta tin tưởng nàng.

Nàng tiếp nhận tờ giấy, có chút giật mình:

“Xem màu mực tựa hồ mới viết, là người nào mang vào?”

Ta đoán : “ Có thể chủ nhân tờ giấy này, là người trong Điện thái tử?”

Lam Ngâm nhìn chữ viết, trầm ngâm một lát:

“Lam Ngâm nghĩ không phải, nếu người này là người trong Điện thái tử tại sao lại lén lút đặt tờ giấy ở đây mà không gặp trực tiếp mời? Theo suy đoán của Lam Ngâm có thể là có người mua người trong Điện thái tử làm việc cho bọn họ, người này nhận lệnh lặng lẽ đem tờ giấy bỏ vào trong sách.”

Ta nghĩ lại gật đầu đồng ý sự suy đoán của nàng.

“Nếu có thể tìm ra người trong Điện thái tử đã bị mua chúng ta có thể tra ra chủ nhân của những tờ giấy này.”

“Tuyên Kỳ ca ca rất muốn biết người kia là ai sao?” Nàng có chút dăm chiêu nhìn Ca ca.

Ta mơ hồ phát hiện tâm trạng nàng dị thường, vội vàng làm sáng tỏ:

“Lam Ngâm đừng hiểu lầm, ta không có ý tứ gì khác, chẳng qua ta chỉ tò mò mà thôi, nàng yên tâm, cho dù có biết người này là ai, ta cũng sẽ không làm ra những việc để nàng phiền lòng.”

Nàng bình tĩnh, nhìn lướt qua mặt ta, rồi vui vẻ tươi cười.

“Dạ, Lam Ngâm sẽ giúp Tuyên Kỳ ca ca tìm ra người kia là ai.”

Trải qua đoạn thời gian ở chung, ta hiểu được nàng tuy rằng mới mười năm tuổi, nhưng rất có trí tuệ, ta sợ nàng để tâm vào chuyện vụn vặt vội kéo nàng ngồi lên trên đùi, kiên nhẫn ôn nhu giải thích.

“Lam Ngâm, ta xin hứa với nàng, ta chỉ một lòng đối với nàng, sẽ không chú tâm đến người khác nàng hãy yên tâm. Ta chỉ là mơ hồ cảm thấy, biết rõ thân phận người này, là điều quan trọng cần phải làm. Bởi vì lúc trước đã ngầm xác định ta không phải do uống rượu trượt chân rơi xuống nước sao? Mẫu hậu đã từng nói qua với ta vụ việc lần đó không có đơn thuần như thế, cho nên ta nghĩ cần phải âm thầm điều tra rõ ràng, có phải thật có người muốn hại ta không.”

“.....”

“ Lam Ngâm à! Nàng thử ngẫm nghĩ lại xem, nếu người đã muốn hại ta, nếu lần đó ta không ta chết, nói không chừng bọn họ sẽ lại tiếp tục hại ta, lần đó xem ra do ta may mắn có thể tránh được một kiếp, như những lần sau thì đâu thể biết trước được...Mà theo ta suy đoán những tờ giấy thư tình đó và người muốn hại ta có quan hệ chặt chẽ, cho nên nói không chừng tra ra nàng ta sẽ biết được ai muốn hại ta, cũng có lẽ lại là chính nàng ta.”

Ta không muốn Tiểu thê tử trong lòng đối với ta nghi ngờ, nên ta muốn giải thích thật kĩ để Tiểu thê tử sẽ không vì nghi ngờ mà phiền lòng, như vậy sẽ hạn chế những hiểu lầm không đáng có.

“Tuyên Kỳ ca ca, hoài nghi chủ nhân của những lá thư này là người hại Ca ca rơi xuống nước sao?” Nghe xong Ca ca suy đoán nàng càng thêm nhiều lo lắng, nàng thật cao hứng khi biết trong lòng Ca ca chỉ có nàng, nàng hiểu Ca ca rất tin tưởng nàng, quan tâm nàng.

“Ta không xác định, cũng như không thể không xác định nhưng không thể loại trừ việc này cùng nàng ta không có liên quan đến nhau.” Tiểu thê tử lại mang thân hình đầy đặn, rúc vào trong lòng ta, mùi thơm từ thân thể của nàng tiến đến mũi ta, càng làm các mạch máu trong cơ thể của ta bắt đầu lưu thông sôi trào hỗn độn bất an.

Ta cần phải cố gắng khắc chế rục rịch, nàng mới mười năm tuổi, ta không thể..... À mà chẳng phải đã qua năm mới rồi sao? chẳng phải nàng đã mười sáu tuổi rồi sao!

Nha nha! Nghĩ đến điều này càng làm cho ta vui sướng, tâm liên tục bật thốt hoan hô vui mừng.

“Lam Ngâm, nàng năm nay mười sáu tuổi sao?” Ta mở miệng xác nhận.

“Dạ, sao Tuyên Kỳ ca ca lại hỏi thế?” Nàng không biết Ca ca vì sao lại đột nhiên cao hứng.

Ta nóng bỏng ôm mặt nàng, hôn lên đôi môi anh đào của nàng vừa hôn vừa vui sướng nói:

“Nàng mười sáu tuổi chúng ta có thể làm chuyện đại sự.”

Đối với ta tron quan hệ vợ chồng trước hết cần phải có tình mới sinh ra dục cho nên điều kiện trước tiên cần phải có tình cảm làm trụ cột, mới có thể tiến thêm bước quan hệ.

“Cái gì là chuyện đại sự?” Nàng khó hiểu hỏi, Ca ca dùng âm điệu cũng từ quái dị như thế nàng từ trước đến giờ chưa từng nghe qua.

“Ách, chính là.....” Nhìn đến ánh mắt trong suốt đơn thuần của nàng, ta không biết nên như thế nào giải thích.

“Chuyện này về sau ta lại nói cho nàng.”

Có lẽ Ta chỉ có thể dùng hành động mới giải thích được cho nàng hiểu được cái gì gọi là “Chuyện đại sự” Mà xem ra hiện tại vẫn còn chuyện quan trọng hơn cần phải giải quyết.

“Chúng ta trước nghĩ lại phải làm như thế nào bắt được chủ nhân của những tờ giấy”

Vừa mới dứt lời, ta đột nhiên nghĩ ra: “Đúng rồi, có thể dùng vân tay để tra ra.”

“Vân tay là cái gì?”

“Chính là những đường hoa vân trên đầu ngón tay.”

Ta kích động nắm tay nàng giải thích: “Nàng xem, chúng ta trên đầu ngón tay mỗi người đều có độc nhất đặt biệt đường vân, nếu là có thể tìm ra được những đường vân trên tờ giấy này cùng vân tay lưu lại trên lá thư, có thể chiếu ra so sánh cũng những đường vân tay của mỗi người trong Điện Thái tử chúng ta có thể tra ra ai là người để những tờ giấy này vào sách.”

Loại sự tình này Lam Ngâm chưa bao giờ nghe nói, cảm thấy tâm hiếu kì:

“Như phải làm như thế nào để tra ra?”

“Ta nghĩ” Muốn dùng một ít đặc thù bột phấn cùng được hóa học, sau đó lại qua ví tính phân tích so với đối..... Nghĩ đến ta thấy ý nghĩ của mình không thể dùng được thử dài..

“Ừm!... Có vài điểm khó khăn, có rất nhiều dụng cụ và nguyên liệu tìm không có.”

“Nói cho Lam Ngâm biết cần dùng đến những dụng cụ cũng nguyên liệu gì?Lam Ngâm nhất định cố hết sức hỗ trợ Tuyên Kỳ ca ca tìm.”

Ta xoa xoa má nàng!

“Những dụng cụ cũng nguyên liệu này!...Không có khả năng tại đây tìm được, chúng ta vẫn còn phương pháp khác tốt hơn.”

Thời đại này! Không có khả năng có những thứ kia.

Rất nhanh, bọn họ nghĩ đến một cái biện pháp đơn giản nhất là phái một cung nữ có thể tin tưởng lặng lẽ ngủ ở trong thư phòng, chỉ cần có người tiến vào, liền thông báo cho bọn họ.

Chẳng qua, sau khi thử được một thời gian, hình ảnh người đều không thấy đến cả những tờ giấy thơ tình cũng chưa từng có xuất hiện.

Mà lúc này Lộ Kì thân thể khỏi hẳn, liền bắt đầu nhận trách nhiệm của một Vị thái tử, tham dự chính vụ của triều đình, dẫn đến bận tới mảy mảy. Chuyện này cũng chẳng điều tra cũng chẳng được thêm tiến triển gì cho nên được xem vào quên lãng.

Sắc trời đã vào tháng hai, thời tiết trở nên vô cùng ẩm áp, trong ngự hoa viên hoa đào khắp nơi đua nhau nở, tạo nên một ngự hoa viên tràn ngập sắc hồng phấn rữ rờ diễm lệ..

Trên đường đi đến Thẩm cung của Hoàng hậu, ta một bên thưởng thức ngọn gió xuân ẩm áp mang theo hương thơm của những cánh hoa đào hồng thắm, một bên suy nghĩ đến buổi chiều ta muốn dẫn Tiểu thê tử đến ngự hoa viên ngắm hoa, tốt nhất lại mang chút rượu ngon cùng vài món ngon, ta có thể một bên đánh đàn một bên ca hát cho nàng nghe.

Thời đại này! Không có đàn dương cầm cùng đàn ghita, bất quá cũng không làm khó được ta, ta vốn chính là một người thiên tài trong âm nhạc cho nên đàn tranh, nhị hồ ta cũng đều đã đàn qua.

Nghĩ đến buổi chiều, ta cùng với Tiểu thê tử ngắm hoa, trên khuôn mặt tuấn dật của ta hiện ra sung sướng ý cười, một đường đi vào Hoàng hậu thẩm cung.

“Nhi thần thỉnh an Mẫu hậu, không biết Mẫu hậu triệu kiến Nhi thần, có gì phân phó?”

Ta khom mình hành lễ, âm thầm may mắn nhờ trước kia đã từng diễn qua một ít vai cổ trang, giờ đã có đất mang ra dùng đến.

Hoàng hậu mặt lộ ra vẻ mặt quan tâm nhìn chăm chú con.

“Ngồi đi!”

“Hoàng nhi, Mẫu hậu triệu kiến Ngươi, là muốn biết Ngươi mấy ngày nay trợ giúp Phụ hoàng xử lý triều chính, còn thích ứng không?”

Hoàng hậu Triệu Phồn khoát lên người xiêm y màu đỏ rượu bô đào, ống tay áo cùng làn váy dùng kim tuyến thêu ra mấy cánh bạch hạc, búi tóc được cài một cây trâm hình phượng hoàng, trên tai đeo trâm châu khuyên tai, trước ngực mang theo một vòng chuỗi ngọc thủy phi trong suốt sáng, tay trái mang một đôi hoa mai vòng tay làm bằng vàng, tay phải mang một đôi nhẫn bạch ngọc, tư thái ung dung hoa lệ, tỏa ra khí chất cao quý bức người.

Lộ Kì trên mặt mang theo cười yếu ớt trả lời:

“Nhị thân đa tạ Mẫu hậu quan tâm, đã qua nhiều ngày được sự trợ giúp của Nhị hoàng huynh cùng Ngũ hoàng đệ cho nên mọi việc đối với Nhi thần xem ra đã thích ứng, đã đại khái có thể hiểu biết được một ít chính vụ, cũng nhận thức được một chút Đại thần.”

Nghe con nói như vậy, nàng mảy liễu nhíu lại:

“Nếu ngươi không còn nhớ rõ được chuyện trước kia, cũng không cần phải nhờ đến bọn họ giúp ngươi. Tuyên Kì, tri nhân tri diện bất tri tâm, ngươi không nên dễ dàng tin tưởng người khác.” Nàng có ý nhắc nhở con.

Ta ngẩng đầu, thái độ thông dong thẳng hỏi: “Mẫu hậu muốn nhắc nhở Nhi thần nên đề phòng Nhị hoàng huynh cùng Ngũ hoàng đệ sao?”

Thấy con không chút để ý đến lòng nàng, nàng trầm tĩnh vẻ mặt có chút nghiêm khắc.

“Mẫu hậu muốn ngươi luôn đề cao cảnh giác, ngươi trượt chân rơi xuống nước chuyện còn chưa có điều tra rõ ràng, Mẫu hậu không muốn ngươi lại xảy ra thêm những chuyện gì bất lợi nữa.”

Bị nàng khiển trách, Lộ Kì vội vàng giả bộ kính cẩn thần sắc:

“Dạ! Nhi thần hiểu được, Nhi thần sẽ lưu tâm nhiều hơn.”

Thấy con thu hồi thần thái lách lờ, Triệu Phồn thần sắc mới dịu đi.

“ Trước kia người không thích chính sự Phụ hoàng người đối với việc này, cũng đã có nhiều chỉ trích, hiện tại người tâm tư có để ý đến quốc sự đây xem như là chuyện tốt, ngày sau nếu gặp được vấn đề gì khó giải quyết có thể tìm đến Mẫu hậu thương lượng.”

“Nhi thần đa tạ Mẫu hậu.”

Hoàng hậu hỏi tiếp: “Người ngày gần đây, khi xử lý chính sự có gặp vấn đề khó khăn gì không?”

“Nhi thần phát hiện trong triều thế lực tựa hồ chia ra làm mấy phái.”

Ta nói ra theo sự quan sát của chính mình, trong vài ngày qua ta liền phát giác triều đình có vài thế lực đang đối kháng với nhau.

“ Ừm!...Người chỉ trong thời gian ngắn đã nhìn ra được.” Không nghĩ tới trong thời gian ngắn ngần ấy ngày, con liền sâu sắc nhận thấy được điểm ấy, nàng trong mắt hơi lộ ra tán thưởng.

“Người có thể nói ra cho Mẫu thân nghe xem có mấy phái thế lực?”

“Theo Nhi thần quan sát, thì Tể tướng cầm đầu một phái,Thái Sư cầm đầu một phái, Triệu nguyên soái cầm đầu một phái.”

Thấy con nói chính là tình hình thế lực hiện tại của triều đình, nàng tán dương gật đầu:

“Người đã nhìn ra được ba phái, vậy ba phái này hỗ trợ cho những vị Hoàng tử nào người có rõ không?”

Lộ Kỳ mỉm cười, phi thường tự tin đáp:

“Tể tướng phò trợ Nhị hoàng huynh, Thái Sư phò trợ Ngũ hoàng đệ, về phần Triệu nguyên soái có lẽ là phò trợ Nhi thần.”

Triệu nguyên soái là huynh trưởng của Hoàng hậu cũng là cậu của ta, trong triều đứng đầu võ tướng là Triệu nguyên soái, đây cũng là thế lực mà Hoàng đế kiêng kỵ nhất.

Đối với những mối quan hệ phức tạp, Lộ Kỳ luôn luôn thực miễn cảm, cho nên dù mới tham gia chính vụ trong triều đình chỉ có vài ngày ta đã nhận ra.

Thấy con nói được không sai chút nào, Hoàng hậu thoáng kinh ngạc:

“Hoàng nhi, người lần này khỏi bệnh lại trở nên thông minh như thế.”

Phái Thái Sư phò trợ Ngũ hoàng tử, chuyện này cũng không rõ ràng số người biết được cũng không nhiều lắm, con nàng trước kia căn bản không biết, không nghĩ tới con sau khi bệnh nặng một thời gian, hồi phục lại chỉ trong thời gian ngắn đã nhìn ra.

Đối với sự sợ hãi của Hoàng hậu, Lộ Kỳ gượng cười hai tiếng, ta thật lòng không có khả năng thẳng thắn nói cho nàng, trên thực tế, thân thể này là của con nàng như đã đổi thành người khác, không còn là con của nàng, không còn là một đứa con ốm yếu luôn buồn bực không vui.

Cuối cùng Hoàng hậu nói:

“Người ở trong triều làm việc nhớ lấy mọi sự cần phải thật cẩn thận, đừng lưu lại gì nhược điểm để bị người bắt, trong triều cao thấp có không ít người như hổ rình mồi chờ đem người kéo xuống vị trí Thái tử chỉ cần xảy ra một chút sai sót liền có người nhân cơ hội hại người, có hiểu chưa?”

“Dạ! Nhi thần hiểu được.”

Ta hành lễ cáo lui, vội trở lại Thái tử tẩm điện.

Ta kích động tính nói cho Tiểu thê tử muốn vào buổi chiều dẫn nàng đi ngắm hoa đào, không ngờ vừa đi vào đã thấy nàng mềm mại khuôn mặt râu rĩ không vui, cặp mắt thông minh hai mắt lại ánh lên nét âm ỉm cái miệng nhỏ nhếch lên.

“Làm sao vậy? Ai lại chọc nàng tức giận à?” Ta quan tâm tiến lên hỏi, mấy tháng này nàng cùng chung với ta, ta chưa từng gặp qua vẻ mặt râu rĩ như thế này của nàng, tựa như nàng đã bị cướp đi cái vật gì áu yếm nhất, ủy khuất muốn khóc lại không khóc được.

Thấy ta trở về, nàng cắn môi dưới nâng lên mặt, trên mặt vẻ mặt lộ ra bất bình cùng phần nộ.

Nhìn đến vẻ mặt của nàng làm cho trái tim ta cảm giác thật khó chịu vội vàng ôn nhu dỗ nàng:

“Ngoan, có chuyện gì kể cho ta nghe có phải hay không có người khi dễ nàng?”

“Tuyên Kỳ ca ca, Mẫu hậu sáng nay triệu kiến Lam Ngâm, Mẫu hậu nói nói với Lam Ngâm.....” Nói tới đây, nàng có chút ghen ngào.

Lộ Kỳ sốt ruột hỏi: “Mẫu hậu đối với nàng nói gì?”

“Mẫu hậu nói từ nay về sau sẽ không cho Lam Ngâm một thỏi kim nguyên bảo! Trước Mẫu hậu rõ ràng nhận lời chỉ Lam Ngâm chỉ cần Tuyên Kỳ ca ca còn sống một ngày, sẽ cho Lam Ngâm một thỏi kim nguyên bảo, Ba ca sống bao lâu, liền cho Lam Ngâm bao nhiêu lâu. Như hôm nay Mẫu hậu làm sao có thể nuốt lời, nói không cho cũng sẽ không cấp, cái này không phải là lừa gạt Lam Ngâm sao?”

Ta trên trán nhất thời hiện lên tia xám đen, ta không nghĩ tới nàng không vui chính là sự việc này, ta tâm cảm thấy buồn cười lại nhìn trên mặt nàng tràn ngập bất bình cùng ủy khuất, ta lại vạn phần không muốn thấy nét mặt ấy. Ta kéo nàng vào trong lòng, xoa má của nàng ôn nhu dỗ nói:

“Có lẽ là Mẫu hậu không có nhiều như vậy kim nguyên bảo để cho nàng.”

“Mẫu hậu chính là một quốc gia chi mẫu, như thế nào nói không giữ lời?”

Nàng vẫn hy vọng có thể có nhiều đến được cả một ngàn đỉnh kim nguyên bảo, không thể tưởng được mới được có một trăm đỉnh kim nguyên bảo Mẫu hậu liền bội ước, nàng như thế nào không thất vọng?

“Ta nghĩ Mẫu hậu khó xử, có lẽ Mẫu hậu không dự đoán được ta sẽ sống lâu như vậy, cho nên không chuẩn bị đủ kim nguyên bảo nàng, nàng đừng tức giận, đi theo ta, ta mang nàng đi đến một chỗ.” Ta dắt tay nàng mang nàng đi vào cửa ta nội thất phòng.

“Tuyên Kỳ ca ca mang Lam Ngâm tới nơi này làm cái gì? Ca ca ngày hôm qua cho Lam Ngâm một thỏi kim nguyên bảo.”

Nàng khó hiểu hỏi.

Lúc trước Ca ca từng đồng ý mỗi cách mười ngày cấp nàng một thỏi kim nguyên bảo, nàng tưởng rằng chính chỉ là thuận miệng nói, không nghĩ Ca ca lại theo như lời hứa đúng mười ngày thì cho nàng một thỏi.

Lộ Kỳ xuất ra cái chìa khóa mở ra cửa phòng nội thất, sủng nịch xoa xoa của nàng sợi tóc, hào phóng nói:

“Từ đây, về sau nơi có bao nhiêu tài phú đều là của nàng, nàng có thể tùy ý dùng, muốn lấy bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu.”

Lam Ngâm há miệng, không dám tin nhìn Ca ca, một hồi lâu mới ra tiếng:

“Tuyên Kỳ ca ca nói thật?” Ca ca đem nội thất phòng của Ca ca cho nàng quản lý?

Nàng ánh mắt mở thật to, bộ dáng thật sự đáng yêu, ta nhìn không được khẽ nhếch hôn lên phần môi nàng, giọng điệu sủng nịch gật đầu:

“Úm là thật! Chỉ cần nàng vui vẻ là tốt rồi, về sau tiền của ta đều cho nàng quản của ta chính là của nàng cho nên không cần phải vì Mẫu hậu mà có tâm trạng không vui.”

Nàng nháy mắt chuyển giận thành vui, đôi mắt linh động trong suốt cảm động nhìn đến Ca ca, nhẹ nhàng đáp lời

“Dạ.”

Sau đó nàng kiễng mũi chân ôm lấy ca ca hôn lên cánh môi của Ca ca. ca ca đã đem trân quý tài phú đều giao cho nàng đây cũng có thể nói lên Ca ca rất tín nhiệm và trân trọng nàng, càng làm nàng thích Ca ca hơn.

Khi nàng chuẩn bị rời đi cửa ta cánh môi, ta lại đè lại cửa nàng cái ót và hôn sâu sắc dùng cái lưỡi linh khéo tiến vào trong miệng nàng quấn quýt lấy mật ngọt.

Ta sợ kinh đến nàng, nên ta hôn thật ôn nhu, chậm rãi dẫn dắt sự ngây ngô cùng ta hưởng thụ triền miên.—————haiz cáo già dẫn dắt nai tơ.

Trước nay chưa có thái độ vô cùng thân thiết như thế nên làm cho Lam Ngâm không khỏi đỏ hai gò má, nàng e lệ như ngược lại hai tay chặt chẽ ôm qua gáy cổ của ta cố gắng đáp lại ta.

Ta hưởng thụ nụ hôn đầu tiên vụn vụn của nàng càng làm ta gia tăng thêm xúc động, thân thể tự như có một loại thần bí thế lực đang hoạt động trong cơ thể ta trong máu ta, đang bắt đầu xao động, dồn dập chạy loạn khắp địa phương trong cơ thể ta, tựa như sóng triều dồn dập đổ về, ta không thể khống chế nổi lý trí của mình.

Ta ôm chặt lấy nàng, hô hấp dần dần dồn dập, nhịp tim đập cũng càng lúc càng nhanh, Ta nâng lên mặt nhìn nàng:

“Lam Ngâm, nếu nàng không muốn, hiện tại liền rời đi.”

Thừa dịp dục vọng toàn diện chưa thể áp chế ta, ta còn chút lý trí ta muốn nàng tự quyết định.

Nàng mở to đôi mắt trong suốt nhìn Ca ca, mơ hồ hiểu được giờ phút này tràn ngập ở hai người trong lúc đó sinh ra bầu không khí ái muội bầu, nàng cũng hiểu được kế tiếp sẽ phát sinh cái gì, nhưng nàng không nghĩ rời đi, nàng là thê tử của Ca ca, nàng không ngại cùng Ca ca có thân thể tiếp xúc thân mật hơn.

“Tuyệt Kỳ ca ca, Lam Ngâm là thê tử của Ca ca, Ca ca muốn làm cái gì đều có thể.”

Nàng nâng lên đôi môi anh đào nhẹ nhàng phun ra câu này làm cho ta lý trí toàn diện tán loạn trong lời nói.

“Ừm.....” Ta nhẹ giọng nói ra một tiếng, ôm lấy nàng, đi vào tắm phòng.

Ta nên vì ta cùng nàng lần đầu tiên lưu lại kỷ niệm đẹp nhất.

Ngày nào đó Lộ Kỳ ý định mang Tiểu thê tử đi ngắm hoa đào đã thất bại, hai người ở trên giường triền miên mỉm cười ôm lấy nhau.

Trên bàn trà đặt một cái lư hương hình hạc ngọc, mỏ chim hạc dài nhỏ chậm rãi phun ra khói trắng nhẹ nhẹ, đó là một loại hương có thể dùng để định thần, mùi hương thanh nhã có điểm giống mùi hương hoa nhài.

Lộ Kỳ ngồi ở trong thư phòng, chuyên chú thiết kế quà tặng Hoàng hậu nhân ngày đại lễ mừng thọ.

Lam Ngâm im lặng ngồi ở một bên, nhìn Ca ca cầm bút lông vẽ trên giấy phát thảo hình dạng trang sức.

Ta vẽ được mấy chi tiết quay qua hỏi ý kiến Tiểu thê tử.

“Lam Ngâm, nàng cảm thấy thế nào, trang sức này đẹp không?”

Kiếp trước ta là tổng giám đốc công ty vàng bạc đá quý, bởi vậy ta cũng học qua chút ít về thiết kế trang sức, tuy rằng cuối cùng lại theo nghề ca hát như ta vẫn hàng tháng đều đã thiết kế trang sức cho công ty của mình..

Nàng cúi nhìn kỹ tờ giấy, thấy Ca ca vẽ ra một chiếc vòng tay, một trâm cài tóc cùng một cái vòng cổ, còn có một cái là..... Nàng nghi hoặc chỉ vào một cái vòng tròn hỏi: “ Hoa đào là vật phẩm trang sức mang ở nơi nào?”

“Đây là hoa cài áo dùng ở trước ngực, chính là nơi này.”

Ta chỉ vào ngực nói, đầu ngón tay lơ đãng đụng chạm đến bộ ngực đầy đặn mềm mại của nàng, ta liền nhớ tới mấy ngày trước đây hai người đã là vợ chồng thật, lại nhìn đến ánh mắt của nàng ta không khỏi ôn nhu.

Nàng cúi đầu nhìn vị trí trước ngực, hồn nhiên không thấy được sắc mặt của Ca ca đang biến đổi khác thường.

————à biến đổi khác thường vì, ta thấy biến đổi thành sắc lang thì có. Haiz nói xong rồi bỏ chạy thôi.

“Lâm Ngâm trước giờ chưa có không thấy qua người dùng trang sức ở chỗ này.” Nàng cảm thấy ngạc nhiên nói.

Lộ Kỳ cười đắc ý: “Chính là bởi vì không có gặp qua, thiết kế này mới nổi bật, nàng nói có phải hay không?”

Ta đã sớm lưu ý đến nơi đây không có người dùng hoa cài áo nên mới thiết kế ra. Ta thời gian trước đi thăm qua trong cung, ta thấy các sự phụ chuyên môn phụ trách chế tác vật phẩm trang sức ở “Ngọc Uyển Các”, tay nghề quả thực cao siêu, cho nên ta cũng không lo lắng về khoản này, từ hai cánh hoa thủy ngọc làm thành cành lá, nâng phía trên từ san hô điêu thành hoa đào cài áo bọn họ làm được.

Nàng gật đầu đồng ý: “Dạ, Tuyên Kỳ ca ca nói rất có đạo lý, vậy làm hoa cài áo đi.”

“ Ừm, ta cũng sẽ thiết kế ra một hoa cài áo cho Ngọc Uyển Các làm cho nàng.”

Lâm Ngâm ánh mắt nhất thời sáng ngời: “Thật vậy chăng?”

Thấy nàng sáng lạn tươi cười, ta sủng nịch xoa bóp của nàng mũi.

“Nàng thích không?”

“Lâm Ngâm đương nhiên rất thích.” Nàng dùng sức gật đầu.

“Vây còn không mau hôn thưởng phụ quân.” Ta chỉ vào chính mình cánh môi, cười trêu nàng.

Lâm Ngâm mềm mại trên mặt biểu lộ một chút ngượng ngùng đi đến gần ta phớt hôn lên cánh môi của ta.

Ta có chút không quá vừa lòng đem nàng kéo ôm ngồi trên đùi, dùng thực tế hành động dạy nàng, nàng nên biết cái gì mới gọi là hôn.

Hai người rơi vào thiên miên ngọt ngào, vị mật quấn quanh bọn họ, đem lẫn nhau tâm tình cùng một chỗ.

Thời gian đi qua rất nhanh, mới đây mà đã đến ngày đại thọ của Hoàng hậu, trừ ra Hoàng đế, tất cả Hoàng tử, Công chúa, Hoàng tử phi, Tần phi, Vương phi cùng, các quan đại thần, từ sáng sớm đã đến Thẩm cung Hoàng hậu chúc thọ.

Trước là Cẩm phi, Lâm phi cùng Mai phi dẫn đầu Tần phi hướng Hoàng hậu chúc mừng, tiếp theo là Hoàng tử cùng Phi tử đến Công chúa bao gồm những vị Công chúa đã xuất giá, ngoài ra còn có nhỏ tuổi nhất Bát Hoàng tử cùng Thất công chúa đều đến.

Làm mọi người đến đông đủ thân là Thái tử Lộ Kỳ mang theo Thái tử phi Bùi Lâm Ngâm, cùng nhóm Hoàng tử, Công chúa, Phi tử cùng nhau hướng Hoàng hậu mừng thọ:

“Nhi thần chúc Mẫu hậu phúc thọ song toàn, phượng thể an khang.”

Hoàng hậu đoan trang ung dung trên mặt toát ra vừa đúng tươi cười:

“Tốt. tốt, tốt, đều đứng lên đi.”

Tiếp theo mọi người đưa lên lễ vật, bất luận thích hay không thích, Hoàng hậu đều cười vui vẻ sai người thu nhập đến phiên Lộ Kỳ cùng Lâm Ngâm đưa lên cung nữ mở ra hộp gấm, giơ lên trước mặt Hoàng hậu, Hoàng hậu mắt nhìn không được sai người mang đến cầm vật trong hộp cẩn thận xem xét.

“Mẫu hậu, cái trang sức này là đeo ở trước ngực.”

Lộ Kỳ tiến lên giải thích, vì Hoàng hậu lấy hoa cài áo, cài vào vạt áo trước ngực, hoa cài áo được các sự phụ lành nghề tạo ra nên thủ công thật tinh tế, hoa cài áo được dùng san hô cùng thủy ngọc tạo ra thành hoa đào, hôm nay Hoàng mẫu mặc một thân xiêm y màu tím cho nên khi kết hợp cùng cài hoa cài áo càng tạo ra thật tinh xảo hoá mắt.

Hoàng hậu cúi nhìn vừa lòng gật đầu.

“Trang sức này rất khác biệt, cư nhiên là ở trước ngực.” Đây là nàng lễ vật ưng ý nhất trong ngày hôm nay nàng thu được.

“Mẫu hậu, đây chính là Tuyên Kỳ ca ca vẽ ra giao từ Ngọc Uyển Các tạo ra.”Nhìn đến Hoàng hậu thực thích Lam Ngâm ở một bên giải thích.

“Là do Tuyên Kỳ vẽ?” Hoàng hậu có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hướng con.

“Dạ! Nhi thần cùng Lam Ngâm cùng nhau nghĩ ra.” Ta không chút do dự đem công lao phân một nửa cho Tiểu thê tử.

“Không nghĩ tới Lam Ngâm lại nghĩ ra được thế.”

Trước kia không thấy con có tài hoa như thế, Hoàng hậu đương nhiên nghĩ đến đây là chủ ý của Lam Ngâm. Vì thế nàng liền nói với Lam Ngâm:

“Lam Ngâm, về sau có rảnh, ngươi mỗi tháng vẽ ra vài mẫu trang sức giao cho Ngọc Uyển Các, cho làm cho bọn họ làm.”

“Lam Ngâm.....”

Lam Ngâm há mồm muốn giải thích, kia bản vẽ là Tuyên Kỳ ca ca họa cùng nàng không quan hệ như lại bị Ca ca ngăn cản, đành phải quỳ xuống nhận chỉ.

“Dạ.”

Khi mọi người bái lễ xong, cùng nhau đi đến hoa viên tham gia thọ yến, Hoàng hậu cùng Tần phi ngồi ở bát giác lương đình dùng bữa, những người khác phân tán ở các nơi trong hoa viên.

Đình tịch, không khí thật thoải mái mà thân thiện.

Lam Ngâm bị vài vị xuất giá công chúa kéo đi hỏi đến cái ao trò chuyện.

Ta ngồi ở Tịch thượng uống rượu, một bên cùng Ngũ hoàng tử nhân nói việc nhà.

Đang trò chuyện, Tuyên Cần đột nhiên nhìn ta:

“Tứ hoàng huynh lần này hết bệnh, không chỉ có dồi dào sức khỏe mà tinh thần cũng trở nên minh mẫn, ngay cả tính tình cũng không giống trước.”

Lộ Kỳ thuận miệng giải thích:

“Khó được lão thiên gia tha ta trở về, ta xem việc này như được tái sinh lại, cho nên tự nhiên phải có một số thay đổi.”

Ngũ hoàng tử tuần tú trên mặt sang sảng tươi cười:

“Hoàng đệ thích Tứ hoàng huynh hiện tại, so với trước dễ dàng thân cận nhiều hơn ”

Nói xong, nhớ tới cái gì dường như hần than nhẹ một tiếng:

“Kỳ thật khi còn nhỏ, Hoàng đệ nhớ rõ Tứ hoàng huynh thương rất yêu đệ, đi đâu đều mang theo đệ, Tứ hoàng huynh trước sau luôn che chở cho đệ, như sau lại không biết có phải hay không đệ đã phạm tội vì với Tứ hoàng huynh, cho nên Tứ hoàng huynh bắt đầu không cùng đệ thân cận nữa.”

Lúc Tuyên Kỳ hai tuổi, mặc dù không phải đồng mẫu sinh, nhưng bởi vì khó Mẫu phi cửa hần sinh khó cho nên sau khi sinh ra hần đã chết, Hoàng hậu đưa hần đến bên người nuôi nấng, bởi vậy hần cùng với Tuyên Kỳ từ nhỏ cùng nhau lớn lên.

Bị hần như vậy vừa hỏi, Lộ Kỳ sững sốt hạ, khoát tay áo tỏ vẻ:

“Ừm! Chuyện trước kia cũng đừng nói đến, cái gì đi qua cho nó qua đi, về sau chúng ta vẫn là hảo huynh đệ, hơn nữa ta chuyện trước kia ta đều đã quên, còn phải dựa vào sự trợ giúp rất nhiều của Ngũ hoàng đệ.”

Ta thuận thực phun ra lời những khách sáo.

“Tứ hoàng huynh nói đúng vậy, sau này chúng ta vẫn là hảo huynh đệ. Chúng ta cạn một ly.” Tuyên Cần giờ lên chén rượu kính Tứ hoàng huynh.

Hai người uống lên vài chén rượu, chỉ chốc lát, Tuyên Cần liền đứng dậy muốn đi ra ngoài, lưu lại Lộ Kỳ một mình ở tịch thượng, ta đảo mắt vẫn thấy Lam Ngâm bị mấy vị công chúa vây quanh, ta suy tư muốn mang nàng đến kế bên, trầm ngâm ánh mắt ta thoáng nhìn cách đó không xa có một cây quạt tròn, ta đứng lên đi qua, nhìn trên mặt quạt vẽ một đôi uyên ương, mặt trên còn đề vài câu thơ, vội nhặt lên vì hấp dẫn ta không phải nội dung câu thơ mà là nét chữ viết bài thơ nhìn rất xinh đẹp vừa rất quen thuộc.

Ngày xuân hoà thuận vui vẻ,

Uyên ương giao gáy bỉ dục du.

Hoa nở đầy lại không người thưởng,

Ngày nào cùng quân tưng phùng nhau?

Trong lòng ta cả kinh, này chữ viết cùng tờ giấy rất giống, này cây quạt là của ai đánh rơi? Ta theo bản năng giương mắt nhìn quanh bốn phía, muốn tìm ra chủ nhân của cây quạt tròn này vừa vận nhìn thấy Nhị hoàng tử hướng ta đi tới, ta vội vàng đem quạt tròn thu vào trong ống tay áo rộng thùng thình dường như không có việc gì tiến lên đón Nhị hoàng tử.

“Nhị hoàng huynh.”

“Tứ hoàng đệ, vừa rồi nhìn người cùng Ngũ hoàng đệ đang nói chuyện, như thế nào chỉ chớp mắt lại không nhìn thấy hần?”

Nhị hoàng tử Tuyên Hạo cầm trên tay một cái ngọc chén, khuôn mặt anh tuần lộc ra tươi cười.

“Hần vừa đi ra ngoài.” Thấy hần cầm trong tay chén rượu, Lộ Kỳ đi trở về tịch đầu trên cầm chính mình chén rượu đổ đầy rượu kính hần:

“Hoàng đệ Nhị hoàng huynh một ly, đa tạ Nhị hoàng huynh đã nhiều ngày đến chiếu cố, thời gian này nếu không có Nhị hoàng huynh cùng Ngũ hoàng đệ giúp, Hoàng đệ chỉ sợ không thể nhanh như vậy hiểu biết triều chính.”

“Chúng ta là huynh đệ, giúp đỡ cho nhau là chuyện nên làm, Tứ hoàng đệ sau khách khí như thế? Về sau có chuyện không hiểu Tứ hoàng đệ cứ việc tới hỏi ta.” Nhị hoàng tử về mặt nhiệt tình nói.

“Dạ! Trước Hoàng đệ xin kính Nhị hoàng huynh.”

Nói qua nói lại vài lời khách sáo, Lộ Kỳ một bên cùng hần nói việc nhà, một bên lưu ý tiểu thê tử tình huống, thấy nàng tự nhiên ứng phó công chúa.

Thời gian vội vã trôi qua. Không lâu tiệc mừng thọ cũng chấm dứt mọi người đều tự rời đi.

6. Chương 5

Trở lại điện Thái tử, ta kéo tiểu thê tử đi vào thư phòng, sau đó từ trong tay áo lấy ra cây quạt tròn đưa cho nàng.

“Tuyên Kỳ ca ca đưa cây quạt cho Lam Ngâm làm cái gì?” Nàng thuận tay tiếp nhận không hiểu lên tiếng hỏi. Kế tiếp nàng nhìn thấy những hàng chữ được ghi trên cây quạt.

“Chữ viết này..... Cùng nét chữ trên bức thư rất giống nhau, quạt tròn này Ca ca lấy ở đâu thế?” Nàng ngạc nhiên hỏi.

“Ta nhặt được ở Đình Tịch.”

Ta lấy tờ giấy thư tình trước đây tình cờ tìm được, ra so sánh với nét chữ trên quạt tròn vừa nhặt quả thật nét chữ rất giống nhau ta suy nghĩ nói:

“Quạt tròn này, ta vừa rồi tham gia Mẫu hậu thọ yến nhặt được.”

Ta trầm tư nhìn vào chữ kí “Nghiên” Tự nói:“Nói không chừng, chúng ta có thể theo manh mối này tra ra thân phận của nàng..”

Ta thấy Nàng nhìn chăm chú vào chữ kí tên “Nghiên” im lặng trầm mặc một lát, rồi nâng lên cặp mắt thông minh nhìn Ta, nàng lời kéo tay tagiọng điệu năn nỉ:

“Tuyên Kỳ ca ca, chúng ta không cần tìm người này được không?”

“Vì sao?”Ta khó hiểu hỏi.

Nàng nhếch môi không có đáp lời.

Ta nhìn thấy nàng trên mặt toát ra một chút lo lắng, ta nâng lên nàng mặt:

“Lam Ngâm, nàng lo lắng chuyện gì à ?”

Thấy nàng vẫn là chậm chạp không mở miệng,ta cười nói tiếp:

“Chúng ta đã là phu thê, còn có chuyện gì không thể nói với ta?”

Do dự trong chốc lát, nàng chậm rãi mở miệng:“Tuyên Kỳ ca ca, Ca ca xem cây quạt xem, quạt được làm rất tinh xảo, cho nên không có khả năng là của cung nữ..”

“Cho nên ?” Ta dụ dỗ nàng nói tiếp, tuy rằng ta biết những gì nàng muốn nói, ta đã nghĩ đến.

Nhìn vào cây quạt nàng phỏng đoán nói ra:

“Chữ viết nếu cùng tờ giấy tương đồng như vậy, nếu không phải của những vị công chúa, còn lại cũng chỉ có tần phi.” Từ lúc, nàng thấy tờ giấy, nàng đã nghĩ đến như hôm nay nhìn được cây quạt nàng đã có thể xác định.

Giờ tâm của nàng giành cho Ca ca so lúc trước đã có rất lớn thay đổi, ngày đó nàng mặc dù nàng tiến cung gả cho Ca ca, như nàng vẫn không đem bản thân mình làm thê tử của Ca ca, nay tình cảm nàng giành cho Ca ca đã khác so với ngày ấy rất nhiều, nàng giúp Ca ca thiêu hủy tờ giấy, chính là không muốn tờ giấy thư tình đó mang phiền phức đến Ca ca.

Như hiện tại đã khác, nàng cho rằng chính mình là thê tử của Ca ca,nàng rất thích Vị Thái tử này, nàng chỉ đơn thuần hy vọng Ca ca bình an, nàng không muốn Ca ca gặp phiền phức cho nên nàng không muốn Ca ca truy tra ra chủ nhân những bức thơ đó..

Thấy nàng lo lắng, ta xoa xoa má nàng, trấn an nàng.

“Lam Ngâm lo lắng chuyện này, khi điều tra ra sẽ là mầm mống phiền phức đến ta sao?”

Thấy Ca ca vẫn thanh thoi, không một chút khẩn trương, Nàng vẽ mặt ngưng trọng mở miệng:

“Nếu những tờ giấy đó là do Tần phi của Phụ hoàng, như thế Tuyên Kỳ ca ca sẽ phạm vào tội tư thông Hoàng Thượng Tần phi, đó là tội lớn ngập trời, sẽ bị xử tử!”

“Uhm! Như vậy xem ra rất nghiêm trọng nha.”

Ta hơi hơi nhíu mày, như trên mặt cũng biểu hiện không để ý lắm đến việc đó. Bởi vì người tư thông không phải là ta mà chính là Vị Thái tử chân chính kia, cho nên trong lòng ta cũng không đặt nặng vấn đề.

Nàng vẽ mặt lo lắng khuyên nhủ:“Cho nên Tuyên Kỳ ca ca, chuyện này chỉ nên biết đến đây là đủ, chúng ta đem cây quạt, cùng tờ giấy cùng nhau thiêu hủy đi, không thể lưu lại nhược điểm để người phát hiện.”

Ta gật đầu, không có phản đối, ta biết rõ làm như thế đó là chuyện tốt, trong đầu ta cũng đã tính đến, ta không thể khinh thường người.

“Tốt, nghe theo lời nàng, đều mang thiêu hết.”

Nàng tìm cái chậu để đốt vàng mã đem kia cây quạt và tờ giấy thiêu đốt.

Ta nhìn thấy nàng lo lắng an nguy của ta, làm ta càng yêu thương nàng, ta quyết tâm sẽ không cùng chủ nhân của những vật kia có qua lại,không rõ, bởi vậy ta hướng nàng trình trọng hứa hẹn.

“Lam Ngâm, nàng hãy xem ta trước khi trượt chân rơi xuống nước đã chết, từ nay về sau, trừ nàng trong lòng ta sẽ không còn bất cứ ai nữa.”

“Dạ.” Nàng nhẹ nhàng vuốt cằm, đôi mắt trong suốt dừng ở Ca ca, tiếp theo tựa vào trong lòng Ca ca.

Tại đây một khắc, nàng lựa chọn tin tưởng lời hứa hẹn của Ca ca, bởi vì nàng tin tưởng nếu một người mang toàn bộ tài bảo giao cho nàng, tuyệt sẽ không giống như Phụ thân nàng.

Cùng vào lúc này ta và nàng phát hiện thư phòng cửa sổ giấy bị phá hư một cái lỗ nhỏ, có người ở ngoài cửa sổ đem hết thấy mọi chuyện phát sinh đều thu vào mắt.****

Mấy ngày qua, Lam Ngâm vâng theo lời Hoàng hậu phân phó, cách một thời gian thì mang mẫu kiết kế trang sức của Ta đến Ngọc Uyển Các, giao cho thợ chế tác.

Các thiết kế của ta màng hình thức vừa khác biệt vừa mới mẻ độc đáo nên rất được các Tần phi trong cung yêu thích, kế tiếp là đến các những vị công chúa, các vương phi...

Bởi vì trang sức làm ra số lượng có hạn, cho nên có người mang mẫu thiết kế của ta ra ngoài cung thỉnh người y theo bản vẽ làm, thậm chí có thợ công lại trộm mẫu thiết kế ra ngoài, tự mình chế tác lấy thêm chút tiền, trong khoảng thời gian ngắn trang sức được làm ra theo mẫu thiết kế của Ta được các thiên kim tiểu thư trong danh môn xem như một trào lưu mới..

Bởi vậy mỗi khi Lam Ngâm cầm thiết kế bản vẽ của Lộ Kỳ đi vào Ngọc Uyển Các, luôn được mọi người ở Ngọc Uyển Các hoan nghênh.

Chương quản Ngọc Uyển Các là một vị nữ quan gần bốn mươi, tên là Chung Hà, nàng vừa thấy Lam Ngâm liền tiến đến, lập tức tươi cười ra tiếp đón.

“Mọi người đều đang ngóng trông Thái tử phi đưa tới bản vẽ mẫu thiết kế mới đến.”

Nàng vẽ mặt vui vẻ tươi cười đến quên lấy ra bản vẽ thiết kế đưa ra.

Ngày ấy, cái áo làm quà mừng thọ cho Hoàng hậu không phải nàng thiết kế, sau đó lại không có cơ hội làm sáng tỏ, bởi vậy, Ca ca muốn nàng đâm lao phải theo lao, thế là cách một khoảng thời gian, phải vẽ ra vài mẫu thiết kế cho nàng mang giao đến Ngọc Uyển Các.

Các sự phụ ở Ngọc Uyển Các mọi khi làm ra những tranh sức theo bản vẽ mẫu thiết kế của Ca ca đều làm cho nàng rất thích, mọi lần nàng đến đưa bản vẽ mẫu thiết kế đều được chọn lại một món làm lưu niệm cho nên nàng rất thích đến Ngọc Uyển Các đưa bản vẽ, rồi lại chờ mong đến ngày đến Ngọc Uyển Các giao bản vẽ mẫu thiết kế mới để nhận được trang sức mới, dưới đôi tay tài hoa khéo léo của những sự phụ lành nghề cũng với những bản vẽ thiết kế độc đáo của Ca ca mọi trang sức được tạo thành thật tinh xảo về kiểu dáng và kĩ thuật.

Chung Hà sự phụ tiếp nhận bản vẽ mẫu thiết kế của nàng đưa, cẩn thận mở ra xem xét kỹ, vừa lòng gật đầu, thân thiện nói: “Đúng rồi, Thái tử phi, theo như bản vẽ lần trước đưa đến trang sức đã được làm hoàn thành Ngài chọn một thứ mang về đi.”

Nàng nghe vừa xong lời Chung Hà sự phụ nói tâm trạng vui mừng, hai mắt sáng lên, đi theo Chung Hà sự phụ vào phòng trưng bày trang sức, Chung Hà sự phụ lấy ra vài cái hộp gấm mở ra đặt lên bàn cho nàng chọn lựa.

Nàng cầm lấy một đôi khuyên tai, được tạo thành từ mã não cùng bạc, nàng lại nhìn đến vòng tay bạch ngọc trên vòng tay điêu khắc hình hoa sen ngọc, còn có một kim trâm cài phỉ thúy trên châu và một chi san hô tạo thành trâm cài đầu. “——chém chém ta tự chém đoạn này——”

Mỗi một trang sức đều được làm vô cùng tinh xảo, nàng làm thật khó để lựa chọn, do dự sau một, nàng quyết định chọn kim trâm cài phỉ thúy trên châu, bởi vì kia chi trâm cài có hình dáng hạc, ánh mắt bộ phận chỉ dùng hai khóa hắc trên châu, phía dưới còn dùng vàng tạo ra dây kết vừa chói mắt vừa hoa lệ.

Nàng thích nhất loại trang lờ lờ tỏa sáng.

Cầm trong tay kim trâm cài, nhìn trên bàn trưng bày còn lại bốn trang sức, nàng nghi hoặc hỏi:

“Ta nhớ rõ phía trước đây, theo bản vẽ có đến sáu mẫu thiết kế trang sức như giờ lại thiếu? Còn chưa làm ra sao?”

Chung Hà mở miệng giải thích: “Dạ thưa! Thái tử phi! Vòng ngân cổ đã được Hoàng hậu nương nương xem thấy vừa ý đã chọn đi rồi.”

Nghe thấy bị chọn đi rồi, trên khuôn mặt nàng lại toát ra thất vọng.

“Nói vậy chắc vòng cổ kia rất đẹp.”

Nàng vẫn thực chờ mong nhìn đến cái kia chỉ bạc tương ngọc tuệ hình vòng cổ, không nghĩ tới đã bị Mẫu hậu lấy đi.

“Dạ rất đẹp, cho nên Hoàng hậu nương nương vừa nhìn thấy liền thích ngay.”

Ngọc Uyển Các, chế tạo ra trang sức đều phải trước đưa cho Hoàng hậu xem, chờ Hoàng hậu chọn xong, mới đến khác tần phi khác chọn lựa.

Trong cung quy định, Hoàng hậu mỗi tháng có thể chọn lựa năm vật trang sức, mà Phi tử có thể chọn lựa hai, Quý nhân một, Chiêu dung cùng Tài tử phải đợi Hoàng Thượng ban cho mới có thể lựa chọn, mà Công chúa mỗi tháng chỉ có thể tuyển một, Hoàng tử phi và vương phi cũng giống như Công chúa.

Chung Hà lấy ra một quyển tập cùng một bút lông đưa cho Lam Ngâm:

“Thỉnh Thái tử phi kí tên linh.”

Tiếp nhận bút lông chuẩn bị kí tên khi lại thoáng nhìn bên cạnh một tờ ký “Mạnh nghiên”, Nàng đột nhiên kinh ngạc, ngẩng đầu hỏi: “Mạnh nghiên là ai?”*****

“Tham kiến Phụ hoàng, không biết Phụ hoàng triệu Nhi thần tiến đến, có gì phân phó?”

Đi vào ngự thư phòng, Ta khom mình hành lễ. Nơi này đã được mấy tháng, ta đối với nghi lễ phiền phức trong cung đã càng ngày càng thuần thục.

Hoàng Thượng liếc Tuyền Kì, rồi chậm rãi mở miệng:

“Trẫm những ngày gần đây có nghe một ít đại thần nói lại, Người gần đây biểu hiện rất tốt không chỉ có tích cực xử lý triều chính, đối chính vụ cũng có phương pháp giải quyết độc đáo.”

“Đây là bốn phạm Nhi thần.”

Ta ngẩng đầu nhìn Hoàng thượng, phát giác vị Hoàng đế lão cha cho dù đang khen ngợi ta nhưng, ánh mắt vẫn lạnh lùng như cũ, trên khuôn mặt anh tuấn kia không hề mang một tia nhu hòa thể hiện tình cảm của người cha đối với người con.

Hoàng Thượng tiếp theo còn nói: “Trước kia Người đối với chính sự luôn xử lý không tốt, cho nên có một số ít Đại thần chê cười, nếu Người hiện tại có tâm sửa đổi, Trẫm sẽ tạo cho Người một cái cơ hội, cho Người tự mình chứng minh năng lực của mình, để cho những người vẫn còn mang ý đồ muốn cướp đi địa vị Thái tử của người hoặc nghi ngờ năng lực của Người phải tâm phục khẩu phục.”

“Cơ hội gì?” Ta mơ hồ cảm thấy đây không phải là một chuyện tốt.

“Tiết trời cũng gần qua tháng hai, đã gần đến thời điểm tiến hành “Hạ tế đại điển” lần này Trẫm sẽ mang việc quan trọng chuẩn bị mở đại lễ ” Hạ đại tế điển” giao lại cho Người xử lý, hi vọng Người không làm cho Trẫm thất vọng.”

Hoàng thượng tuy dùng giọng nói lãnh đạm, như ta vẫn nghe thấu ý tứ cảnh cáo bên trong muốn ám chỉ cho Ta, nếu như Ta không xử lý sự tình chu toàn sẽ bị mang đi trừng trị không vị thân.

Rời đi ngự thư phòng sau, Ta lại mang trong lòng một mảnh mờ mịt rối bời, ai có thể tới nói cho ta biết “Hạ tế đại điển” là cái gì? Từ khi vào cái thời giới này, cái vương triều này, Ta cũng chưa bao giờ nghe qua cái đại lễ “Hạ tế đại điển” Haiz!...Thì làm sao chuẩn bị đây!

Haiz!...Mà thôi không cần lo, ta có thể trở về hỏi Tiểu thê tử, nàng đối với các điều lệ, nghi lễ trong triều nhất định sẽ biết.

Vừa trở lại tắm điện, Ta đã trông thấy nàng đang ngồi vẽ mặt xuất thần không biết đang suy nghĩ cái gì? Ngay cả ta đến gần vẫn không có phát hiện.

Ta đi đến trước mặt Lam Ngâm, hôn lên đôi môi của nàng rồi sững nịch cười hỏi:

“Lam Ngâm đang suy nghĩ Vi phu à?”

Nàng nâng ánh mắt nhìn về phía ta, miệng há to hình như nàng đang muốn nói gì như lại thôi không nói.

“Làm sao vậy?” Ta phát hiện ra sự khác thường của nàng, vội ngồi xuống bên cạnh nàng, quan tâm hỏi.

“..... Dạ...Không có gì.” Có nên nói cho Tuyên Kỳ ca ca hay sự phát hiện mới của nàng không? Nội tâm nàng thật phân vân.....

Ta chỉ vào chân mày của nàng:“Không có việc gì tại sao chân mày lại nhíu lại thế kia? Nhanh nói cho ta biết đã có chuyện gì xảy ra!” Nàng tưởng ta nhìn không ra tâm sự của nàng sao! Thật là quá xem thường Lão công của nàng à.

“Lam Ngâm.....” Nàng cúi thấp mặt, đan mười ngón vào nhau, chần chờ một lúc mới nói:“Lam Ngâm hôm nay đến Ngọc Uyển Các đưa bản vẽ mẫu thiết kế trang sức của Ca ca.”

“ Uh, sau đó sao? Phát sinh chuyện gì?” Ta tiếp lời hỏi..

Tạm dừng một lát, nàng lại tiếp tục nói:“Vòng cổ mà Ca ca lần trước vẽ mẫu thiết kế đã được các sự phụ làm ra sản phẩm như mà lại bị Mẫu hậu chọn lấy đi, nên Lam Ngâm không có cơ hội nhìn thấy nó.”

Ta bật cười:“Cho nên Lam Ngâm vì chuyện này mà ảo não?” Ta nhớ rõ lúc ấy mẫu thiết kế rất tốt, nàng luôn náo nức mong chờ đến ngày nhìn thấy sản phẩm.

“Dạ.” Nàng nhỏ giọng đáp, nàng chấp nhận lừa Ca ca.

Nàng vừa rồi không phải nghĩ đến chuyện vòng cổ bị Mẫu hậu lấy đi, mà là chuyện chủ nhân của cây quạt được Ca ca nhặt và những bức thư tình, nàng quyết định sẽ không nói ra, nàng không muốn Ca ca lo lắng, sau khi nàng biết được thân phận của đối phương, trong lòng nàng luôn cảm nhận mơ hồ sẽ có một điều gì đó rất xấu sẽ xảy ra.

Nàng sợ Ca ca sau khi biết được sẽ đi gặp người kia, như người này lại có thân phận đặc biệt nếu vạn nhất điều không may xảy ra bị người phát hiện, sẽ gây ra tai họa gì? Cho nên nàng phải làm sao bây giờ?

Nàng càng sợ Ca ca sau khi thấy đối phương sẽ nhớ lại những trước kia chuyện, nhớ tới sự lưu luyến triền miên giữa hai người, Ca ca chỉ sẽ một lòng, một dạ nghĩ về người kia, không còn yêu thương nàng. Nàng không muốn mất đi sự yêu thương của Ca ca giành cho nàng. Cho nên nàng chọn quyết định không nói cùng Ca ca, nàng biết mình làm vậy là ích kỷ như nàng không muốn Ca ca biết, lại càng không muốn bị Ca ca bỏ rơi..

Ta luyến tiếc nhìn Tiểu thê tử vẽ mặt ấp úc, ta ôn nhu nâng lên mặt nàng hứa hẹn:

“Vòng cổ tuy đã bị Mẫu hậu chọn đi rồi như không thành vấn đề, sau này ta lại thiết kế một vòng cổ khác cho nàng, sẽ càng đẹp hơn nhiều so với cái vòng cổ bị Mẫu hậu lấy đi.”

Những gì Tiểu thê tử của ta muốn, ta nhất định sẽ đem hết toàn lực đáp ứng thỏa mãn ý nàng.

Nàng nhìn đến ánh mắt sững ái của Ca ca, trên mặt vui vẻ tươi cười đáp:

“Tốt!”

Nàng quyết định không nói cho Ca ca, nàng không cần Tuyên Kỳ ca ca nhớ tới những chuyện trước kia, nàng không nghĩ mất đi một phu quân luôn sững ái nàng. Ca ca luôn đối với nàng tốt, nàng cũng sẽ đối với Ca ca thật thật tốt.

Thấy nàng hiện lên hai má lúm đồng tiền, ta vừa lòng hôn nhẹ má nàng.

“Đúng rồi, Lam Ngâm, nàng có biết “Hạ tế đại điển” là cái gì không?”

“Hạ tế đại điển?” Đó là một nghi lễ quan trọng của đất nước, hàng năm vào ngày hai mươi sáu tháng hai đại lễ sẽ được cử hành, “Hạ tế đại điển” có ý nghĩ nhớ ơn công lao khai quốc của một vị quốc nữ đế. Theo tương truyền từ xưa, vị khai quốc nữ đế là một vị thiên thần hạ phàm, cho nên ngày mà vị quốc nữ đế quy thiên cũng chính là ngày diễn ra đại lễ “Hạ tế đại điển” để nhớ đến người đồng thời cũng khẩn cầu người che chở cho quốc gia được thịnh vượng.”

Giải thích xong nàng hỏi tiếp: “Vì sao Ca ca đột nhiên hỏi chuyện này?”

“Bởi vì vừa rồi Phụ hoàng triệu kiến ta, đem “Hạ tế đại điển” giao cho ta chuẩn bị.”

Nghe qua lời của Ca ca nói, trên mặt nàng hiện ra kinh ngạc:

“Phụ hoàng đem chuyện này giao cho Tuyên Kỳ ca ca làm?”

Thấy nàng biểu tình giật mình, tựa hồ thực ngoài ý muốn, Ta khó hiểu hỏi:

“Có chuyện gì không đúng sao?”

“Hạ tế đại điển là một đại lễ quan trọng của triều đình và cả đất nước, thường thì sẽ được giao cho các quan tam công và các bộ công trong triều phụ trách phối hợp chuẩn bị và khai mạc đại lễ, lần này Phụ hoàng làm sao có thể đem chuyện quan trọng như thế giao cho Ca ca? Trong khi Ca ca chưa lần nào chuẩn bị qua đại lễ!” Nàng nghi hoặc nói.

Ta đem nàng ôm đặt ngồi ở trên đùi, mang mặt vùi vào gáy tóc đen của nàng, hít vào mùi hương thoang thoảng trên tóc nàng:

“Nàng nói xem có phải hay không là Hoàng thượng cố ý muốn làm khó dễ ta?”

Ta đã nhìn ra Hoàng đế lão cha không thích ta, nói không chừng đây chính là mượn cơ hội chính ta.

“..... Lam Ngâm biết nếu nhưng trong việc chuẩn bị và khai lễ nếu như vô ý lộ ra gì sai lầm, hậu quả sẽ thực nghiêm trọng.”

Lam Ngâm âm thầm kinh hãi Hoàng thượng không thích Tuyên Kỳ ca ca đó là sự thật, cho dù Ca ca chính là con của Ngài, như mà Hoàng Thượng chẳng lẽ sẽ ngoan độc đến mượn chuyện này để phế bỏ đi chức vị của ca ca?

Nghe nàng nói như vậy, Ta đã hiểu được Hoàng đế lão cha căn bản không phải cho ta cơ hội, cho ta đối với các quan viên đại thần chứng minh chính năng lực của ta, mà là như mà chờ ta xảy ra lỗi lầm, để trừng phạt ta, xem sắc mặt Tiểu thê tử cũng đủ chứng minh nếu một khi xảy ra lỗi hậu quả chỉ sợ so với ta nghĩ chắc chắn sẽ nghiêm trọng hơn nhiều, nói không chừng có thể danh chính danh ngôn thuận phế bỏ ta vị trí Thái tử của ta đôi khi còn mất luôn cả mạng.

Ta càng nghĩ càng thấy trời không rét mà run. Không phải nói hồ không ăn thịt con sao? Hoàng đế lão cha lại thiết cạm bẫy chờ chính con mình đi vào!

Cúi suy nghĩ một lúc, nàng lại ra tiếng: “Tuyên Kỳ ca ca, chúng ta ra cung trở về nhà Lam Ngâm một chuyến.”

Đột nhiên nghe nàng nói như vậy, Ta buồn bực nhìn nàng:

“Như thế nào đột nhiên lại nghĩ về nhà mẹ đẻ?” Nàng không phải, đã không muốn nghĩ đến cha của nàng sao?

Nàng đơn giản giải thích:

“Phụ thân của Lam Ngâm là lễ bộ thị lang, chính là lễ bộ chủ quản các tế điển lễ nghi trong triều.”

Nàng chỉ nói hai câu này, ta lập tức biết dụng ý của nàng: “Lam Ngâm muốn mang ta trở về, thỉnh giáo Nhạc phụ về cách chuẩn bị mở “Hạ tế đại điển”?”

“Dạ.”****

Bùi thị lang phủ!

Hạ nhân dâng nước trà mới khách!

Bùi Lâm Đức trước nhìn đến nữ nhi liếc mắt một cái, sau đó nhìn phía ngòi ở một bên Thái tử, cung kính mở miệng:

“Điện hạ đột nhiên tới chơi, không biết có gì chuyện quan trọng?”

Bùi Lâm Đức có gương mặt gãy dài, dung mạo nhã nhặn nho nhã, lời nói không nhanh không chậm nhưng rất trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Lộ Kì trên khuôn mặt tuấn dật biểu lộ tao nhã tươi cười:

“Ta mang Lam Ngâm trở về thăm Nhạc phụ đại nhân. Đều do Tiểu tể không tốt, Lam Ngâm xuất giá đến nay, vì chiếu cố Ta, vẫn chưa một lần về thăm nhà, cho đến ngày hôm nay Ta mới dịp mang nàng trở về, mong Nhạc phụ đại nhân không phiền lòng.”

“Điện hạ khách khí.” Bùi Lâm Đức nghe xong lời Thái tử, ánh mắt lại nhìn đến nữ nh.

Bởi vì kể từ ngày hắt mất đi người thê tử mà hắt hết lòng yêu thương, hắt đã đối với nữ nhi luôn có chút áy náy, mặc dù rất muốn chăm sóc nữ nhi như khi mỗi lần nhìn thấy nữ nhi hắt lại nhớ đến thê tử, càng làm cho hắt thêm đau lòng bởi vì ánh mắt trong suốt của Lam Ngâm rất giống thê tử của hắt, từ đó khiến cho hắt không dám đối mặt với nữ nhi của mình, dần dần tránh xa nữ nhi, bỏ rơi nữ nhi của mình..

Khi nàng đáp ứng yêu cầu của Hoàng hậu, nguyện ý gả cho một vị Thái tử bệnh nặng, trong lòng hắt thứ nhất là vui thứ hai là ưu.

Vui, hắt vui vì không cần phải áy náy khi đối mặt với nàng, buồn là không biết bệnh tình của Thái tử có qua được hay không, nếu thật sự không qua được thì nữ nhi của hắt lại trở thành quả phụ, nếu thế nữ nhi của hắt nên phải làm thế nào cho phải.

Nhưng mà mệnh của nữ nhi hắt là “Vượng phu” (*) cho nên Hoàng hậu mới chọn nàng, mà từ sau khi nữ nhi gả cho Thái tử, thì Thái tử bệnh tình cũng dần dần chuyển biến tốt, ngay cả tính tình cũng biến đổi tốt hơn trước, bắt đầu tham dự triều chính, một ít đại thần đối Thái tử khen không dứt miệng.

(*)-> có mệnh trợ giúp phu quân.

Thấy Phụ thân nhìn nàng với ánh mắt ôn nhu, nàng do dự hạ hỏi: “Phụ thân, Nhị nương cùng các Đệ đệ có khỏe không?”

“Đều tốt. Lam Ngâm người gả tiến cung lâu nay sống có tốt không?”

Biết rõ đang ở trước mặt Thái tử không nên hỏi như vậy, nhưng Bùi Lâm Đức vẫn là nhịn không được, hắt rất muốn biết nữ nhi cuộc sống sau hôn như thế nào.

Cảm nhận được Phụ thân thân thiết quan tâm nàng gật đầu trả lời:

“Tuyên Kì ca ca đối nữ nhi rất tốt, nữ nhi gả vào trong cung đó thật là một sự chọn lựa đúng, xin Phụ thân không cần lo lắng.”

Ta lập tức tiếp lời hứa hẹn:

“Nhạc phụ đại nhân yên tâm, Lam Ngâm nếu gả cho ta, ta sẽ chiếu cố nàng thật tốt.”

Bùi Lâm Đức hướng ta chấp tay, thần sắc trịnh trọng phó thác:

“Lam Ngâm liền phiền toái Thái tử điện hạ rồi.”

Hắt lại nhìn hướng nữ nh: “Lam Ngâm, hai Đệ đệ của người thường âm ỹ nói muốn gặp người, có rảnh thì trở về xem bọn hắt đi”

“Dạ.” Nàng nhẹ nhàng vuốt cằm. Không biết vì sao, rõ ràng chỉ hai câu nói thực tâm thương, nhưng nàng nghe xong lại nhịn không được đôi mắt cay cay, có lẽ do về mặt quan tâm của Phụ thân, làm cho tâm nàng như mềm nhũn ra.

Hàn huyền không bao lâu ta nói thẳng vào vấn đề:

“Lần này mang Lam Ngâm trở về thăm Nhạc phụ đại nhân, ta còn có một việc muốn thỉnh giáo Nhạc phụ.”

“Không dám nhận, Thái tử điện hạ có chuyện gì cứ việc phân phó.”

“Về chuyện ‘Hạ tế đại điển’”

“Hạ tế đại điển? Thái tử điện hạ vì sao đột nhiên hỏi chuyện này?” Bùi Lâm Đức vẻ mặt khó hiểu.

“Bởi vì Phụ hoàng đem ‘Hạ tế đại điển’ giao cho ta chuẩn bị ngày mai lâm triều sẽ tuyên bố.”

“Hoàng Thượng đem việc này giao cho Thái tử điện hạ làm?” Bùi Lâm Đức nghe đến lộ ra kinh ngạc biểu tình.

Thấy hần phản ứng giống Lam Ngâm, ta càng chân tướng dự đoán trong lòng. Xem ra Hoàng đế lão cha quả thực chẳng có hảo tâm.

“Đúng vậy, ta biết ‘Hạ tế đại điển’ đại lễ quan trọng của quốc gia, bất quá ta có rất nhiều điều không rõ cho nên muốn thỉnh giáo Nhạc phụ.”

“Thái tử điện hạ có cái gì không hiểu chỗ, vì thần nguyện hết sức vì Thái tử điện hạ giải thích.”

Kế tiếp thời gian, Ta hỏi đến các trình tự diễn ra “Hạ tế đại điển” những cấm kỵ những chuyện nên làm và những chuyện không nên làm cần lưu ý đến.

Ta cùng Bùi Lâm Đức trò chuyện từ giữa trưa đến mặt trời muốn lặn mới giải quyết xong những vấn đề ta muốn hỏi.

“Đa tạ Nhạc phụ đại nhân hôm nay tường tận giải thích.” Lúc gần đi trở về cung, Ta hướng Bùi Lâm Đức nói lời cảm tạ.

Bùi Lâm Đức đem tế điển trình tự giải thích thật sự tường tận, còn tìm ra tài liệu của những năm trước nói về chuẩn bị đại lễ cho ta mang về xem.

Bùi Lâm Đức một đường đưa Thái tử cùng Lam Ngâm đến cửa lớn: “Nếu còn có chỗ nào không rõ, Thái tử điện hạ có thể tới hỏi vi thần.”

“Cám ơn Phụ thân.” Ngồi trên xe ngựa chuẩn bị rời đi khi, nàng mở miệng. Câu cảm ơn này chỉ đơn giản vài từ như đã hóa giải trong lòng nỗi ai oán của nàng đối với Phụ thân bao nhiêu năm qua, bởi vì nàng biết phụ thân chính là quan tâm nàng, mới đem hết toàn lực ở giúp đỡ phu quân nàng.

Xe ngựa chậm rãi rời đi, sắc trời một màu ráng hạ, nàng xốc lên màn xe quay đầu nhìn thấy phụ thân vẫn còn nhìn theo xe ngựa đang chạy xa dần, nàng nhịn không được hướng Phụ thân vẫy vẫy tay.

Bùi Lâm Đức thấy thế, cũng giơ lên tay vẫy lại đối nữ nhi, trên khuôn mặt gầy nho nhả bày hiện lên niềm an ủi.

Một lát sau, nàng lùi vào trong xe ngựa, khóe miệng cong lên một chút tươi cười.

Ta xoa xoa đầu nàng, đem nàng tiến trong lòng: “Nàng đã cởi bỏ được khúc mắc với Nhạc phụ rồi à?”

Mặc dù ở Bùi phủ, ta thấy được bọn họ cha và con gái cũng không có nói gì nhiều, nhưng ta cảm giác được bọn họ cha và con gái trong lúc đó này vô hình đã cởi bỏ được khúc mắc trong lòng.

Thanh thần tựa vào trong lòng Ca ca, nàng cười đến ánh mắt hơi hơi nheo lại.

“Lam Ngâm, sau này vào những lúc rảnh có thể trở về thăm Phụ thân và Nhị nương cùng hai Đệ đệ không?”

“Ừm, nếu rảnh ta cũng sẽ cùng nàng trở về.” Ta yêu thương nhéo nhéo hai má phần nộn của nàng.

“Kế tiếp Tuyên Kỳ ca ca phải chuẩn bị mở ‘Hạ tế đại điển’ chỉ sợ sẽ có nhiều việc bề bộn...”

“Chờ việc thành hoàn! Chúng ta cùng nhau trở về.”

7. Chương 6

Để chuẩn bị cho việc mở hạ tế đại điển mọi chuyện mười phần phức tạp, dù đã mượn qua sự giúp đỡ của các bộ phận trong triều đình, như Lễ bộ phụ trách nghi lễ tế điển, Công bộ phụ trách dựng dàn tế, cùng với Lại bộ phụ trách điều động nhân lực, còn có chương quản tài vụ Hộ bộ, tất cả đều cần phải chặt chẽ phối hợp mới có thể trợ giúp biểu lễ thành công.

Trong lúc diễn ra Tế lễ cần chú ý các nghi thức lễ nghi quan trọng và những điều cấm kỵ. Lộ Kỳ đều nhớ kỹ, như khi bắt đầu bước vào chuẩn bị mới phát hiện có rất nhiều rắc rối khó khăn.

Vấn đề là ở các Bộ đối với mệnh lệnh của ta đều bằng mặt không bằng lòng, vì thế nửa tháng đã qua, dùng nói dàn tế chưa khởi công, thậm chí ngay cả dựng dàn tế vật liệu gỗ đều còn có không, mà các vật lễ dùng để tế điển cũng không được thu mua chỉ vì hộ bộ không chi ra tiền.

Tập luyện biểu diễn đã được triển khai, nhưng thủy chung vẫn là vô cùng hỗn độn những người được phân đền giúp ta chuẩn bị cho đại lễ không phải tới trễ về sớm, khi luyện thì liên tiếp phạm lỗi, hàng ngũ tán loạn.

Mặt khác khiếm khuyết thiếu người Lại bộ cũng không thật tình tìm người bổ sung, chỉ phái những người chẳng làm được việc đến bổ sung sự tình càng ngày càng nghiêm trọng.

Giờ phút này, ta nhìn thái độ của những người đang diễn tập luyện vũ bộ tế lễ bên tai nghe tấu nhạc khúc, mà lòng ta lửa giận bùng nổ, đã hơn nửa tháng mà tiếp triển quá chậm, ta rất muốn rống để thị vệ đem tất cả những người này mang đi chém.

Mới vừa đi đến tới Đại điện, Bùi Lâm Đức thoáng nhìn qua sắc mặt khó coi của Lộ Kỳ, do dự đi qua.

“Thái tử điện hạ.”

Nghe tiếng, ta quay đầu lại vừa vặn nhìn thấy người đang đi tới, lập tức thu hồi hờn giận trên mặt.

“Nhạc phụ đại nhân.”

Ta biết việc này, không thể trách tội Bùi Lâm Đức, bởi vì hắn chính là nghe lệnh làm việc, hắn làm việc dưới sự chỉ huy của lễ bộ thượng thư.

“Điện hạ, tế điển chuyện an bài như thế nào?”

Bùi Lâm Đức rất rõ ràng biết tình huống, nhìn vào thực tế tại tế đàn còn rất nhiều chuyện cần phải thu xếp, cho nên câu hỏi này của hắn chính là câu nói dạo đầu.

Ta ra cười khổ, “Có lẽ là ta năng lực không đủ, tế điển tiến độ quá chậm so với thời gian đặt ra.” Ta nói thật tình hình.

Bùi Lâm Đức nghĩ muốn giúp Thái tử, nhưng mà hắn chính mình là một lễ bộ thị lang nho nhỏ, có lòng như vô lực, cần nhắc suy nghĩ, hắn nên phải làm gì để có thể chỉ điểm cho Thái tử một hướng đi.

Trầm ngâm một lát sau, hắn ngẩng đầu nhìn trái, nhìn phải thấy không có người chú ý, thấp giọng mở miệng: “Điện hạ cũng biết, Hộ bộ, Công bộ, Lại bộ cùng Lễ bộ, kỳ thật là phù trợ cho các vị hoàng tử ”

“ Ta có biết đến một ít.” Nói xong, ta sững sốt: “ Ý Nhạc phụ là bọn họ nhận được lệnh từ các hoàng tử âm thầm cãi lời mệnh lệnh của ta?”

“Vi thần cũng không biết, vi thần chỉ biết, muốn được khoá thì phải phải tìm người đã khoá.” Hắn chỉ có thể nói đến đây còn bước kế tiếp làm như thế nào thì phải xem vào Thái tử.

Cần nhắc một lát, Ta hiểu ý cười vuốt cằm “Đa tạ nhạc phụ đại nhân chỉ điểm, ta biết nên làm như thế nào.”

Tuy rằng lúc trước ta chỉ biết ngôi Vị Thái tử này ngồi không được vững nhưng Lộ Kỳ, ta thủy chung không có nghĩ đến chuyện lại có thể xảy ra đến mức nghiêm trọng như thế.

Cho đến lần này phụ trách chuẩn bị mở tế điển mới làm cho ta thấy được quanh mình thật sự có quá nhiều mãnh liệt sóng ngầm, nguy cơ tứ phía, nếu ta làm không xong lần này Hạ tế đại điển, đừng nói ta địa vị thái tử không bảo đảm, chỉ sợ ngay cả cái mạng nhỏ của ta đều có nguy hiểm, ta xem qua những quyển sách nói về những nghi lễ tế điển của Bùi Lâm Đức cho mượn, thật sự nếu ta có lỡ làm ra một trong số lỗi như trong sách viết thì ngay cả cái đầu này của ta cũng sẽ bị lấy đi.

Trở lại tắm điện, không muốn tiểu thê tử của ta lo lắng nên ta thu hồi sự mệt mỏi đang hiện lên trên mặt, tỏ ra vẻ mặt ảm áp tươi cười vào đi.

Lam Ngâm đứng dậy nghênh đón ta, rồi phân phó cung nữ mang tới nước ấm cùng khăn, vì ta rửa mặt lau tay.

Nhìn nàng cẩn thận vì ta, ta nâng tay mang thân thể mềm mại của nàng kéo ôm vào trong lòng, đem mặt vùi vào vai nàng, lẩm bẩm nói: “Vẫn là của ta Lam Ngâm tốt nhất.”

“Tuyên Kỳ ca ca làm sao vậy?” Nàng phát hiện Ca ca đang có tâm trạng khác thường.

Ta nâng lên mặt cười cười: “Không có việc gì, chính là hôm nay cả một ngày không trở về gặp được Lam Ngâm nên ta nhớ của ta tiểu thê tử.”

Nàng nâng nhẹ tay sờ vào khuôn mặt tuấn tú của Ca ca:

“Tuyên Kỳ ca ca gần đây hình như đã gầy đi.”

Đã nhiều ngày qua Ca ca mỗi ngày đều làm việc đến đêm khuya mới trở về, sau khi trở về cũng chỉ nói vì chuẩn bị mở tế điển nên có rất nhiều việc cần phải giải quyết ngoài ra cũng không có nhiều thêm, bởi vậy nàng không biết Ca ca đã chuẩn bị được đến đâu.

“Có sao?” Ta sờ sờ hai má, không cảm giác được chính mình gầy đi.

“Có phải hay không gần đây chuẩn bị mở hạ tế đại điển quá mệt mỏi?” Nàng quan tâm hỏi.

“Thì hơi mệt chút, bất quá mọi việc cũng sẽ hoàn thành đúng thời gian.”

Trong triều những chuyện đấu đá nhau ta không muốn cho nàng biết nhiều, miễn cho nàng đi theo cùng ta phiền lòng.

“Tuyên Kỳ ca ca bệnh mới khỏi hẳn mới có mấy tháng, không thể làm lụng vất vả, có chuyện gì có thể tìm phụ thân Lam Ngâm cùng cái khác quan viên hỗ trợ.” Nàng lo lắng sợ Ca ca chống đỡ không được lại sinh bệnh.

“Ta biết, nàng không cần lo lắng.” Ta hôn trán an nàng.

Thấy Ca ca tuy rằng trên mặt lộ vẻ tươi cười, nhưng mặt lại lộ ra nét không thoải mái nàng mơ hồ thấy có sự kỳ quái

“Có phải hay không tế điển chuẩn bị mở gặp gì khó khăn gì?”

Thấy nàng cặp mắt trong suốt nhìn ta, ta biết không thể gạt được sự quan sát tinh tế của tiểu thê tử nên Ta không hề phủ nhận:

“Là gặp một ít vấn đề chưa giải quyết, bất quá hôm nay gặp được phụ thân nàng, phụ thân nàng đã nhắc nhở ta mấy câu, ta đã biết nên làm như thế nào”

“Phụ thân nói gì với ca ca?” Nàng tò mò hỏi.

“Nhạc phụ nói muốn mở khóa thì phải tìm người khóa.”

“Đây là cái gì ý tứ?” Nàng sửng sốt.

Ta vì nàng giải thích: “Ý tứ là, muốn ta đi tìm Nhị hoàng huynh cùng Ngũ hoàng đệ, chỉ cần thông qua bọn họ, sự tình có thể thuận lợi tiến hành.”

“Nhị hoàng tử cùng Ngũ hoàng tử gây trở ngại cho Ca ca?” Nàng lại rất kinh ngạc hỏi.

Ta không tra lời như hỏi lại: “Lam Ngâm, nếu ta không là một Vị thái tử, thì tiếp theo ai sẽ có đầy đủ điều kiện thuận lợi nhất để ngồi vào Vị trí thái tử này?”

Nàng suy tư, một lúc tự hỏi chính mình:

“Hoàng Thượng có vẻ sủng Nhị hoàng tử, nhưng nếu Mẫu hậu sẽ trợ giúp Ngũ hoàng tử, Ngũ hoàng tử là do Mẫu hậu một tay nuôi lớn, nếu Mẫu hậu đứng về Ngũ hoàng tử cũng có nghĩa trong triều phê võ tướng do Triệu nguyên soái cầm đầu cũng sẽ trợ giúp Ngũ hoàng tử, cuối cùng ai được thắng lợi để ngồi vào vị trí Thái tử cũng rất khó có thể nói trước.”

Nghe xong lời của nàng ta than nhẹ một tiếng “Trong cung lục đục với nhau thực phiền.”

“Tuyên Kỳ ca ca không nghĩ giữ vị trí Thái tử sao?” Theo như lời nói của Ca ca, nàng mơ hồ phát giác Ca ca đối với vị trí Thái tử xem ra không muốn làm.

Ta trầm ngâm nhìn nàng: “Khi xong xuôi đại lễ tế điện, ta nghĩ mang nàng cùng nhau rời đi hoàng cung, nàng có nguyện ý đi theo ta không?”

Nàng không chút do dự gật đầu: “Tuyên Kỳ ca ca đi nơi nào, Lam Ngâm sẽ theo đến nơi đó, chỉ sợ Mẫu hậu sẽ không dễ dàng đáp ứng.”

“Ta sẽ tìm cơ hội thuyết phục Mẫu hậu.”

Mấy tháng vừa qua, ta đã chứng nghiệm qua cuộc sống làm một Vị Thái tử, ta không hứng thú ta càng không muốn đem cuộc sống này của ta lãng phí ở nơi người lừa người, chỉ vì tranh quyền đoạt vị mà có thể làm ra bất cứ thủ đoạn gian hiểm.

Tuy ta Ở Hoàng cung nguy nga tráng lệ, nhưng bất quá trong ý thức của ta nơi này chỉ là cái một nhà giam lớn, vì quyền lực tranh giành, đấu đến kẻ chết người sống.

Ta không nghĩ sẽ phải biến thành người như vậy, ta hiện tại thầm nghĩ nhanh chóng thoát ly nơi này, ai muốn làm Hoàng đế, ai thích làm Thái tử, ai thì tranh giành xin mời cứ tự nhiên, ta sẽ không tham gia vào cuộc chiến.

Điều quan trọng trong suy nghĩ của ta, chính là mang theo tiểu thê tử rời đi nhà giam tranh giành quyền lực này, ta sẽ kiếm rất nhiều tiền, mỗi ngày đưa nàng một thỏi kim nguyên bảo, được nhìn thấy nụ cười của nàng.

Haiz!....Như bất quá hiện tại trước mắt vẫn còn một ít chuyện trọng yếu cần giải quyết.

Ta biết Lễ bộ thượng thư chịu sự chỉ thị của ngoại công Ngũ hoàng tử Tuyên Cần, không cần hỏi cũng biết hẳn sẽ tương trợ cho vị hoàng tử nào.—— ngoại công = ông ngoại.

Cho nên ta trước đi tìm Ngũ hoàng tử Tuyên Cần nói rõ sự khó khăn đang gặp cần hắn hỗ trợ —

“Ngũ hoàng đệ, Phụ hoàng giao Hạ tế đại điển cho Hoàng huynh chuẩn bị mở, Người cũng biết Hoàng huynh đối triều chính chưa quen thuộc, có rất nhiều sự việc Hoàng huynh cần nhờ Ngũ Hoàng đệ giúp đỡ, không biết Ngũ Hoàng đệ có thể vì Hoàng huynh nghĩ biện pháp để đem tế điện làm thành công viên mãi?”

“Tứ hoàng huynh khách khí, nếu Tuyên Cần có chỗ có thể giúp được Tứ Hoàng huynh, xin Tứ hoàng huynh cứ chỉ dạy Tuyên Cần.”

Ngũ hoàng tử tuổi trẻ sang sảng trên mặt lộ vẻ tươi cười.

“Hoàng huynh cùng với Lễ bộ, Lại bộ quan viên chưa quen thuộc, nghe nói Lễ bộ thượng thư là Ngũ Hoàng đệ ngoại công, nên Hoàng huynh thỉnh Ngũ hoàng đệ giúp Hoàng huynh nói tốt vài câu, mong có thể vì Hạ tế đại điển mà hết lòng trợ giúp Hoàng huynh hoàn thành đại lễ.”

Ta quan sát sau khi nghe ta nói Ngũ hoàng tử không chút nào khó chịu, lập tức đáp ứng:

“Chuyện này đương nhiên không thành vấn đề, hướng hồ Hạ tế đại điển là một sự kiện quan trọng của quốc gia, cho dù Hoàng đệ không nói, tin tưởng Lễ bộ cũng sẽ tận tâm hết sức hiệp trợ Tứ hoàng huynh.”

“Uhm...Chuyện này xem như Hoàng huynh nhờ Ngũ hoàng đệ.”

Gặp xong Ngũ hoàng tử Tuyên Cần, ta tiếp theo tìm Nhị hoàng tử Tuyên Hạo, cùng những lời lẽ khi gặp Ngũ Hoàng tử một lần nữa lập lại.

Nhị hoàng tử nhiệt tình trả lời:

“Phụ hoàng đem việc quan trọng như vậy giao cho Tứ hoàng đệ, nếu có cái gì cần Hoàng huynh hỗ trợ cứ việc mở miệng nói. Về phần Hộ bộ cùng Công bộ bên kia, Hoàng huynh sẽ đi qua thông báo một tiếng, thỉnh bọn họ phải đồng tâm hiệp lực giúp Tứ hoàng đệ hoàn thành tế điển, dù sao mọi người đều làm việc vì triều đình vì phụ hoàng vì lê dân, Hoàng huynh tin tưởng Hộ bộ cùng Công bộ cũng không dám chậm trễ.”

Sau khi gặp qua hai Vị hoàng tử xem ra Lễ bộ, Công bộ, Lại bộ cùng Hộ bộ thái độ quả thật có cải thiện, như vẫn không phát tiền tốt hơn được bao nhiêu, rốt cục phát ra ngân lượng chỉ dùng đủ tám phần, đủ để cho công bộ mua vật liệu gỗ dựng đàn tế thì đã hết sạch

Mà lễ bộ mọi người đi trễ về sớm đã giảm bớt, nhưng khi diễn luyện tập thì vẫn phạm lỗi thường xuyên.

Về phần Lại bộ, cũng chỉ mang một ít người qua trợ giúp.

Tuy rằng có cải thiện, căn bản vẫn không thể đuổi kịp hoàn thành công việc trước ngày được Hoàng Thượng giao hẹn.

Ta đã lẫn lộn nhiều năm trong nghệ diễn viên cho nên ta cũng đã thấy qua nhiều kiểu kêu nói một đằng làm một nẻo, ta không thể không cảm thán Nhị hoàng tử cùng Ngũ hoàng đệ, bọn họ hành động và lời nói trái ngược nhau, ta lúc trước tìm bọn họ thấy hai người trên biểu tình thành tâm thành ý, làm ta tin tưởng bọn họ nhất định hội vô tư giúp ta.

Nhưng mà trên thực tế bọn họ giúp là giúp, lại chỉ có ba phần lực, thực giả đối người ngoài nhìn vào cứ nghĩ bọn họ hỗ trợ ta, tại vì dù sao tình huống quả thật có cải thiện, như không cải thiện được nhiều.

Bất quá cũng không sợ, ta cùng với Lam Ngâm đã sớm thương lượng ra một phương pháp khác, nếu bọn họ không chịu thật tình giúp ta, thì liền tiến hành kế hoạch B.

Bởi vậy mấy ngày sau, ta đi gặp Hoàng hậu.

“Tuyên Kỳ, người tới gặp mẫu hậu, là vì hạ tế đại điển?” Vừa thấy con đến nàng liền thấy ra được ý đồ của con, nên nàng đã từ sớm đợi con tìm đến nàng.

“Mẫu hậu nắm rõ, Nhi thần đúng là vì chuyện này mà đến, muốn nhờ Mẫu hậu giúp Nhi thần một việc.”

“Người muốn Mẫu hậu như thế nào giúp người?”

Không cần hỏi nàng cũng biết con là vì chuẩn bị mở tế điển gặp phải không ít khó khăn, tuy rằng những đại thần không dám đối trước mắt con nàng bất kính, nhưng lại ngầm gây trở ngại, không cho con nàng làm tốt tế điển.

Một đại lễ quan trọng như vậy, nếu mà con nàng làm không xong, sẽ bị vắn tội, những người đó chính như hổ rình mồi nhân cơ hội đưa con nàng theo thái tử vị kéo xuống, cho nên làm sao có thể thật tình giúp con nàng ? Không nghĩ ra phương pháp cho con nàng sảy bẫy mới là ngu ngốc.

Hoàng hậu rất rõ ràng hiểu được tình thế trước mắt, sợ dĩ chậm chạp không ra tay giúp con mình, là xem muốn xem con mình có năng lực đến tột cùng có thể làm đến bao nhiêu, đến khi nào mới chống đỡ không được chủ động tìm đến nàng.

Không nghĩ tới, con nàng lực đồ so với nàng lúc trước đánh giá còn quá cao, con nàng đã tự chính mình làm không ít chuyện, cho đến bây giờ mới đến đây tìm nàng.

“Nhi thần hy vọng Mẫu hậu có thể thỉnh cậu đem một ít vệ lâm quân giao cho nhi thần chỉ huy.”

“Người muốn vệ lâm quân làm cái gì? Người nhưng đừng xằng bậy.” Đáp án ngoài ý nghĩ của nàng, nàng nghiêm khắc cảnh cáo con.

“Xin Mẫu hậu yên tâm, trừ phi được Phụ hoàng đồng ý, nếu không Nhi thần tuyệt không làm xằng bậy.” Ta cam đoan.

Thấy bộ dáng tràn đầy tự tin của con, nàng nhin không được hỏi:

“Tuyên Kỳ, người thành thật nói cho Mẫu hậu, người muốn mượn vệ lâm quân đến tột cùng muốn làm cái gì?”

“Nhi thần chỉ là muốn làm cho bọn họ đến xem. Mẫu hậu không cần lo lắng, Nhi thần sẽ làm đúng mực, sẽ không cho phát sinh sự tình xấu gì xảy ra.” Ta trên mặt lộ vẻ mỉm cười, một bộ dáng trầm tĩnh.

Nhìn con thần thái điềm tĩnh, nàng làm sao không khỏi không tin,

“Được rồi, Mẫu hậu sẽ nói với cậu người điều một ít vệ lâm quân cho người chỉ huy.” Nàng muốn nhìn một chút xem con sẽ muốn làm gì.

Đã được Hoàng hậu giúp, ta liền đi gặp nhân vật mấu chốt quan trọng nhất — của ta Hoàng đế lão cha.

Vừa thấy đến con, hoàng đế liền hỏi:

“Tuyên Kỳ, Hạ tể đại diện chuẩn bị tiến hành như thế nào?”

“Khởi bẩm Phụ hoàng, hạ tể đại diện trước mắt đang ở chuẩn bị phân nửa bất quá Nhi thần trong lòng có cái nghi hoặc, cho nên đặc đến cầu kiến Phụ hoàng, thỉnh Phụ hoàng vì Nhi thần giải thích nghi hoặc.”

“Có cái gì nghi hoặc?”

“Xin hỏi Phụ hoàng, Tiết độ tể đại diện phải bị tội gì?”——“chẳng hiểu ta để nguyên văn “

Hoàng đế không chút do dự nói ra bốn chữ “Phải làm tử tội.”

“Vậy xin cho Nhi thần hỏi Phụ hoàng, hành vi như thế nào mới kêu là ‘Tiết độ tể đại diện’?”

“Làm ra bất kính việc, đó là Tiết độ tể đại diện.”

Ta lại hỏi: “Như vậy biết rõ tể đại diện là một đại lễ quan trọng của đất nước, như lại mượn cớ kéo dài, không đồng tâm hoàn thành đại lễ đây không phải là biết phạm sai mà vẫn phạm sao?”

Hoàng đế gật đầu: “Tất nhiên.”

“Như vậy Nhi thần đối những người này nên xử trí như thế nào?”

“Lấy luật xử lý là tội tử hình.” Trả lời xong Hoàng đế nghi hoặc nhìn con mình

“Người hỏi chuyện này để làm gì?”

“Nhi thần đã mang muốn hết sức làm tốt tể đại diện, hiện tại có Phụ hoàng những lời này, Nhi thần hiểu được nên như thế nào làm.”

Đạt thành mục đích, ta không chút do dự cáo lui, về trước tắm diện thấy tiểu thê tử của ta.

“Tuyên Kỳ ca ca, Phụ hoàng cùng Mẫu hậu nói như thế nào?”

Thấy ta trở về, nàng khẩn cấp tiến ra đón. Thấy nàng vẻ mặt dẫu không được lo lắng, ta ở nàng cúi xuống hôn, đặc ý cười nói:

”Phu quân nàng tự thân xuất mã, còn có làm không xong chuyện sao? Đương nhiên là thành.” Ta khoái trá lấy tay làm thành cái ok.

Nàng không hiểu kiểu tay của Ca ca có biểu hiện gì như bất quá nghe thấy của Ca ca nói, biết bọn họ kế hoạch không vấn đề, sự lo lắng trong lòng rốt cục buông xuống.

Hiểu được ở trong hoàng cung này chỉ có nàng thật tình quan tâm của ta an nguy, ta cảm động ôn nhu khẽ hôn nàng môi. “Lam Ngâm, thời gian này cho nàng vì ta gánh chịu không ít phiền tâm, kế tiếp nàng yên tâm đi, sẽ không lại có vấn đề.”

“Dạ.” Nàng đáp nhẹ.

Nàng phát giác nàng càng ngày càng thích cách săn sóc này của Tuyên Kỳ ca ca, lúc trước Ca ca ở trong lòng nàng chỉ có một nho nhỏ bóng dáng, nhưng theo hai người cảm tình từ từ làm sâu sắc, bóng dáng ca ca cũng càng lúc càng lớn, đến bây giờ thậm chí đã chiếm đầy nàng toàn bộ trái tim.

Cuối mùa xuân hạ đến ánh mặt trời dần dần mang theo thời tiết nóng khô nóng.

Giờ phút này tụ tập ở nghị sự lớn nhỏ quan viên, không kiên nhẫn chờ lâu, mà khe khẽ nói nhỏ —

“Thái tử điện hạ đem chúng ta triệu tập đến này, đến tột cùng có chuyện gì?”

“Triệu tập nhiều người như vậy ở nghị sự là có việc gì, hay là có chuyện quan trọng muốn tuyên bố?”

“Thái tử điện hạ vì sao vẫn ngồi bất động, chỉ cho chúng ta chờ.”

“Nghe nói là chờ Lễ bộ, Lại bộ, Công bộ cùng Hộ bộ thượng thư đại nhân.”

Ngồi ở vị trí chủ tử ta thản nhiên nhìn đến trước mắt đứng mấy chục danh quan viên, không nói một câu, thần sắc tự nhiên.

Ở phía trước thế ta bắt đầu xì xào âm thanh trước mắt chính là hơn mười người như ta căn bản không để mắt đến bọn họ.

Ta đang chờ bốn con cá lớn, chờ bọn hán vừa đến, ta sẽ đến biểu diễn.

Đang trong thời gian chờ đợi, ta liếc mắt nam tử đứng bên người, người này mặc màu bạc áo giáp, có như trên mặt có nét là tiểu oa nhi thoát nhìn không đến hai mươi tuổi, nhưng trên thực tế hẳn đã muốn hai mươi mấy, hẳn là vệ lâm quân thống lĩnh — Triệu Dẫn, đồng thời là Hoàng hậu cháu.

Ta hiểu được hoàng hậu đem vệ lâm quân thống lĩnh gọi tới dụng ý, gần nhất là làm cho hán làm cho vệ lâm quân nghe lệnh, thứ hai là tránh cho Thái tử ta làm ra việc lỗ mãng, có thể thấy được hoàng hậu đối với ta vẫn là lo lắng.

Bất quá chờ xem, ta tin tưởng qua hôm nay, không bao giờ nữa sẽ có người xem thường ta.

Lại đợi hồi lâu, kia tứ bộ thượng thư đại nhân cuối cùng ở tám gã vệ lâm quân “Cùng đi” đến.

“Không biết Thái tử điện hạ vội vàng triệu kiến vì thần, đến tột cùng có chuyện quan trọng gì?” Tiến nghị sự tỏa ra trí tuệ, lễ bộ thượng thư nghi uy, bị hai gã vệ lâm quân bắt buộc tiến đến tỏ vẻ bất mãn.

“Thái tử điện hạ, Hộ bộ còn có chuyện quan trọng chờ thần nơi đi xử lý nếu chậm trễ, vì thần khả năng không nhận nổi tội.”

Lại bộ thượng thư cùng Công bộ thượng thư đang muốn lên tiếng biểu đạt bị mời đến bất mãn, đã thấy ta nâng lên tay, ngăn cản bọn họ mở miệng.

Ta lạnh lùng ánh mắt chậm rãi đi tuần tra lớn nhỏ quan viên liếc mắt một cái, sau đó trầm giọng hạ lệnh

“Vệ lâm quân nghe lệnh, khi ta nói chuyện, ai dám không đồng ý liền mang ra phiên môn đi xuống chém.”

Lời này vừa nói ra, chúng quan viên một trận ồ lên.

“Toàn bộ câm miệng cho ta!” Ta khiển trách.

Mọi người bị ta đột nhiên bùng nổ kinh người khí thế kinh sợ trụ.

“Thái tử điện hạ, ngài triệu tập thần chờ đến tột cùng muốn làm cái gì?” Ở một mảnh lặng ngắt như tờ, Lại bộ thượng thư Lâm Huấn Xương mở miệng hỏi vấn đề nghi hoặc trung của mọi người.

Ta hướng mọi người nhìn lại, kia sắc bén ánh mắt giống nhau lợi hại đao phong, từng cái bị đảo qua nhân cũng không tùy vào run lên.

Nhìn quét một vòng sau, ta trầm ổn nói: “Ta triệu tập các người đến, là có vài việc liên quan sinh tử vấn đề muốn thỉnh giáo các vị đại nhân.”

Ta bình tĩnh ngữ điệu bí mật mang theo sáng giọng, làm cho nghị sự quan viên không có tới từ từ cảm thấy kinh sợ.

Công bộ thượng thư cố lấy dũng khí hỏi: “Xin hỏi Thái tử điện hạ muốn hỏi cái gì?”

“Ta hôm qua đi xin chỉ thị Phụ hoàng, Tiết độ tể điển phải bị tội gì –” Ta trực tiếp đem ánh mắt đầu hướng về phía vừa rồi đặt câu hỏi Lại bộ thượng thư Lâm Huấn Xương trên người:

“Lâm thượng thư, người tới nói, phải bị tội gì?”

Ta tự tự nói được thông thả, lại tự tự mang theo trầm trọng lực đạo, làm người ta nghe xong trong lòng đột nhiên cứng lại.

Đột nhiên bị ta điểm danh, Lâm Huấn Xương không có bao nhiêu suy nghĩ bật thốt lên đã nói:

“Y triều đại luật pháp, Tiết độ tể điển phải làm tử tội.”

Nghe được của hắn trả lời, ta nâng lên mắt thấy nhìn đến mọi người, lạnh giọng hỏi:

“Các người đều nghe rõ sở Lâm thượng thư nói trong lời nói?”

“Nghe thấy được.” Có người nhân gật đầu, có người nói ra tiếng.

“Tốt lắm.”

Ta vừa lòng vuốt cằm, tiếp theo nói sắc mặt ta trầm xuống:

“Hôm qua ta đi xin chỉ thị Phụ hoàng, hỏi Phụ hoàng nếu biết rõ hạ tể đại điển là quan trọng nhất tể điển ở Triều đình ta, lại nhiều người vô tâm không hết lòng hết sức chuẩn bị tể lễ điển có tính vào Tiết độ tể điển không?”

Nói đến đây ta ngưng một chút, trên mặt anh tuấn lộ ra cười nhẹ, ngữ khí phóng hoành:

“Các người đoán, Phụ hoàng nói như thế nào?”

Của ta tầm mắt chậm rãi đảo qua chúng quan viên, mỗi người đều cúi đầu run sợ không dám chống lại ánh mắt của ta.

Lạnh lùng cười, ta tiếng nói từ từ nói:

“Phụ hoàng nói, loại này hành vi này tự nhiên tính vào Tiết độ tể điển, tội nên xử tử!”

Nghe thấy lời của ta nói, dưới nhất thời truyền đến một trận thanh âm lãnh khí.

Tiếp theo ta tay dùng lực đánh xuống phía trước mặt bàn, phát ra một tiếng nổ, ta chợt đứng lên:

“Nay tể điển chỉ còn một tháng thời gian, chuyện tình tiếp chuyển thế nhưng muốn kịp thời gian cũng không có biện pháp, các người nói, các người phải bị tội gì? Các người lĩnh triều đình bổng lộc, lại chiếm chức vị mà không làm việc tận tâm vì Phụ hoàng cùng triều đình làm việc, giữ lại các người để dùng gì?”

Ta thấy ta lời đình phần nộ dưới nhất đại quan viên quỳ xuống:

“Thỉnh điện hạ bớt giận.” mỗi người sắc mặt đều có vẻ có chút âm trầm.

“Đều đứng lên.”

Ta vẫy tay phải cho quan viên đứng dậy:

“Hạ thượng thư, Phương thượng thư, Hà thượng thư, Lâm thượng thư, cùng với các vị đại nhân, hạ tể đại điển là triều đại là quan trọng nhất tể điển, nếu không nghĩ hỗ trợ, ta cũng không miễn cưỡng, hiện tại, ta cho các người lựa chọn cơ hội, nguyện ý hỗ trợ chuẩn bị mở lễ thi đứng phía tay trái ta, người nào không muốn thì liền đứng ở ta bên phải.”

Mọi người hai mắt nhìn nhau, đều hướng ta bên trái đứng, dù sao nếu đứng ở bên phải cho thấy không muốn giúp việc, không thể nghi ngờ là coi rẻ tể điển, là vị phạm vào Tiết độ tể điển không có người dám đứng.

Cuối cùng ngay cả tứ bộ thượng thư đều chậm rãi đi đến ta bên trái.

Ta trong lòng cười thầm, bọn họ lá gam có lớn cũng không như vậy đến bên phải, trước mắt tình thế cùng ta đã biết sớm kết quả ta kiểm chế trụ hưng phần thần sắc nghiêm khắc nhìn về phía mọi người:

“Nếu các vị đại mọi người nguyện ý tận lực tương trợ, ta vô cùng cảm kích, nhưng hy vọng sau này các vị có thể đồng tâm hiệp lực, ở một cái nguyệt “ một trăng “ nội đem tế điển làm thỏa đáng, lại có người vị phạm Tiết độc tế điển chi tội luận xử!”

Ta tiếp theo lại tuyên bố một sự kiện:

“ Lễ bộ thượng thư Hạ đại nhân cho ta phân phó các vị đại nhân khác cần phải tận tâm phụ trợ Hạ đại nhân làm tốt tế điển việc, không thể đến trễ.”

Trải qua mới vừa rồi rung động được ta thông báo nghị sự nội đường chúng quan viên không dám lại có sở do dự, đồng thanh:

“Chúng thần nghe lệnh.”

Tan họp sau, có người lòng tồn oán phẫn, nhưng là có người kì biểu hiện cực độ tán thưởng, còn có chút nhân âm thầm vì chính mình trợ giúp hoàng tử lo lắng.

Thái tử lần này hết bệnh, nhưng lại làm cho hấn thoát thai hoán cốt, thay đổi cá nhân, hấn vừa rồi quyết đoán hòa khí thể thấy được có thể hơn các vị hoàng tử, vệ lâm quân thống lĩnh Triệu Dân chính mắt thấy hết thấy mọi việc đã có cách nhìn thay đổi.

Ta rất rõ ràng chính mình hoàn toàn trấn trụ tất cả đại thần, nhưng lại kéo Lễ bộ thượng thư đảm đương làm đệm nếu tế điển làm không xong, đừng nói ta có việc, Lễ bộ thượng thư cũng chạy không thoát.

Chính là hấn nằm mơ cũng chưa nghĩ đến, nếu làm không xong cũng là đoàn trí mạng.

Không ngờ mọi lại chuyện mỗi ngày nhanh thành tiến độ nhanh đến thế, ta cả người thoải mái không ít, đem mọi sự việc giao sau đó có thể nhàn nhã vọt đến một bên hóng mát, chờ nhận thu thành quả.

Ta kiếp trước tốt nghiệp liền đi vào diễn nghệ gặp không ít khó khăn như đều do người đại diện cùng trợ thủ giải quyết căn bản không cần ta ra mặt, cho nên vừa bắt đầu chuẩn bị mở hạ tế đại điển khi, mới có thể nhất thời không có rõ ràng, không biết nên như thế nào bắt tay vào làm, gặp một đồng đình.

Những người được giao cho phụ giúp ta không có kinh nghiệm, mới kéo dài thời gian nhưng ta là Lộ Kì, cho dù nhất thời không hiểu, cũng không khả năng vẫn bị những “ Người Cổ đại” làm khó ta ở ta trí tuệ cùng tiểu thê tử hiệp trợ đương nhiên rất nhanh đã nghĩ đến biện pháp giải quyết.

Chuyện khó khăn đã giải quyết, giờ phút này ta thoải mái ôm của ta tiểu thê tử nằm ở bên cửa sổ buổi sáng ngủ.

Sau giữa trưa gió lạnh, theo mở cửa rộng sổ thổi vào, phát vào hai người hai má, ta mở mắt ra, thoáng nhìn trong lòng kiều thê ngủ say chưa tỉnh, khóe môi không khỏi đẩy ra một chút sủng nịch cười, nhẹ tay sờ nàng hang lông mi.

Không biết là không phải cảm thấy ngứa, Lam Ngâm tay đưa lên ta ngược lại khẽ vuốt nàng hai má.

Nàng làn da trong trắng lộ hồng,mũi mướt mà đáng yêu, của nàng cánh môi là phấn hồng, ngủ khi miệng nhí hơi hơi giương, ngây thơ đáng yêu.

Cửa ta tình yêu không chút nào che lấp cần vào bàn đáng yêu cô gái là của ta thê tử, ta bỗng nhiên thực cảm tạ “Thần “ đem ta đưa thế giới này “Thần”, ta tin tưởng ta đã được “ Thần “ mang đến nơi này, vì muốn cùng nàng gặp nhau, cũng kết làm vợ chồng.

Trong lòng ta tràn đầy cảm ơn, nhện không được tán thưởng vận mệnh kì ảo lại làm cho ta xuyên qua, tìm được người bạn đồng hành cả đời cùng ta.

Có lẽ là ta phát ra tiếng thở dài làm bừng tỉnh nàng, nàng mi run động chậm rãi mở ra mắt.

Vừa tỉnh đến, thấy ngủ ở bên phụ quân, nàng cong lên khóe miệng lộ ra một chút cười ngọt ngào.

“Tuyên Kỳ ca ca, sao không có ngủ?”

“Ta cũng vừa mới tỉnh.”

Ta lấy tay sờ vào cửa nàng mặt, ôn nhu hôn môi nàng.

“Tuyên Kỳ ca ca, ta vừa rồi thấy mộng.”

“Nàng mơ thấy cái gì?” Hẳn là cái mộng đẹp, nàng vừa rồi ngủ nhìn thật thoải mái.

“Lâm Ngâm mơ thấy chúng ta ở tại một gian phòng nhỏ.”

“Sau đó?”

“Sau đó Tuyên Kỳ ca ca ở giúp ta tạo ra một vòng cổ bằng bạc.”

Nghe đến đó, ta cười một tiếng: “Lâm Ngâm chẳng lẽ là ở nhắc nhở ta còn khiếm nàng một cái vòng cổ.”

Lần trước đáp ứng vì nàng thiết kế một vòng cổ cho nàng, nhưng thời gian này vì chuẩn bị mở hạ tế đại điển chuyện căn bản chưa có thời gian làm, ta tưởng nàng đại khái là mượn này thúc giục ta nhanh chút làm

“Không phải.”

” Lâm Ngâm mơ thấy trong phòng nhỏ, trừ ra Tuyên Kỳ ca ca, còn có một đại nương mà nàng không biết.”

“Đại nương đang làm cái gì?”

“Nàng ở bên cạnh tạo ra trang sức.”

Ta nhớ tới ngày có chút suy nghĩ đêm đêm có mộng những lời này, cánh tay đem nàng kéo vào trong lòng:

“Lâm Ngâm, chờ chúng ta ra cung về sau, ta sẽ nghĩ biện pháp kiếm rất nhiều tiền, cho nàng rất nhiều kim hoàn ngân châu báu.”

Ta biết nàng thích vàng bạc châu báu, thấy lờ lờ tỏa sáng tài bảo liền song mắt tỏa sáng, thân là trượng phu của nàng, ta hội hết sức thỏa mãn nàng loại này “Sang quý” ham mê, làm cho nàng mỗi một ngày đều quá thật sự vui vẻ.

“Tốt.”

Trên mặt ta toát ra sùng, Lâm Ngâm cười đến nheo lại cả hai mắt.

“Lâm Ngâm cũng sẽ giúp ca ca cùng nhau kiếm rất nhiều rất nhiều tiền.”

Nàng trong lời nói làm ta bật cười, liền sủng xoa xoa của nàng má: “Tốt, chờ chúng ta về sau kiếm được rất nhiều tiền, ta liền kiến cái rất lớn kim khố, tất cả đều vàng bạc tài bảo, cho nàng ở bên trong chơi.”

Nghe ta nói như vậy, nàng hai tròng mắt không khỏi lờ lờ tỏa sáng, giống nhau thấy xếp thành núi nhỏ vàng bạc tài bảo ngay tại nàng trước mắt, nàng cười đến hai mắt khép lại.

Nàng không khỏi cảm thấy gả cho Tuyên Kỳ ca ca thật sự là nàng cả đời này đã làm quyết định sáng suốt nhất.

Dừng ở nàng sáng lạn tươi cười, ta đột nhiên muốn biết, nếu đem ta cùng tài bảo chia làm hai bên cho nàng tuyển, không biết nàng sẽ lựa chọn như thế nào?

8. Chương 7

Thời gian thấm thoát đã đến ngày cử hành lễ hạ tế đại điển.

Mở hạ tế đại điển, dàn tế dựng nguy nga hùng vĩ, rực rỡ sắc màu, hoa tươi nở rộ bốn phía, bố trí của dàn tế thật sự rất trang nghiêm hoa lệ.

Trên đài, cống phẩm cùng các loại đồ vật quý giá được bày trên bàn thờ gỗ lim, dưới đài quan chức lớn nhỏ đã tề tựu đông đủ.

Lúc này, một trăm nhạc quan danh tiếng cùng tấu vang nhạc khúc túc mục, hơn ba trăm vũ công một thân áo trắng phụ vụ cho tế lễ, bàn chân họ uyển chuyển vừa múa vừa tiến lên dàn tế lễ xếp thành hai hàng trên.

Trên dàn tế lễ không gian vào lúc này được bao trùm bởi các lá cờ đủ sắc màu tung bay theo gió rất đồ sộ.

Sau khi những vũ công đã chuẩn bị sẵn sàng vào chỗ, tiết tấu gia điệu biến đổi rộn ràng, từ túc mục chuyển sang nhã nhạc du dương uyển chuyển, tiếp theo hiện ra một trăm cô gái mặc áo trắng, đôi chân trần có gắn lông chim, dựa theo tiết tấu chuyển động thân thể tạo thành điệu múa rất đẹp, tựa như bạch hạc theo gió mà đi, lại phiêu nhiên giống như tiên nữ giáng trần.

Người phụ trách chuẩn bị, Lộ Kỳ ở dưới nhìn lên, trên mặt lộ ra nụ cười vừa lòng, tất cả đều tiến hành đúng như diễn tập thuận lợi vào hai ngày trước đó.

Cả tháng nay, ta kính sợ những vị quan này, nên vô cùng lo lắng chuẩn bị một buổi tế lễ tốt nhất, vì những vị quan tham dự tế lễ hàng năm này đều là những vị lão quan, nên ta thu hồi thái độ thỏa mãn, chuẩn bị thật tốt để không phát sinh tình huống lộn xộn, chu toàn thuận lợi vượt qua lần cử hành lễ tế này.

Theo như Lộ Kỳ được biết về trình tự tế lễ thì, sau khi kết thúc vũ khúc bạch hạc này, sẽ đến những nghi thức rườm rà, sau đó Hoàng Thượng dâng lên cống phẩm và đọc văn cầu khẩn thì tế lễ mới chấm dứt.

Lúc này, đột nhiên có một thái giám chột đến bên ta thấp giọng vội vội vàng vàng nói mấy câu, hé ra đưa cho ta một tờ giấy sau đó hẩn liền nhanh chóng rời khỏi.

Thái giám này tới nhanh đi nhanh, đầu lại luôn cúi gằm xuống, che khuất hết nửa khuôn mặt, làm ta không kịp nhìn rõ mặt mũi hẩn.

Nhớ lại những lời tên thái giám kia vừa nói nhỏ vào tai, ta hồ nghi mở tờ giấy, đập vào mắt ta tuồng chữ quen thuộc làm ta nhất thời cả kinh.

Nhanh chóng xem hết nội dung, ta có phần kinh ngạc, lại nhìn lên trên đài nơi đang diễn ra nghi thức. Ta chần chờ suy nghĩ chẳng phải mọi việc đều đang tiến hành thuận lợi sao, trước mặt lại là chuyện hệ trọng liên quan tới mạng người, ta tạm thời rời đi hẩn không sao đâu? Suy nghĩ như vậy, ta lặng lẽ rời đi tế tràng.

Không lâu sau, ta đã vào hậu cung, đi vào một tấm điện của phi tần, nhưng mà bên trong trống vắng đến nỗi không có cả nửa bóng người.

“Có ai ở đây không? Có ai không vậy?” Ta há mồm kêu to, nhưng mãi không thấy có ai đi ra.

Ta hồ nghi ngẩng đầu nhìn xung quanh, đang định đi vào tìm tòi bồng nhiều trong lòng lại đột nhiên vang lên một giọng cảnh cáo ta không nên đi vào đây có thể là cạm bẫy, ta nên nhanh chóng rời đi! Vì thế, ta buộc bản thân phải cất bước rời khỏi.

Nhưng lúc này trong lòng ta có một cái khác giọng khác vang lên — mạng người là quan trọng, lỡ đâu nàng thật sự tự sát như lời thái giám kia nói thì sao? Ta không thể thấy chết mà không cứu được.

Ngay lúc ta đang chần chờ, có một cung nữ hoang mang rối loạn đi ra từ bên trong, nhìn thấy ta liền sốt ruột cầu cứu, “Thái tử điện hạ, mau tới cứu mạng đi!”

“Xảy ra chuyện gì?” Ta không nghĩ nhiều, chạy nhanh đi qua, đi theo cung nữ ấy vào cửa một gian tấm phòng, nhìn thoáng liền phát hiện trên giường có một nữ nhân đang nằm, tóc xòa trên gối, mắt nhắm chặt, sống chết không rõ.

Dưới tình thế cấp bách, ta bước chân vô cùng khẩn trương, đi nhanh vào, nhưng mới đi được hai bước, đột nhiên sau gáy cảm thấy vô cùng đau đớn, trước mắt tối sầm, cả người không còn cảm giác té sấp xuống.

Trước khi ngất xỉu, ta thoáng nhìn thấy một đôi giày đen, một bên giày thêu đôi bạch hạc vô cùng tinh xảo.

Rồi có ai hắt nước lạnh làm ta tỉnh lại, ta mở to mắt, chỉ cảm thấy đầu văng mắt hoa, trước mắt rất nhiều nhân ảnh, dường như có không ít người đang đứng xung quanh.

Đã xảy ra chuyện gì vậy nhỉ? Ta mơ hồ nghĩ, rồi đột nhiên nghe thấy tiếng khiển trách —

“Tứ hoàng đệ, người sao lại cả gan làm ra loại chuyện đồi bại này – cùng Lâm phi tư thông!” Tuyên Hạo vẻ mặt đau lòng trách cứ ta.

“Tứ hoàng huynh, sao người lại hồ đồ như vậy?” Tuyên Cần vẻ mặt thất vọng.

“Ta.....” Ta nhất thời nhớ lại những chuyện trước khi hôn mê, định ngồi xuống giường, không ngờ lại phát hiện bản thân không hiểu sao lại bán lõa thể, lộ ra cơ ngực rắn chắc, còn chưa kịp nghĩ đến đứa hôn đản nào cởi quần áo của mình, lại đã thấy nghe thanh âm giận dữ rống lên —

“Người đâu, đem tên nghiệt tử này cùng Lâm phi giải vào Thiên Lao, chờ xử quyết!”

“Chờ một chút, phụ hoàng, ta là oan uổng.” Ta vội vàng kêu oan, tuy rằng còn chưa hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng chắc chắn là ta bị người khác mưu hại!

“Tứ hoàng huynh, sự thật xảy ra trước mắt, người đừng nói dối nữa, mau hướng phụ hoàng nhận sai đi, có lẽ phụ hoàng sẽ tha chết cho huynh.” Tuyên Cần ân cần khuyên hấn.

“Tứ hoàng đệ, khi người làm ra loại chuyện bại hoại thuần phong mỹ tục này, cũng nên nghĩ đến hậu quả chứ.” Tuyên Hạo mở miệng trách cứ.

“Ta.....” Ta còn không kịp giải thích, lại nghe thấy thanh âm ghen ngào cầu xin vang lên bên tai.

“Xin Hoàng Thượng tha mạng, thần thiếp thật sự không biết sao như thế này, thần thiếp không hiểu sao lại đột nhiên mê mang, tỉnh lại liền phát hiện thái tử nhưng lại ngủ trên giường, tiếp theo Hoàng Thượng liền cùng nhị hoàng tử, ngũ hoàng tử cùng nhau tiến vào. Nhất định là có người âm mưu hãm hại thần thiếp, thần thiếp tuyệt đối không làm những chuyện có lỗi với Hoàng Thượng, xin Hoàng Thượng anh minh xem xét, trả lại sự trong sạch cho thần thiếp...” Lâm phi vẻ mặt hoảng sợ, nằng cùng Tuyên Kỳ giống nhau, quần áo trên người hỗn độn, bộ ngực sữa đầy đặn như ẩn như hiện đang quỳ xuống trên mặt đất, ôm chặt chân Hoàng Thượng cầu xin tha thứ.

Nàng tỉnh trước Tuyên Kỳ, vừa mở mắt ra, đập vào mắt lại là hình ảnh Hoàng Thượng vẻ mặt giận dữ đứng trước mặt nàng, bị dọa mất cả hồn.

Hoàng Thượng tức giận một cước đá văng nàng, “Người còn không thừa nhận? ”

“Người tới ! đem chứng cứ đưa cho nàng xem.”

Một gã thái giám tuân lệnh, đưa cho nàng một tờ giấy.

Đón lấy tờ giấy, đọc hết, nàng nhất thời lộ ra biểu tình sợ hãi: “Hoàng Thượng, này không phải thần thiếp viết, thần thiếp tuyệt đối không có ghi tờ giấy này, đây là có người vu oan hãm hại thần thiếp!”

“Tờ giấy này tìm được Tuyên Kỳ trên người người, vậy trầm hỏi người, chữ viết trên đó có đúng là của người không?” Hoàng Thượng thần sắc xanh mét hỏi.

“Này...” Nàng cúi đầu nhìn tờ giấy —

Ngày ngày tương tư không thấy chàng, hàng đêm tương tư mãi bình minh, một ly rượu nhạt đãi chàng đến, đừng để thần thiếp phải đợi chờ.

Tình ý rõ ràng làm tay Lâm phi càng run run, cơ hồ đánh rơi tờ giấy “Nét chữ này quả thật rất giống chữ thần thiếp, nhưng thần thiếp tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện thất lễ như vậy, mong Hoàng Thượng anh minh xem xét. Hoàng Thượng, xin ngài tin tưởng vào sự trong sạch của thần thiếp!” Nàng bỏ lại đi ôm lấy chân Hoàng Thượng, đau khổ cầu xin.

Kỳ thật, tờ giấy này là lúc trước nàng viết, nhưng về sau lại thay đổi ý kiến, không gởi đi, mà tờ giấy cũng không thấy, nàng cũng không để ý, nay lại đột nhiên xuất hiện ở trước mắt, không cần suy nghĩ cũng biết có người biết chuyện giữa nàng và thái tử, liền đem chuyện này để lấy đi ngôi vị thái tử của hấn.

Hoàng Thượng vô tình dùng sức đem nàng đá văng ra. “Mau chóng giải hai người bọn họ vào Thiên Lao!”

“Vâng!” Bốn gã thị vệ nhanh chân bắt giữ hai người.

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, thần thiếp thật là oan uổng, Hoàng Thượng –” Bị kéo đi ra ngoài, Lâm phi vẻ mặt kinh hoàng, ngoái đầu khóc lóc thê lương cầu xin.

Ta trong lòng biết tình huống như vậy, mặc kệ ta giải thích thế nào, Hoàng đế đang cơn tức giận cũng chẳng nghe lọt vào tai, vì thế ta không hề mở miệng tranh cãi, bình tĩnh suy nghĩ, đến tột cùng là ai bày ra âm mưu này để hãm hại ta?

Khi Lam Ngâm nhận được tin tức, thì Tuyên Kỳ đã bị bắt giam trong Thiên Lao.

Nàng lòng nóng như lửa đốt chạy tới Thiên Lao muốn gặp Ca ca, nàng không tin Tuyên Kỳ ca ca của nàng lại rời bỏ tế lễ để đi tư thông với Lâm phi.

Nhưng nàng vừa tới cửa đã bị thủ vệ ngăn lại, “Thái tử phi xin dừng bước, mặt tướng tuân lệnh của Hoàng Thượng, không cho phép bất kỳ kẻ nào gặp thái tử điện hạ. Thái tử phi, mời người quay về.”

“Xin các người làm cho ta gặp một lần thôi, ta có việc muốn hỏi Thái tử, ta chỉ đi vào một chút, xin các vị ca ca giúp cho.” Nàng không chịu rời đi, tiếp tục năn nỉ.

“Xin Thái tử phi thứ lỗi, mặt tướng không dám vi phạm mệnh lệnh của Hoàng thượng.” Thủ vệ đối với sự năn nỉ của nàng không hề động lòng.

Bất luận nàng cầu xin thế nào, bọn họ cũng không cho nàng đi vào, cuối cùng Lam Ngâm đành phải hết hy vọng rời đi, chuyển qua cầu kiến hoàng hậu.

“Xin mẫu hậu cứu Tuyên Kỳ ca ca với, ca ca không có can đảm làm ra loại chuyện này đâu! ”

“Hoàng Thượng cùng nhị hoàng tử, ngũ hoàng tử tận mắt nhìn thấy, chứng cứ vô cùng xác thực, người muốn bản cung như thế nào cứu hần? Tuyên Kỳ thật sự làm ta thất vọng rồi! Bản thân hần là người chuẩn bị tế lễ lại ở sau lưng tròng tế lễ tư thông với Tần phi của Phụ hoàng, đây là hai tội chết vô cùng nghiêm trọng, người nghĩ ra cứu hần thế nào? Lấy gì để cứu hần? ” Hoàng hậu vẻ mặt tức giận, lên án mạnh mẽ.

“Tuyên Kỳ ca ca tại sao đột nhiên đi tìm Lâm phi nhất định có nguyên nhân, xin mẫu hậu điều tra rõ ràng, trả lại trong sạch cho ca ca.” Tuy rằng nàng không ở tròng tế, không thể biết được tình huống lúc đó, lại càng không biết ca ca vì sao lại xuất hiện ở tấm điện của Lâm phi, nhưng nàng tin tưởng ca ca nhất định có nguyên nhân.

“Đúng vậy, là có nguyên nhân, bởi vì Lâm phi viết thư cho hần, sai người lên đưa cho Tuyên Kỳ, yêu cầu hần đi tới tấm điện cùng nàng luyện ái! Ta cũng không hiểu sao Tuyên Kỳ lại hồ đồ như vậy, rời khỏi tế lễ đang cử hành, nghe lời chạy đến, còn cùng nàng làm ra những chuyện cầu thả, quả thực làm bản cung mất hết cả mặt mũi, sau này bản cung như thế nào gặp người khác hử? ” Triệu Phồn vô cùng đau đớn biểu đạt nỗi thất vọng nặng nề với con trai mình.

Nghe thấy ý tứ trong lời nói của hoàng hậu, Lam Ngâm ngây ngẩn cả người, “Cái gì?! Lâm phi viết thư cho ca ca?” Như vậy ca ca nhất định là nhận ra chữ viết, Ca ca chắc vì nét chữ đó mới có thể đi gặp nàng...

Ở phía trước Ngọc Uyển Các, nàng đã thấy trên thấy nét chữ đó “Mạnh nghiên”, đúng là khuê danh của Lâm phi, việc này nàng chưa từng nói cho ca ca, mà thời gian này không hề nhận được bức thư nàng viết, nàng cũng đã quên chuyện này, không nghĩ đến Lâm phi sẽ ở trên tế điện viết thư mong gặp lại ca ca.

Sửng sốt một hồi, Lam Ngâm bật thốt lên hỏi: “Lâm phi vì sao phải hãm hại Tuyên Kỳ ca ca?”

“Người nói nàng hãm hại Tuyên Kỳ? Không có khả năng, làm vậy nàng được lợi gì đâu? Tư thông với thái tử là tội mà nàng không thể tránh khỏi.”

“Vậy nàng vì sao phải viết bức thư kia cho Ca ca?” Lam Ngâm nghi hoặc hỏi.

“Ta vừa rồi thăm vấn qua cung nữ đã theo nàng nhiều năm, nàng nói Lâm phi cùng Tuyên Kỳ đã tư thông từ lâu, đêm đó sở dĩ Tuyên Kỳ trượt chân rơi xuống nước, là vì lên đi gặp nàng rồi uống rượu, sau đó mới bị người ác ý lợi dụng cơ hội, ở sau lưng đẩy hần xuống nước.”

Nói tới đây, Hoàng hậu rưng rưng, “Hắn lúc trước may mắn tránh được một kiếp, sau khi bệnh nặng, cả người thoát thai hoá cốt, tích cực mang mọi sự việc đều giải quyết ổn thỏa, bản cung vô cùng vui mừng, giờ hắn lại dám làm ra tai họa lớn như vậy, người muốn ta cứu hắn như thế nào đây?”

Nghe thấy hoàng hậu không có ý định cứu ca ca, Lam Ngâm chấn động trong lòng, nàng biết rằng nếu hoàng hậu ko ra tay, phu quân của nàng hẳn phải chết không sai. “Mẫu hậu, Lam Ngâm không biết sự tình bên trong như thế nào, nhưng mà Lam Ngâm tin tưởng Tuyên Kỳ ca ca tuyệt đối sẽ không gây ra việc này, xin ngài nghĩ biện pháp cứu ca ca đi mà!” Dưới tình thế cấp bách, nàng quỳ xuống, hướng nàng dập đầu cầu tình.

Hoàng hậu sắc mặt âm trầm, lạnh giọng trả lời: “Bản cung nói nhiều như vậy, người còn không hiểu ư? Tuyên Kỳ phạm là tội tử, ở hạ tể đại điển tư thông với tần phi của Hoàng thượng, còn bị chính phụ hoàng của hắn phát hiện, người nghĩ ta rửa sạch tội cho hắn bằng cách nào?”

Lam Ngâm hoàn toàn không tin ca ca cùng với Lâm phi tư thông, vẫn thỉnh cầu không ngừng “Lam Ngâm tin rằng chỉ cần mẫu hậu muốn, nhất định sẽ có biện pháp cứu ca ca, ca ca là cốt nhục mà ngài mang nặng đẻ đau mười tháng trời, ngài hẳn tâm thấy ca ca chết oan sao? Chuyện lần này nhất định là có người bày kế hãm hại ca ca, xin mẫu hậu điều tra rõ chân tướng sự việc, đem lại trong sạch trả cho ca ca, Lam Ngâm xin ngài mà.”

“Người đừng nói nữa, dù là bị hãm hại, việc này bản cung vẫn không thể làm gì hơn, người đi đi.” Dù trong mắt hoàng hậu ẩn hiện đau lòng, nhưng vẫn vậy tay duỗi.

Lam Ngâm không chịu đi, liều mạng dập đầu cầu xin. “Mẫu hậu, Lam Ngâm xin ngài cho Tuyên Kỳ ca ca một con đường sống, ca ca là con của ngài, ngài hẳn tâm nhìn ca ca uống mạng sao? Xin mẫu hậu cứu ca ca, xin mẫu hậu cứu cứu ca ca...” Nàng biết, chỉ có hoàng hậu mới có khả năng cứu được Tuyên Kỳ ca ca, nàng không ngừng dùng sức dập đầu, đến khi trán chảy máu vẫn như cũ không ngừng.

Máu tươi nhuộm đỏ sàn tẩm cung trải lông trắng tinh. (câu này ta chém J)

Lộ Kỳ thức trắng đêm ngồi yên lặng trong thiên lao, cố nghĩ xem là cuối cùng là ai, ai ác độc đến mức bày ra mưu kế thâm hiểm này để hại ta.

Là nhị hoàng tử Tuyên Hạo, hay là ngũ hoàng tử Tuyên Cần?

Đưa mắt nhìn nhà lao bằng sắt, chuyện mà ta muốn làm nhất hiện tại không phải ra ngoài gặp phụ hoàng để giải thích, mà là muốn gặp tiểu thê tử của ta một chút.

Biết ta bị giam trong Thiên Lao, nàng nhất định sẽ lo lắng, hay nàng có thể giống những người khác, cũng nghĩ ta cùng Lâm phi tư thông?

Ta lập tức lắc lắc đầu, tiểu thê tử trí tuệ của ta nhất định sẽ biết ta bị oan ức, có lẽ hiện tại nàng đang nghĩ cách cứu ta.

Nhớ tới nàng, tâm tình nặng nề của ta tốt lên vài phần, ánh mắt cũng trở nên âm áp.

Một ngày rồi, không biết nàng hiện tại thế nào? Tối hôm qua có ngủ ngon không? Nhớ nàng còn cào trong lòng, nhưng không cách nào ra khỏi ngục tù này, ta càng hận kẻ nào đẩy ta vào nhà giam này.

Nếu ta biết kẻ nào dùng mưu kế ác độc như vậy để hãm hại ta, ta tuyệt đối không tha thứ!

Trong đầu Lộ Kỳ hiện lên mấy câu nhị hoàng tử và ngũ hoàng tử nói với ta —

“Tứ hoàng đệ, người sao lại cả gan làm ra loại chuyện đồi bại này – cùng Lâm phi tư thông?”

“Tứ hoàng huynh, sao người lại hồ đồ như vậy?”

“Tứ hoàng huynh, sự thật xảy ra trước mắt, người đừng nói dối nữa, mau hướng phụ hoàng nhận sai đi, có lẽ phụ hoàng sẽ tha chết cho người.”

“Tứ hoàng đệ, khi người làm ra loại chuyện bại hoại thuần phong mỹ tục này, cũng nên nghĩ đến hậu quả chứ.”

Nhớ tới hai kẻ ấy với giọng điệu “giả mù sa mưa”, ta đã thấy buồn ói. Lúc ấy bọn họ ở một bên liều mạng “bỏ đá xuống giếng”, không ai vì ta làm sáng tỏ câu chuyện, như kiểu ước gì ta chết càng sớm càng tốt để mau mau đoạt được ngôi vị thái tử vậy.

Thật ra, chỉ cần đợi một thời gian nữa thôi, ta sẽ từ bỏ ngôi vị thái tử này, nhưng không ngờ lòng bọn họ lại hạ lưu thấp kém như vậy, lại nghĩ ra mưu kế nham hiểm để mượn dao giết ta.

Ban đầu ta còn tự hỏi, khi ta chết đi, ai sẽ là người có lợi nhất? Lúc trước ta từng cùng Lam Ngâm thảo luận qua vấn đề này, nhưng không đưa ra được kết luận.

Nhưng mà, thời gian này ta đã nhìn ra được, hoàng hậu yêu thương con đẻ của người – là ta, cũng rất yêu thương ngũ hoàng tử, ngũ hoàng tử dù không phải do người sinh ra, nhưng lại do một tay nàng nuôi lớn, trong quá trình ấy sẽ nảy sinh rất nhiều tình cảm.

Mà hoàng đế vô cùng yêu chiều nhị hoàng tử, nếu đứng ở lập trường của hoàng đế, hẳn là sẽ lập nhị hoàng tử làm người nối dõi, đương nhiên, chỉ khi những người khác không có ý kiến phản đối.

Vấn đề, cảm tình của hoàng thượng chẳng lẽ không bị hoàng hậu đưa ý kiến? Sau khi phát sinh chuyện giữa ta và Lâm phi, hoàng hậu sẽ không vì làm Hoàng thượng “Vừa lòng đẹp ý” mà đồng ý lập nhị hoàng tử, nhất định sẽ ngăn cản để lập ngũ hoàng tử, bởi vậy người hại ta không thể là ngũ hoàng tử.

Tuyên Cẩn dù sao cũng không phải cốt nhục của Hoàng hậu, nếu chuyện mưu hại ta bị hoàng hậu phát hiện, chắc chắn sẽ bị báo thù, huống hồ Tuyên Cẩn hẳn là cũng không cách nào xác định là chính mình có thể được hoàng hậu đưa lên ngôi vị thái tử hay không, gây chuyện náo loạn với Hoàng thượng vì việc lập thái tử, cũng không phải là việc nhỏ, Hoàng hậu không cần vì ta làm đến mức đó.

Vì thế, cuối cùng Lộ Kỳ đi đến kết luận – người có khả năng nhất trong việc bày độc kế hại ta chỉ có thể là nhị hoàng tử.

Lúc này, ba gã thái giám hướng gian tù của ta đi tới.

Lộ Kỳ thấy thái giám đi đầu trong tay bưng một khay dùng khăn trắng bao phủ, trên đó chỉ có một bình sứ, mí mắt ta giật giật, bình sứ đó chẳng phải là rượu độc vua ban sao?

Chỉ giây lát sau, một gã thái giám bảo ngục tốt mở ra gian nhà tù này của ta, ba người cùng nhau đi vào.

“Các người tới nơi này làm gì? Phụ hoàng sai các người đem ta ra ngoài à?” Không cần tự dọa bản thân, trong lòng Lộ Kỳ thủy chung vẫn an ủi chính mình, thần sắc nghiêm trọng.

“Nô tài phụng chỉ Hoàng Thượng, đến đưa thái tử điện hạ ra đi.” Lão thái giám đi đầu nói.

“Ra đi? Đi nơi nào?” Ta nhất thời không hiểu gì, trực giác khiến ta nhìn bình sứ trên khay “Chẳng lẽ... Chai kia là gì?” Sẽ không là rượu độc như ta dự cảm đâu, phải không?

“Bẩm thái tử điện hạ, đây là chấm tửu Hoàng thượng ban cho thái tử.”

“Chấm tửu?!” Cũng chính là rượu độc. Trời ạ, lão hoàng đế thật sự muốn giết ta! Ta theo bản năng lui từng bước, “Ta muốn gặp phụ hoàng, ta là bị vu oan giá họa!”

Ba gã thái giám tiến lên với khí thế bức người, mặt không chút thay đổi, dùng thanh âm lạnh lùng không chút động lòng, nói: “Đây là chỉ dụ của Hoàng thượng, xin thái tử điện hạ tuân chỉ, đừng làm chúng nô tài khó xử, xin ngài uống hết chấm tửu này.”

“Ta không uống, ta muốn gặp phụ hoàng.” Ta nhắm phía cửa lao ra, lại bị thủ vệ bên ngoài phòng giam ngăn cản. Lập tức, hai gã thái giám tiến lên, một trái một phải giữ chặt ta, một gã khác mở nắp chai rượu độc, đôi tay như muốn vặn bể miệng ta, đổ rượu vào.

Ta liều mạng quay đầu giãy dụa, không chịu ngoan ngoãn uống xong độc dược để nhận lấy cái chết, ta không cam lòng cứ như vậy bị người khác vu oan mà chết, ta còn muốn mang theo tiểu thê tử của ta rời đi hoàng cung, kiếm thật nhiều vàng bạc tài bảo đưa nàng...

Ta không thể chết được, nàng hiện vẫn đang chờ ta trở về!

Nếu ta chết đi rồi, thì nàng sẽ thế nào? Không phải sẽ trở thành quả phụ sao? Nàng mới mười sáu tuổi, ta không thể làm cho nàng tuổi còn trẻ liền thủ tiết thờ chồng như vậy.

Lộ Kỳ dùng toàn lực rống to ra tiếng, “Ta muốn gặp Lam Ngâm, ta muốn gặp thái tử phi, các người cho ta gặp nàng lần cuối, ta có lời muốn nói với nàng!” Ta muốn nói với nàng, mong nàng đừng nghĩ “cùng sinh cùng tử” với ta, hãy xem như ta nợ nàng tất cả yêu thương và chăm sóc lo lắng cho nàng, ta chỉ có thể trả lại cho nàng.

“Yêu cầu của thái tử diện hạ, thứ lỗi cho nô tài, nô tài không thể làm được.” Ba gã thái giám như cũ thờ ơ, trên mặt không có một tia đồng tình hoặc thương hại nào.

“Vì sao? Đây là yêu cầu cuối cùng của ta, ngay cả thế cũng không thể thành toàn cho ta sao? Ta chỉ cần gặp nàng một lần là được rồi.” Bị cự tuyệt một cách vô tình, Lộ Kỳ trở nên vô cùng kích động, gân xanh trên trán cơ hồ muốn nở ra.

Thái giám cầm đầu không chút thay đổi, còn tàn nhẫn nói cho ta –

“Chúng nô tài không thể đáp ứng thái tử, là vì thái tử phi đêm qua đã tự thiêu tẩm điện mà chết.”

Nghe vậy, ta khiếp sợ đến mức quên giãy dụa, hai mắt mở to trừng trừng nhìn tên thái giám, “Người nói... Cái gì? Nàng làm sao vậy?!” Hẳn là không phải vì ta sắp chết, nên nghe lầm, phải không?

“Thái tử phi đêm qua đã tự thiêu tẩm điện thái tử mà chết, nên không thể tới gặp thái tử lần cuối, xin thái tử thứ lỗi.” Tên thái giám vẫn ngữ khí bình tĩnh thuật lại lần nữa.

“Nàng... Đã chết? Không có khả năng, không có khả năng, nàng tốt như vậy làm sao có thể chết được...” Cả người ta trong nháy mắt hoàn toàn mất đi khí lực, tùy ý ba gã thái bóp miệng, đổ chầm tửu vào sâu trong miệng ta.

Nàng đã chết, thế giới này không có nàng, cũng không có gì để ta phải lưu luyến...

Nhắm mắt lại ngã xuống đất, trước mắt ta hiện lên ngày trừ uế năm trước, nàng một thân áo trắng, tay cầm một nhánh bạch mai, miệng tụng chú ngữ, vũ điệu trừ uế, toàn tâm toàn ý vì ta đuổi đi bệnh tật, bộ dáng vô cùng xinh đẹp.

Ngày đó nàng thật sự rất đẹp, rất đẹp, đẹp đến rung động lòng người, chính hôm đó ta lần đầu tiên đối với nàng thật sự rung động...

9. Chương 8

Việc Thái Tử cùng Lâm Phi tư thông nếu bị truyền ra ngoài sẽ gây ra tổn hại rất nghiêm trọng đến danh dự Hoàng thất, bởi vậy Hoàng Thượng quyết định âm thầm ban rượu độc cho Thái Tử, và hạ hạ một đạo thánh chỉ tuyên cáo với toàn dân thiên hạ 1 Thái Tử bệnh nặng bộc phát Thái y viện vô phương cứu chữa đã bạc mệnh qua đời.

Đồng thời, hạ lệnh cho những người biết được nội tình bên trong, nếu ai để sự việc lộ ra ngoài sẽ bị xử tử, mọi người vì bảo vệ tính mạng của mình tất nhiên chẳng ai dám hé một lời, tất cả bọn họ đều cảm như hén.

Thái tử vừa chết, Hoàng Thượng tuy rằng rất muốn nhanh chóng lập một vị Thái Tử mới, nhưng thế cuộc hiện tại trong triều đang bị sự tranh chấp giữa các phe phái ủng hộ cho các vị Hoàng tử giằng co gây rắc, nên việc lập một Thái Tử mới vẫn còn đang trong gia đoạn phân tranh, hiện tại hai phe ủng hộ cho Nhị Hoàng Tử và Ngũ Hoàng Tử đang có thế lực tương xứng nhau. Vì thế, bọn họ đang cố gắng lôi kéo Triệu nguyên soái, là người trước đây đã ủng hộ cho Thái Tử về phía mình, nhằm tăng thêm lực lượng.

Về phần Triệu nguyên soái, Ông vẫn chậm chạp chưa tỏ thái độ muốn ủng hộ cho vị Hoàng tử nào.

Hiện tại, Triều đình đang lâm vào cuộc phân tranh cực liệt, từng cơm sớ ngậm mảnh liệt lớp sau xô lớp trước, tình hình thế cuộc biến đổi liên tục, chẳng ai còn nhớ đến vị Thái tử vừa chết, cũng chẳng ai vì Ngài mà thương tâm...

Có lẽ người thương tâm trong lúc này chỉ có Bộ thị lang Bùi Lâm Đức, ông đau lòng ưu thương vì cái chết của nữ nhi, nữ nhi ông đã vì Thái Tử mà tự thiêu chính mình mình, Ông thương tâm trước cái chết của nữ nhi và nản lòng trước sự tranh giành quyền lực trong Triều nên quyết định từ quan cáo lão về quê.

Ba ngày cử hành tang lễ cho Thái tử đã qua, trong Kinh thành mọi công việc mưu sinh đã trở lại bình thường, trên đường lớn “ Tây Môn” người tới, lui, xe ngựa di chuyển nhộn nhịp, dài theo hai bên đường, tiếng rao bán bánh bao, tiếng mời khách của những tiểu thương nhỏ, tiếng mời khách ăn cần của các tiểu nhị ở những tửu lầu....Tất cả những âm thanh ồn ào náo nhiệt ấy tạo nên một “ Tây Môn” phồn hoa.

Bất đồng với sự náo nhiệt mưu sinh của Tây Môn, Nam Môn được dùng làm phủ cho các quan chức trong triều, đông nam có phủ Bộ Binh Thượng Thư, phủ Nhất Bộ Thị Lang, phủ Thái Sư, phủ Vệ Lâm Quân Thống Lĩnh....

Sắc trời vừa tờ mờ sáng, phía đông nam môn có một cỗ kiệu đang di chuyển hướng Hoàng Cung.

Và cũng vào lúc này, ở một sương phòng nhỏ, trong một dinh phủ ở đông nam môn, một nam tử có khuôn mặt anh tuấn đang nằm trên giường, hàng mi dài khẽ run run chậm rãi từ từ mở hai mắt.

Ánh nắng ban mai theo ô cửa sổ chiếu vào, sưởi ấm căn phòng nhỏ, ta nhận ra người đang ngồi kế bên ta, hình dáng quen thuộc này, khuôn mặt quen thuộc này đã hằn sâu trong tâm ta, nàng đã vì ta mà hi sinh chính sinh mạng của mình... Ta theo bản năng nâng lên bàn tay sờ sờ vào khuôn mặt thanh lệ nữ tử đang ngồi bên cạnh, hai hàng lệ từ trong hốc mắt ta chậm chậm lãng trên đôi má.

“Thực xin lỗi... Lam Ngâm, đều do ta liên lụy đến nàng.....”

“Trước khi chết...” Ta nhận được tin Lam Ngâm ở tử điện Thái Tử tự thiêu mình, lòng ta như có muôn ngàn nhát đao xuyên vào.

“Tuyên Kỳ ca ca, mọi chuyện đã qua rồi, Ca ca đừng khóc.”

Thấy Tuyên Kỳ ca ca lo lắng cho nàng, thẩm trí còn bị thương tự trách bản thân đến rơi lệ, hốc mắt nàng liền ửng đỏ, nàng cẩn thận vì Tuyên Kỳ ca ca lau đi nước mắt.

Lộ Kỳ kích động ôm chặt lấy tiểu thê tử: “Nàng có biết hay không, khi ta nghe được tin nàng ở tử điện tự thiêu...Nàng có biết lúc ấy tâm ta đau đến dường nào không?... Bởi vì ta quá ngu xuẩn đi vào bố trận của người nên dẫn đến cục diện ngày hôm nay...chính ta đã làm liên lụy đến nàng.....”

Nhìn tiểu thê tử vì ta mà chịu khổ lòng ta ghen ngào đau thương, không nói nên lời.

“ Thực xin lỗi, Tuyên Kỳ ca ca, lúc ấy Lam Ngâm chỉ nghĩ ra được biện pháp này mới có thể đi cùng Tuyên Kỳ ca ca “

Lời nói của nàng làm cho ta càng tự trách chính mình, tiểu thê tử của ta nàng thương ta như thế, vậy mà ta lại hại nàng, nàng vì ta mà phải chịu khổ, ta cảm thấy mình không xứng đáng với nàng, ta nhìn nàng ôn nhu nói: “Nàng thật khờ...Vì sao không cố gắng sống cho thật tốt....Tại sao!...Tại sao!, nàng lại lựa chọn dùng phương thức này theo ta, ta tuy rằng rất muốn gặp nàng, nhưng ta càng không muốn nàng lấy phương thức này để gặp ta Tuổi Nàng còn trẻ như vậy!...Nàng phải sống cho thật tốt, không nên dễ dàng vì ta mà buông tha cho cuộc sống chính mình.”

Nàng mới mười sáu tuổi, tương lai của nàng phía trước còn rất dài, nàng không nên cùng ta đến cửu tuyền.....

“Tuyên Kỳ ca ca! Lam Ngâm nguyện ý hi sinh, vì Tuyên K“Tuyên kỳ ca ca...À! Đúng rồi, Tuyên Kỳ ca ca đã ngủ ba ngày rồi, chắc cũng rất đói bụng, để Lam Ngâm đi lấy chút cháo cho Ca ca dùng.”

Nàng đi đến trước bàn bưng lên một chén vẫn còn nóng.

Nhìn chén cháo trên tay tiểu thê tử, ta nghi hoặc hỏi: “ Chúng ta còn cần ăn cháo sao?”

Nàng kỳ quái nhìn Tuyên Kỳ : “ Tuyên Kỳ ca ca không đói bụng sao?”

Bị nàng hỏi lại, ta liền nghe thấy bụng kêu cô lỗ cô lỗ, ta càng nghi hoặc nói: “Kỳ quái, “Kỳ đã chết rồi như thế nào còn có thể đói?”

Trong lòng nghi hoặc nên ta vội nâng ánh mắt nhìn xung quanh phòng, vừa đảo mắt nhanh một vòng trong phòng ta kinh ngạc nói :“U Minh địa phủ sao lại cùng truyền thuyết không giống nhau?”

Nghe thấy của Tuyên Kỳ ca ca nói, Lam Ngâm bật cười. “Tuyên Kỳ ca ca, chúng ta không chết, chúng ta vẫn còn sống.” Cũng không biết có phải là do những người đó được hạ quá nặng hay sao, mà Tuyên Kỳ ca ca đã hôn mê hết ba ngày ba đêm đến tỉnh lại vẫn còn mơ hồ...

“Chúng ta không chết?!”

Ta kinh ngạc nhìn tiểu thê tử, “Điều này sao có thể? Vậy nàng vừa rồi nói những lời đó là có ý gì? Chuyện gì đã xảy ra?” Ta nhớ rõ vừa rồi Nàng nói là lấy phương pháp tự thiêu chính mình để có thể đi cùng với ta, còn nói nguyện ý hi sinh vì ta

Lam Ngâm nhất thời hiểu Tuyên Kỳ ca ca đã hiểu lầm ý nàng nên mở miệng giải thích,

“Nếu là Lam Ngâm không giả trang tự thiêu, thì sẽ không thể cứu được Tuyên Kỳ ca ca ra ngoài, bất quá qua sự kiện lần này Lam Ngâm về sau sẽ không có thể gặp lại phụ thân.”

Hiện tại, nàng mang danh nghĩa là “Người đã chết”, nàng không thể xuất hiện bên cạnh người thân.

“Nàng nói hy sinh là chỉ vậy!” Ta kinh ngạc hỏi.

“Dạ!” Nàng gật đầu đáp nhẹ, trên nét mặt hiện lên ưu thương. Nàng thật vất vả mới cởi bỏ khúc mắc cùng phụ thân, quan hệ nàng và người thân mới vừa chuyển biến tốt, thế mà, hiện tại nàng phải phải đoạn tuyệt không thể cùng họ tới lui tới.....

Ta lập tức nhảy xuống giường, hoạt động tay chân, trừ bỏ có vẻ bủn rủn vô lực ở ngoài, thật không có cái gì không khỏe. Ta cắn vào tay mình một ngụm, nhận được cảm giác đau đớn truyền đến, ta tin tưởng mình vẫn còn sống.

Ta vui vẻ ôm lấy cổ nàng, “Thật tốt quá, Lam Ngâm, Lam Ngâm, chúng ta còn sống!”

“Nhưng mà đối với mọi người trong Hoàng thất, hai người chúng ta đã thành chết người.” Nàng nhắc nhở Tuyên Kỳ ca ca.

“Ta không cần, chỉ cần chúng ta còn sống là tốt rồi.”

Ta khẩn cấp truy vấn, “Lam Ngâm, mau nói cho ta biết, nàng làm như thế nào để cứu ta? Ta nhớ rõ ta bị ba cái thái giám chết bầm cường bức uống độc rượu.”

Thấy Tuyên Kỳ ca ca vui sướng vừa tò mò, Lam Ngâm tươi cười nói: “Tuyên Kỳ ca ca trước ăn chút cháo nha, Tuyên Kỳ ca ca vừa ăn cháo vừa nghe Lam Ngâm kể lại mọi chuyện xảy ra như thế có được không?”

Tuyên Kỳ ca ca đã mê man ba ngày, nhất định bụng đang rất đói.

“Ừm.” Ta ngoan ngoãn đến trước bàn ngồi xuống, tay ôm lấy eo nàng, há miệng chờ nàng ụy cháo.

Lam Ngâm tươi cười, bưng chén cháo, từ từ múng ụy vào miệng Tuyên Kỳ ca ca.

“Ngày ấy, khi Lam Ngâm biết được Tuyên Kỳ ca ca bị giam vào Thiên Lao nên vội vã đi đến thiên lao gặp Tuyên Kỳ ca ca như khi đến cửa Thiên Lao thì bị thủ vệ không cho vào, Lam Ngâm liền chạy đến tìm Mẫu hậu, cầu xin Mẫu hậu cứu Tuyên Kỳ ca ca.”

“Mẫu hậu đã cứu ta? Ta đây uống xong độc được là chuyện gì xảy ra?”

“Ly rượu độc ấy, đã được vụng trộm đổi thành mê dược, đợi đến Tuyên Kỳ ca ca ngất đi rồi lại vụng trộm mang ra cung, lấy một khối thi thể của tử tù giả thành Tuyên Kỳ ca ca, báo cáo kết quả lên Hoàng Thượng.”

“Mẫu hậu cuối cùng cũng mềm lòng đáp ứng cứu Tuyên Kỳ ca ca, Mẫu hậu đã mua ba gã thái giám và mấy gã canh giữ Thiên Lao đổi đi ly rượu độc, đổi trắng thay đen cứu Tuyên Kỳ ca ca ra cung.”

Ta khó hiểu hỏi tiếp: “ Thế bọn họ phải làm như thế nào để báo cáo kết quả? Thi thể kia dung mạo rất giống ta sao?”

“Dạ không phải, bọn họ vì muốn che đi dung mạo nên đã làm tổn thương khuôn mặt của cổ thi kia, với lại lúc chuẩn bị uống rượu độc người kia kêu oan, giấy dựa không chịu uống ly rượu độc nên đầu đâm vào tường, máu đầu chảy ra rất nhiều che đầy cả mặt, hoàn toàn khó nhận ra bộ dáng.”

Nghe Tiểu thê tử kể đến đây, ta đã đoán ra nàng vì sao lựa chọn tự thiêu: “Nàng sợ dĩ ‘Tự thiêu’, cũng là vì muốn giả chết để cùng ta ra cung sao? Và cũng dùng phương pháp như ta, tìm một thi thể nữ, thể thân thay nàng?”

“Dạ.” Nàng vừa đáp xong uy tiếp một muống cháo cho Tuyên Kỳ ca ca, trong lòng nàng có điểm nghi hoặc nên hỏi tiếp: “Tuyên Kỳ ca ca, lúc ấy người vì sao Tuyên Kỳ ca ca lại đi đến Lâm phi tử điện?”

Sợ nàng có điều hiểu lầm, ta vội giải thích, “Khi đó ta đang ở tế điển thượng, có một tiểu thái giám tìm đến ta, giao cho ta một tờ giấy của Lâm phi, tiếp theo nói cho ta biết, Lâm phi nói nếu ta không đi đến nơi ước hẹn, nàng sẽ chấm dứt sinh mệnh. Ta mở tờ giấy ra, thấy mặt trên nét chữ viết rất giống nét chữ của những bức thư trước đây....Nên ta lo lắng sợ nếu ta không đến Lâm phi thật sự sẽ tự sát, cho nên mới đi đến xem, ai ngờ mới đi vào không lâu, liền bị đánh hôn mê, khi ta tỉnh lại, đã thấy phụ hoàng và bọn họ đứng ở trước mặt ta.”

Hồi tưởng lại mọi việc vừa xảy ra trong thời gian vừa rồi, ta cảm thấy chính mình thật sự ngu ngốc, tự khinh địch để mắc mưu, tự trúng người khác mưu kế.

Sau khi Tuyên Kỳ ca ca vừa ăn xong muống cháo, nàng áy náy nói: “Đều là Lam Ngâm không tốt, nếu Lam Ngâm sớm một chút nói cho Tuyên Kỳ ca ca về chủ nhân của những bức thư ấy là Lâm phi, có lẽ ...sẽ không phát sinh việc này.” Ít nhất cũng có thể phòng bị và cải thiện được tình hình sẽ không bị lừa đi Lâm phi tử điện.

“Nàng đã sớm biết chủ nhân của những bức thư đó là Lâm phi?” Ta kinh ngạc hỏi.

“Dạ! Lam Ngâm đã từng ở Ngọc Uyển Các trên sổ kí nhận trang sức, nhận biết được nét chữ giống như những bức thư kia, chữ kí bút danh là Mạnh Nghiên. Chưởng quản Ngọc Uyển Các Chung đại nhân nói cho Lam Ngâm biết, đó là chữ kí của Lâm phi, chung đại nhân còn nói Lâm phi có thói quen thường đề lên những bức họa, những vật dụng của mình chữ ‘Nghiên.’” Nói tới đây, nàng cúi đầu xuống “Tại Lam Ngâm đa tâm, cho nên mới không nói cho Tuyên Kỳ ca ca biết chuyện này.”

Ta nâng tay lên vuốt gương mặt nàng: “Việc này không nên trách nàng, nếu trách thì nên trách kẻ bày ra độc kế hại ta, cho dù lần này ta không mắc mưu, nhất định hẳn sẽ dùng phương pháp khác hại đến ta.” Nói đến đây, ta đột nhiên nhớ tới sự kiện, “ Cũng nhờ Mẫu hậu đã cho người đổi độc dược, ta mới còn giữ được mạng nhỏ này như còn Lâm phi nàng.....” Ta tin tưởng Lâm phi cùng là quân cờ trong kế hoạch của người nào đó muốn hại ta.

Lam Ngâm trầm ngâm: “ Lam Ngâm, nhưng Lam Ngâm nghĩ Mẫu hậu sẽ không cứu Lâm phi.”

Ta cảm thán ôm chặt lấy tiểu thê tử, lần này tìm được đường sống trong chỗ chết, ta cảm thấy hoàng cung không chỉ là một nhà giam hoa lệ, mà người ở bên trong cũng giống thị huyết ác ma, tàn khốc vô tình. Mượn Hoàng đế lão cha mà nói, người đời thường nói hổ dữ không ăn thịt con, nhưng xem ra đối với lão hoàng đế này hoàn toàn trái ngược, ngay cả cơ hội biện giải hẳn cũng không cho ta, liền trực tiếp ban thưởng độc rượu, chính tay hẳn liền đẩy ta vào chỗ chết. Hẳn rõ biết đó là kế do người bày ra để hại ta như hẳn chẳng truy cứu còn mượn có hội bỏ đá xuống giếng. Đúng thật là quyền lực địa vị đã làm cho con người mê loạn, mất đi nhân tính ngay cả cốt nhục thâm tình vẫn dễ dàng xuống tay không thương sót.

“Chắc Mẫu hậu nhất định rất tức giận và khổ sở?” Ta là đứa con duy nhất của Mẫu hậu, nay vì hoàn cảnh phải giả chết để rời đi cung, về sau cũng khó có khả năng quay trở về, xem như Mẫu hậu đã mất đi đứa con này.

“Chuyện đó...Không thể tránh khỏi, bất quá may mắn Mẫu hậu vẫn còn Ngũ hoàng tử.”

Nghe nàng nói như vậy, ta tức giận mắng: “Ngũ hoàng tử cũng không phải người tốt, hẳn chỉ không là muốn lợi dụng thế lực của Mẫu hậu mà thôi.”

Lam Ngâm đột nhiên nâng lên mặt, đôi mắt thông minh cổ quái nhìn ta, muốn nói lại thôi.

Thấy nàng có chuyện muốn nói, lại không nói ra tiếng, ta nghi hoặc hỏi: “Làm sao vậy, nàng muốn nói cái gì?”

“Tuyên Kỳ ca ca, chúng ta vẫn nên nhanh rời đi nơi này đi.” Sự việc kia vẫn là chờ khi nàng và Tuyên Kỳ ca ca đến được nơi an toàn rồi nói sao cho Tuyên Kỳ ca ca rõ vậy.

“Hả? Đúng rồi nơi này là chỗ nào?”

Ta ngẩng đầu một lần nữa đánh giá căn phòng, nơi này mặc dù kiến trúc so ra kém hơn tẩm điện Thái tử, nhưng trang trí bố cục trong phòng cũng không tính là quá kém.

“Nơi này là phủ của Triệu tướng quân, người mà trước đây được truyện đến phụ Tuyên Kỳ ca ca đó!”

“Nàng nói là vị ấy Triệu tướng quân ấy?”

Triệu nguyên soái đã đề bạt không ít người tài năng trong dòng họ, cho nên họ Triệu cũng có vài người giữ quan chức cao trong triều..

“Dạ là Triệu Dân cháu của Triệu tướng quân.”

“Xem ra chúng ta ở đây cũng thực an toàn, nàng vì sao phải vội vã rời đi?”

Ta khó hiểu hỏi, nơi này là phủ đệ của Thống lĩnh lâm quân, phụ trách hộ vệ an toàn cho đô thành, tại sao nàng lại muốn nhanh rời đi với lại lần trước Ta cũng đã gặp qua Triệu Dân, ta nhận thấy hắn cũng một quân tử à

“Lam Ngâm sợ có người tố giác chúng ta.”

Nhìn đôi mắt lung linh của tiểu nương tử toát ra nồng đậm sầu lo, ta không có hỏi lại liền gật đầu, “Ừ, chúng ta nhanh rời đi nơi này cũng tốt, miễn cho liên lụy đến Triệu tướng quân, bất quá nàng muốn đi nơi nào?”

Ta tin nàng đã suy nghĩ tốt nơi muốn đến, hơn nữa bọn ta từ trước đã muốn rời đi tòa nhà giam hoa lệ hoàng cung kia, trời đất bao la biển rộng thênh thang, chẳng lẽ không có chỗ cho bọn ta dung thân.

“Ở một ngõ nhỏ trên đường Tây Môn, nơi ấy có một tòa phủ nhỏ mà trước kia Tuyên Kỳ ca ca đã mua, chúng ta tạm thời trước đi đến nơi đó.” Nàng nói ra quyết định của chính mình.

“Ta lúc trước mua tòa phủ?” Chắc là do vị Thái tử kia đã mua trước khi rơi xuống nước.

“Dạ, Lam Ngâm đã đi đến nơi đó rồi, hiện tại chúng ta lưu lại phong thư cho Triệu tướng quân, rồi chúng ta hãy từ cửa phía sau phủ rời đi, miễn làm kinh động đến những người khác.”

Trước đây khi Tuyên Kỳ ca ca còn đang mê man, nàng đã lợi dụng khoảng thời gian này cẩn thận quan sát tình hình xung quanh phủ.

Ta gật đầu, “Được, liền làm ý của Lam Ngâm đi.”

Thời gian đi qua không bao lâu, Lam Ngâm mang theo Lộ Kỳ đi vào một ngõ nhỏ ở Tây Môn.

Phủ đệ không lớn, đẩy ra hai phiến cửa gỗ tiến vào, cảnh vật đầu tiên hiện lên trước mắt chúng ta chính là một cái sân nho nhỏ, kế tiếp là đại sảnh và những căn phòng nhỏ. Nhưng căn phòng này được trang trí hoa văn đơn giản mộc mạc.

Đảo mắt nhìn một vòng sau, Ta buồn bực hỏi: “Ta trước kia vì sao lại mua một nơi như thế này?” Đường đường một vị Thái tử, cho dù không mua phủ đệ rộng hoa lệ, cũng không thể nào đi mua một tòa phủ đệ đơn sơ như vậy.

Lam Ngâm có chút đăm chiêu nói: “Đại khái là vì nơi này thực ản mật, trước kia Tuyên Kỳ ca ca, có lẽ đã sớm đoán được tương lai sẽ có một ngày bị bách rời cung, mới mua nơi này, làm chỗ ẩn cư ngày sau.”

Ta kinh ngạc nghi hoặc nhìn phía nàng, “Lam Ngâm, nàng làm sao mà biết được việc này? Lại làm sao có thể biết được chỗ này?”

Ta nhớ rõ thời gian nàng gả tiến cung xung hỉ, thì vị thái tử kia đã hôn mê bất tỉnh, cho nên nàng làm sao có thể cùng hần ta nói chuyện với nhau.

Lam Ngâm đem gánh nặng đặt lên bàn, theo bên trong lấy ra một quyển sách bìa màu xanh lam đưa cho Tuyên Kỳ ca ca.

“ Khi Lam Ngâm vừa gả tiến cung vì luôn bên cạnh chiếu cố Tuyên Kỳ ca ca, trong lúc vô tình ở đầu giường Tuyên Kỳ ca ca thấy quyển sách này, bên trong đó quyển sách có viết một ít chuyện....”

Ta mơ hồ phát hiện lời của nàng mang ý tứ khác, ta không hỏi thêm gì, tiếp nhận lấy quyển sách ngồi xuống vội vã xem nội dung bên trong quyển sách, càng xem ta càng giật mình.

Thừa dịp Tuyên Kỳ ca ca xem sách, Lam Ngâm đến phòng bếp nấu nước và quét dọn phòng ở, nơi này đã lâu chưa có người ở nên bụi bặm tích tụ lâu ngày tạo thành một lớp dày.

Ước chừng qua nửa canh giờ, nàng theo bên trong trở lại đại sảnh, ta đã đại khái xem xong quyển sách. Tuy rằng nội dung viết thật sự mật mờ, cũng không có điểm danh và địa vị thân phận của những người đó, nhưng ta vẫn nhìn ra được vấn đề bên trong đề và những người đó là ai.

“Chuyện làm ta không thể tưởng được đó chính là Ngũ hoàng tử chính là con ruột của Mẫu hậu, ta cùng hần là huynh đệ đồng mẫu khác phụ ” Hoàng hậu đã cấp Hoàng đệ đội món xanh.

Trong thời gian đó Hoàng hậu đã giải bệnh, lấy cơ muốn dưỡng bệnh để rời đi Kinh thành vụng trộm sinh, vì muốn mang đứa nhỏ vào cung nuôi dưỡng, Mẫu hậu đã dùng tiền mua một phi tần được Hoàng Thượng lâm hạnh sủng ái trong thời gian ấy, thông đồng với Thái y, tuyên bố tần phi kia kia có thai, chờ nàng sinh xong, liền đem đứa nhỏ vụng trộm vận tiến cung, làm con của vị tần phi kia, sau đó lại đem tên vị tần phi diệt khẩu. Quang minh chính đại đem đứa nhỏ ôm trở về tẩm cung Mẫu hậu nuôi dưỡng đến nay.

Đến khi thái tử lên mười đang cùng đệ đệ chơi trốn tìm, vô tình nghe trộm được cuộc nói chuyện của hai gả cung nữ tâm phúc của Mẫu hậu kể lại chuyện xưa.

Tiểu thái tử biết được Mẫu thân mình làm ra loại chuyện đại nghịch, có lẽ là sợ hãi cũng có lẽ là không thể nhận, trở nên buồn bực không vui, bắt đầu xa cách của Ngũ hoàng đệ, còn yêu thương Ngũ hoàng đệ như trước đây.

Loại chuyện tình như thế này làm sao có thể cho ai biết được, nên thái tử mang nỗi cô đơn ảm ức trưởng thành, bởi vậy khi đối phương dùng phương pháp ôn nhu dụ hoặc hần mới dễ dàng yêu thích phi tần của phụ hoàng mình, hần không có năng lực kèm chế sự ôn nhu của nàng, hần biết mình sai, như vẫn khắc chế không được ý niệm muốn gặp nàng, thường thường cùng nàng hò hẹn.

Trong sách không có ghi ra tên vị kia tần phi kia, chỉ viết về tình yêu, nỗi thống khổ cho mối tình đang mang trong lòng của vị thái tử ấy đối với vị phi tần kia, hần muốn vứt bỏ tất cả, bao gồm cả thân phận tôn quý của hần để cùng với nàng chạy trốn ra khỏi cung, cho nên hần mới vụng trộm mua phủ đệ này.

Xem hoàn này quyển sách, ta rốt cục hiểu được vì sao Lam Ngâm muốn vội vã rời đi phủ đệ của Triệu Dân. Chính là Nàng sợ Ngũ hoàng tử sẽ cho người đến giết. Nếu Ngũ hoàng tử là con ruột của Hoàng hậu, như vậy Hoàng hậu nhất định sẽ ủng hộ toàn lực cho hần tranh đoạt ngôi vị thái tử mà một khi hần trở thành thái tử, cũng sẽ không buông tha cho những ai có khả năng uy hiếp đến địa vị của hần, nếu hần biết “Thái tử trước” vẫn còn sống, tám chín phần hần sẽ nghĩ đến biện pháp trừ bỏ.

Lam Ngâm đổ một ly trà ngon vừa pha đưa cho Tuyên Kỳ ca ca. “Tuyên Kỳ ca ca uống trà.”

Ta tiếp nhận ly trà nóng, nhấp nhấp mấy khẩu, nhớ tới những việc vừa trải qua nghi hoặc, nhìn nàng nói “Lam Ngâm, nàng có phải đã biết” Ta cơ bản không phải là thái tử chứ? Như ta chỉ nói đến một nửa, ta không biết nên như thế nào đem nửa câu sau nói ra, vạn nhất không phải như suy nghĩ của ta, ta hỏi như vậy có phải hay không rất kỳ quái?

Thấy Tuyên Kỳ ca ca nói đến một nửa liền ngừng, nàng kỳ quái hỏi: “Biết cái gì?”

Suy nghĩ một lúc, ta sửa lại câu hỏi, “Nàng có biết ta hiện tại cùng trước Thái tử trước khi rơi xuống nước có rất nhiều điểm khác nhau đúng không?”

“Dạ.” Nàng nhẹ nhàng vuốt cằm.

Thấy nàng thế nhưng thật sự gật đầu, ta giật mình nhú mày, “Nàng có biết?!”

“Lam Ngâm biết, Tuyên Kỳ ca ca cùng thái tử trước kia không giống”

Nàng thần sắc tự nhiên, hiểu rõ nói. “Điểm nào không giống?”

Ta muốn biết rõ ràng nàng nói cùng ta có suy nghĩ giống nhau không.

Nàng chậm rãi vươn tay chỉ, chỉ hướng trái tim ta. “Tuyên Kỳ ca ca ở bên trong không giống...”

Ta nhất thời sửng sốt, nàng cư nhiên thật sự biết ta cùng vị kia thái tử là bất đồng!

Ta kinh ngạc mở lớn miệng một hồi lâu mới phun ra được vài từ, “Nàng là làm sao mà biết được?!”

Nhìn Tuyên Kỳ ca ca kinh ngạc, Lam Ngâm cong lên khóe miệng tươi cười, nâng tay sờ sờ đầu Tuyên Kỳ ca ca, giống đang an ủi.

“Lam Ngâm cảm giác được.” Ánh mắt, phương thức nói chuyện, biểu tình..... Có rất nhiều bất đồng.

Trong nháy mắt có một cổ cảm xúc theo đáy lòng ta dâng trào, ánh mắt nóng cháy dừng ở nàng, ta thật cao hứng tại trong thế giới, không ai có thể nhìn ra ta không phải là chủ nhân của khối thân thể này trước đây, trên đời này khó có thể gặp được người tri âm và hết lòng yêu thương ta như thế này, quả thật ta nên cảm ơn ông trời đã nhìn đến ta.

Khuôn mặt tuấn đạt biểu lộ tươi cười sáng lạn, ta gắt gao cầm tay nàng, kích động không nói nên lời, hiện tại ta có rất nhiều, rất nhiều điều muốn nói cùng nàng như cổ họng ta giống như bị khóa cho dù nửa từ vẫn không thể nói nên lời... Nhìn được Tuyên Kỳ ca ca tâm tình đang kích động, nàng vươn tay nhẹ nhàng vỗ đầu của Tuyên Kỳ ca ca muốn trấn an.

Sau một lúc lâu, mọi cảm xúc của ta rốt cục đã qua đi ta đã lấy lại sự bình tĩnh, cất tiếng hỏi: “Lam Ngâm, vậy nàng có biết ta là từ đâu tới đây không?”

Nàng nhẹ lay động trán, “Lam Ngâm, không biết.”

“Ta đến từ một nơi rất xa, rất xa, không gian mà đến.” Ta không biết nên như thế nào giải thích cho nàng là ta đến từ thế kỷ hai mươi mốt, chỉ có thể hình dung như vậy.

“Nha.” Nàng gật đầu tỏ vẻ hiểu được. “Vậy Tuyên Kỳ ca ca sẽ trở về sao?” Chuyện làm Nàng lo lắng nhất chính là vấn đề này.

Ta không chút do dự đáp: “Sẽ không, bởi vì nơi này có Lam Ngâm.”

Tâm ta sớm ở lại nơi này, cho dù có cơ hội trở về, ta cũng không rời đi.

Lam Ngâm tươi cười. “Lam Ngâm muốn cùng Tuyên Kỳ ca ca vĩnh viễn cùng một chỗ.”

Ta sủng nịch nhìn nàng, “Tốt. Bất quá, về sau đừng gọi ta là Tuyên Kỳ ca ca.”

“Vậy phải gọi là gì?” Nàng nghiêng đầu nhìn Tuyên Kỳ ca ca vẫn cò nắm lấy tay nàng, mười ngón chặt chẽ cùng nàng nắm cùng một chỗ, dường như cảm nhận được giữa nàng và Tuyên Kỳ ca ca tâm cũng đã hòa chặt vào nhau như mười ngón tay của hai người.

“Ta gọi là Lộ Kỳ.”

“Vậy về sau gọi Lam Ngâm sẽ gọi là Lộ Kỳ ca ca.”

“Tốt.”

Giờ phút này ngoài cửa sổ ánh dương ảm áp chiếu tiến vào, hai người mặt đắm chìm trong màu vàng ánh mặt trời.

Nghỉ ngơi một ngày, Lộ Kì cùng Lam Ngâm chuẩn bị rời đi kinh thành, hai người quyết định trước đi về phía nam, đó là Sở Vân quốc lớn nhất thương thành, cũng thành thị lớn và phồn vinh ngoài kinh thành.

Nhưng khi bọn họ vừa đi vào Tây Môn muốn ra khỏi kinh thành, lại có chuyện ngoài ý muốn xảy ra tất cả các cửa thành ở Tây Môn đều có quan binh canh gác, tra xét nghiêm khắc từng dân chúng muốn ra thành để bắt đào phạm.

Lộ Kì trong lòng cả kinh, vội vàng lôi kéo Lam Ngâm tránh vào một ngõ nhỏ gần đấy, đúng lúc này, bắt gặp vài tên quan binh ngồi trên lưng ngựa vệ lâm quân hướng cửa thành mà đi, ta nhận ra người trước đang cười trên lưng ngựa trắng là Triệu Dân. Chỉ thấy Triệu Dân hướng binh lính thành đang gác thành hỏi vài câu, tiếp theo dẫn dò bọn họ cẩn thận kiểm tra, liền dẫn thuộc hạ rời đi.

Lộ Kì nắm tay Lam Ngâm, hai người đều không có mở miệng, lẳng lặng dọc theo ngõ nhỏ trở lại phủ đệ đơn sơ mà Tuyên Kì đã mua.

Vừa đi vào trong phòng, Lam Ngâm mặt lộ vẻ lo lắng hỏi:“Lộ Kì ca ca, người xem Triệu tướng quân có phải bọn họ chính là đang tìm chúng ta?”

“Ta không xác định, nhưng chúng ta tạm thời vẫn là không cần mạo hiểm ra khỏi thành có vẻ tốt.”

Nếu chưa từng xem quyển sách của thái tử, ta sẽ không hoài nghi sự giúp đỡ của Triệu Dân, nhưng Ngũ hoàng tử lại là Hoàng hậu con ruột, ta liền không thể không thận trọng hơn, Triệu thị gia tộc tất nhiên sẽ trợ giúp Ngũ hoàng tử, cho nên tình hình của bọn ta quả thật rất nguy hiểm.

“Lam Ngâm, nàng đoán xem, Ngũ hoàng tử có biết hắc chính là con ruột của Hoàng hậu không?”

Nàng suy tư “Lam Ngâm không rõ ràng lắm về việc hắc có biết hay không, hắc là con của Hoàng hậu nhưng là Lam Ngâm nghĩ Hoàng hậu nếu cứu chúng ta, không có lý do gì đối chúng ta đuổi tận giết cùng, nói không chừng là bọn hắc thật là bắt đào phạm.”

“Có lẽ nàng hối hận. Ngũ hoàng tử cũng là con trai của nàng, vì không muốn lưu lại nhược điểm sau này cho con nên nàng đổi chủ ý, nhẫn tâm truy đuổi chúng ta.”

Hoàng đế đều có thể không để ý tình cảm phụ tử, muốn đẩy ta chết, mà hoàng hậu nàng có thật nhẫn tâm làm như thế không?.

“Cũng có thể là bởi vì chúng ta đột nhiên rời đi, làm cho hoàng hậu lo lắng.” Lam Ngâm vẫn là nên để cho Lộ Kì ca ca nghĩ đến chiều hướng tốt hơn, như trong lòng nàng cũng không hề an tâm.

Nàng lúc trước lo lắng chỉ có Ngũ hoàng tử, nhưng Lộ Kì ca ca nói không phải không có đạo lý, hiện tại nếu ngay cả hoàng hậu cũng không buông tha bọn họ, chỉ sợ cơ hội rời đi kinh thành của bọn họ sẽ rất khó thực hiện.

Thấy nàng thần sắc cũng trầm trọng, Lộ Kì ngược lại trấn an khỏi nàng,“Chúng ta trước quan sát vài ngày xem sự tình phát sinh như thế nào rồi quyết định.”

10. Chương 9

Mấy ngày kế tiếp trôi qua, bốn cửa thành lớn đông tây nam bắc, binh lính vẫn còn tuần tra nghiêm ngặt

Trong khoảng thời gian này tạm thời không thể rời đi, Lộ Kì đành phải nhàn nhã ở nhà ngày ngày thân ái cùng tiểu thê tử, còn tiểu thê tử hiển nhiên luôn có hứng thú với trân châu, kim nguyên bảo, nàng ngày nào cũng mang chúng ra cẩn thận chà lau điểm điểm kiểm kê qua một lần mới chịu mang đi cất.

Ta nhìn nàng cẩn thận điểm nguyên bảo cùng châu báu để lại vào hộp, đột nhiên nhận ra nếu bọn ta cứ như vậy qua ngày cho dù có núi vàng cũng sẽ lở, nào là muối, tương, dấm. dưa...muốn đầy bụng điều phải bỏ tiền ra mua xem ra ta cần phải nhanh tìm biện pháp kiếm tiền.

Ở cổ đại muốn kiếm tiền, cùng hiện đại không khác cho lắm, trước dựa vào lao động, sau dựa vào tài chính. Nói đến lao động thì được chia làm hai loại, thể lực và trí tuệ.

Ta tất nhiên không có khả năng làm cu li kiếm tiền, mà hình thức kiếm tiền như vậy là quá chậm, cho nên chỉ có thể dựa vào trí tuệ, nhưng ta chỉ am hiểu ca hát, diễn trò và thiết kế trang sức. Như ở thời đại này, làm ca sĩ và diễn viên kiếm tiền không được là bao, hơn nữa còn bị mang vào thân phận dè tiện, trừ bỏ hai phương pháp kiếm tiền này, cũng chỉ thừa thiết kế vật phẩm trang sức.

“Lam Ngâm, nếu chúng ta không thể hồi cung, kế tiếp cần phải nghĩ biện pháp kiếm tiền, không thể ngồi không thể này có núi vàng cũng sập, nàng nghĩ xem chúng ta nên dùng biện pháp nào để kiếm tiền?”

“Dạ.” Nàng gật đầu cảm thấy Lộ Kỳ ca ca nói rất đúng, với lại trước kia Ca ca còn đáp ứng nàng, phải kiếm thật nhiều vàng bạc tài bảo cho nàng, còn muốn nàng giúp Ca ca giữ ngân khố, để nàng có thể thỏa mãn sở thích ngày ngày nhìn đến ánh sáng lấp lánh của vàng bạc châu báu.

Thấy nàng tỏ ra đồng ý, ta kích động nói ra tư tưởng: “Lúc trước những trang sức của ta thiết kế không phải đều được các tần phi cùng công chúa trong cung rất thích sao? Cho nên ta nghĩ chúng ta nên mở một cửa hàng kinh doanh trang sức, ta sẽ phụ trách thiết kế kiểu dáng trang sức, và chúng ta tìm một thợ chế tác có tay nghề cao để tạo ra sản phẩm rồi mang ra cửa hàng trưng bày bán. ”

Cảm thấy được chủ ý của Lộ Kỳ ca ca rất hay, nàng liền gật đầu tán thành. “Vậy cứ làm theo ý của Lộ Kỳ ca ca.”

Thấy Lộ Kỳ ca ca ngẩng nhìn âu yếm đồng tài bảo của nàng, hình như đang muốn có ý đồ, nàng theo bản năng ôm châu báu vào trong ngực, nàng nhìn Lộ Kỳ ca ca còn Lộ Kỳ ca ca cứ dùng ánh mắt âu yếm nhìn tài châu báu của nàng.

Cuối cùng Lộ Kỳ rốt cục nhện không được cất giọng nói: “Lam Ngâm, chẳng phải ý tưởng của ta vừa rồi nàng rất tán thành sao?”

“Dạ! Lam Ngâm rất tán thành nha.” Nàng không hiểu tại sao Lộ Kỳ ca ca lại hỏi thế, rõ ràng vừa rồi nàng đã nói nàng rất tán thành còn nói cứ làm theo ý của Lộ Kỳ ca ca.

Ta chỉ chỉ vào hộp bảo bối của nàng, nhắc nhở nói: “Muốn thực hiện ý tưởng vừa lập ra cần phải dùng đến một ít bạc thỉnh thợ chế tác, và mua thêm một ít châu báu để tạo ra sản phẩm cho nên cần phải dùng đến một ít tiền.” Haiz!.....Mà ta hiện tại chẳng có một xu, nên về tài chính chỉ có thể dựa vào hộp bảo bối của tiểu thê tử thôi.

Trước đây khi còn ở trong cung, ta từng nói với nàng tài bảo trong ngân khố tùy sử dụng nàng, nàng muốn dùng bao nhiêu thì tùy ý, vì thế nàng thực vui vẻ mang tất cả sở hữu kim nguyên bảo trong ngân khố chuyển vào hộp châu báu của nàng, đối với việc này ta không có gì ý kiến, bởi vì đối với ta chỉ cần tiểu thê tử thật cao hứng đó mới là điều quan trọng nhất mà xem ra cũng bởi vì nhờ nàng chuyển tất cả kim bảo và châu báu có giá trị vào hộp nên hiện tại kim nguyên bảo đều ở trong tay nàng. Haiz... Ta cần phải nhanh nghĩ cách để nàng mang kim bảo giao ra để chuẩn bị thực hiện kế hoạch kinh doanh.

Lam Ngâm, vừa nghe xong những lời nói của Tuyên Kỳ ca ca, nàng nhìn chăm chú vào mắt Tuyên Kỳ ca ca rồi đem hộp bảo bối ôm chặt vào lòng.

Nhìn đến sự biểu hiện của Tiểu thê tử, ta cảm thấy mình như đang làm một tội ác tày trời khi muốn lấy lại tiền của chính mình.

Haiz....Cỗ lễ tiền đã vào tay Tiểu thê tử bảo quản muốn lấy lại sợ còn khó hơn cả lên trời. Ta thở thật sâu, lấy lại tin thần vì tương lai về sau, ta không thể không làm người xấu!

“Lam Ngâm, nàng có thể từ trong bảo hộp bảo bối lấy ra một chút tiền làm vốn được không?” Ta không dám quá mức cứng rắn, chỉ có thể ôn tồn cùng nàng thương lượng.

Nghe thấy ta nói, nàng lại nhìn ta, rồi lại tiếp tục nhìn vào hộp bảo bối đang được nàng ôm bảo hộ trong lòng, một lát sau, nàng theo trong ống tay áo lấy ra một ít bạc vụn đưa cho ta.

Tiếp nhận này bạc vụn, Lộ Kỳ cười khỏ.“Lam Ngâm, số bạc này nếu lấy đi mua ngọc thạch, trên châu vẫn không đủ, nàng đưa cho ta mười kim nguyên bảo được không?” Haiz ...Ta có cảm giác giờ phút này chính mình giống như một người đàn ông đang nhờ vào vợ xin tiền để sống qua ngày.

“Mười kim nguyên bảo?!” Nghe Lộ Kỳ ca ca đưa ra yêu cầu tựa như muốn cắt từng miếng thịt của nàng, nàng nhanh nhử đôi mi thanh tú, thống khổ chỉnh trương mặt nhăn thành một đoàn.

Ta thở dài, nhìn đến nét mặt luyến tiếc của tiểu thê tử ta không nỡ lấy đi số vàng như vì kế sinh nhai của hai người ta không còn cách nào khác chỉ cố gắng dụ dỗ nàng, “Nàng cũng biết trên người ta khi rời đi hoàng cung đâu có có mang theo tiền, nàng xem cho ta mượn trước, chờ đến sau này buôn bán có lời ta cam đoan nhất định trả lại cho nàng.”

Nàng cắn môi trường mắt nhìn Lộ Kỳ ca ca, một lúc sau mới ra tiếng, “Nhất định..... Phải đưa cho Lộ Kỳ ca ca mượn à!”

Lam Ngâm chậm rãi mở ra hộp bảo bối tương, tựa như bị cướp ai đó mang một vật nàng yêu thương trên trọng cướp đi, nàng chậm rãi cầm ra mười đỉnh kim nguyên bảo, kế tiếp nàng nâng niu nguyên bảo trong lòng bàn tay, lòng không muốn rời xa chúng.

Ta đưa tay tiếp nhận kim nguyên bảo, nàng lại rút tay trở về sờ sờ kim nguyên bảo, quyền luyến không đưa.

Ta nhìn bộ dáng của nàng vừa buồn cười vừa tức giận, chẳng lẽ ở trong lòng nàng, điều quan trọng nhất chỉ là có tài bảo sao? Mà Ta là trưởng phụ của nàng như chỉ có thể đứng hạng thứ hai.

“Lam Ngâm, chờ kiếm được tiền, ta sẽ đưa lại cho nàng hai mươi đỉnh kim nguyên bảo.” Ta hào khí kiên định đưa tay lên thề.

Nghe ta kiên quyết khẳng định, nàng rốt cuộc mới mang mười đỉnh kim nguyên bảo giao cho ta..

Đã có được vốn, bước kế tiếp ta cần phải nhanh thi hành kế hoạch, vì sợ bị quan binh nhận ra, ta thỉnh tiểu thê tử giúp ta mua chút vật phẩm để dịch dung, vì ta muốn dịch dung thành nữ tử nên nhờ tiểu thê tử bôi tóc cho ta.

Sau khi đã chuẩn bị hoàn hảo kiểu tóc, ta bắt đầu trang điểm một ít phấn son trên mặt và lúc này tiểu thê tử cũng đã chuẩn bị tốt cho ta một bộ quần áo nữ, thế là ta đường đường là một vị nam tử hán chỉ trong một ít thời gian ngắn đã biến thành một vị cô nương dung mạo thanh lệ.

Nếu không từ đầu ở bên cạnh quan sát quá trình dịch dung của ta, ta tin chắc sẽ chẳng ai nhận ra ta là nam nhi, ta nhận ra được ngay cả tiểu thê tử của ta cũng không dám tin tưởng vào mắt nàng, nàng không dám tin nữ tử trước mặt mình chính là phu quân của mình.

“Lam Ngâm, ta giúp nàng hoá trang một chút để cùng nhau ra ngoài nha!” Ta kéo nàng ngồi xuống, cầm lấy bút chì vẽ lên đôi mày thanh tú của tiểu thê tử kể đến tô thêm một chút phấn, để mặt nàng trắng hơn, sau đó chấm thêm một ít tàn nhang, rồi lại dùng son tô cho đôi môi của nàng dày và rộng hơn một chút.

Sau thấy Lộ Kỳ đã hoàn thành quá trình dịch dung nàng cầm lấy gương đồng, tò mò nhìn chăm chú vào gương kính vẽ mặt nàng xuất hiện nhiều tàn nhang, còn có một cái miệng rộng nữa chứ.

“Đây là ta?”

Xem nàng lộ ra ngạc nhiên, Lộ Kỳ yêu thương xoa xoa mặt nàng, “Trang điểm như vậy sẽ không bị nhận ra, đợi sau khi rời khỏi đây chúng ta lấy thân phận tỷ muội, ta là tỷ tỷ nàng là muội muội, nàng nhớ kỹ nha!”

“ Dạ! Lộ Kỳ ca ca là tỷ tỷ t Lam Ngâm là muội muội.” Nàng mềm mại gật đầu.

“Đúng rồi muội muội, chúng ta đi thôi.” Ta tươi cười nắm lấy tay nàng bước ra cửa.

“ Dạ.” Lam Ngâm nhìn vào bộ dáng nữ nhi của Lộ Kỳ ca ca, không khỏi cười khen ngợi, “Lộ Kỳ ca ca nha! Nhìn hình dáng Lộ Kỳ ca ca xem ra còn xinh đẹp hơn các cô nương nhiều.”

Ta cố ý kéo kéo vào sợi tóc sửa lại giọng nói :“Tất nhiên ta trời sinh dung mạo đoan trang mà.”

Nàng thấy Lộ Kỳ ca ca biểu hiện thật buồn cười.

Đi ra phủ, bọn họ đi về hướng đông đường, ở kinh thành trên mọi con đường của bốn cửa thành được phân bố buôn bán những sản phẩm khác nhau, ví như đường tây mở cửa hàng buôn bán thức ăn, các tửu lâu thì ở đường đông được các vật phẩm bày bán là văn phòng tứ bảo, sách, tranh, đồ cổ, ngọc thạch châu báu....

Lộ Kỳ từ khi xuyên qua đến này ít khi ra cung nên cũng chẳng rành đường dành nhốt tiểu thê tử dẫn đường, hai nhân ở đường đông đi một vòng, cuối cùng đi vào một cửa hàng có hiệu “Kim Anh Các”.

Chọn mua vài viên ngọc thạch châu báu, Lộ Kỳ giả giọng nữ hỏi chủ quầy, “Xin hỏi Chủ quầy gần đây có thợ gia công trang sức không? Nếu có xin phiền Ngài giới thiệu giúp cho ta vài vị thợ chế tác trang sức.”

Thấy nàng mua cũng nhiều ngọc thạch châu báu chưa gia công thành trang sức, Chủ quầy nghĩ đến nàng muốn thỉnh nhân thợ để tạo ra trang sức, như sở thích của mình nên vội nói: “Cô nương nếu là muốn thỉnh thợ tạo ra trang sức, nên đến ‘Thải cùng phường’ ở đây có những người thợ tay nghề rất cao.”

Lộ Kỳ biết hẳn hiểu lắm, mở miệng giải thích, “Ta là muốn thuê thợ dùng để tạo ra trang sức số lượng lớn để bán lại, không phải làm để dùng cá nhân.”

Ta mặc dù biết thiết kế trang sức, nhưng đối được kỹ thuật chế tạo ra trang sức ta mù tịt, hơn nữa ở cổ đại công cụ cũng không có giống như hiện đại, toàn bộ đều phải dựa vào đôi tay khéo léo, nhìn vào tài chính trước mắt chỉ có thể thuê được một người thợ cho nên cần phải lựa chọn người có tay nghề cao, ta sẽ theo người thợ thuê này học tập thêm kỹ xảo chế tác như vậy mới có thể giảm bớt chi phí nhân sự, chờ sau khi ra kinh thành, đến phía nam sẽ thành lập một xưởng vừa sản xuất vừa bán.

Kiếp trước ta đã có ý tưởng sẽ trở thành một nhà kinh doanh vàng bạc đá quý, châu báu trang sức nổi tiếng cho nên tuy hiện tại đang ở cổ đại như ta tin rằng ý tưởng của ta sẽ thành hiện thực.

“Những người thợ quanh đây có tay nghề cao điều được các xưởng thuê hết rồi ” Chủ quầy suy nghĩ một lúc, nói tiếp “Đúng rồi, còn Trần đại nương, tay nghề cũng không kém, nhưng bị xưởng ngại lớn tuổi, tay chân cũng chậm chạp, cho nên bị sa thải, hẳn là lúc này vẫn còn ở nhà.”

“Vậy xin hỏi Trần đại nương đang ở nơi nào?” Lộ Kỳ lập tức hỏi.

“Bà ấy cư ngụ ở một ngõ nhỏ nằm trên đường Tây, các người đi đến đây rồi hỏi người xung quanh sẽ được chỉ thêm.”

Rời đi Kim Anh Các, Lộ Kỳ cùng Lam Ngâm đi trở về đường Tây, không lâu sau đã tìm được chỗ ở của Trần đại nương, thì ra chỗ ở của Trần đại nương cách tòa nhà của bọn họ không xa.

Trần đại nương ước chừng đã gần sáu mươi tuổi, bởi vì trượng phu mất sớm, nữ nhi lại gả đến ngoài thành, bởi vậy hiện tại chỉ sinh sống một mình.

Nghe xong Lộ Kỳ nói xong ý đồ tìm gặp bà, Trần đại nương chần chờ một lúc, cảm thấy có một số việc trước nên nói rõ ràng “Ta đã già tay đã chậm chạp, chỉ sợ trang sức làm ra các cô nương sẽ chê.”

Lộ Kỳ lắc đầu tỏ vẻ không thêm để ý, “Nói thật ra thì ngoài việc ta nhờ Trần đại nương chế tác ra trang sức, ta còn muốn theo Trần đại nương học hỏi thêm kỹ thuật tạo ra trang sức cho nên về việc Trần đại nương lớn tuổi tay chân chậm chạp không thành vấn đề, chỉ cần Trần đại nương chỉ dạy cho ta tận tình là tốt rồi. Một ngày ta sẽ trả cho Trần đại nương năm mươi đồng tiền, không biết ý của Trần đại nương ra sao?” Ta đưa ra luôn giá cả thỉnh Trần đại nương.

“Nguyện ý, nguyện ý.” Nghe hẳn ra tiền lương vượt qua số tiền lương trước kia bà làm ở xưởng, nên bà liền không do dự gật đầu đáp ứng.

Ngày đó Trần đại nương liền đi theo bọn họ trở lại trong nhà, rồi mang hai người đi mua một ít dụng cụ chế tác làm trang sức cần dùng.

Ngày thứ hai, khi dụng cụ đã được mua đầy đủ, Lộ Kỳ liền mang bản thiết kế đưa cho Trần đại nương, thỉnh bà chế tác theo bản thiết làm thành một vòng cổ, còn ta thì ở cạnh một học tập.

Sau giữa trưa ánh nắng chói chang theo cửa sổ tiến thẳng vào phòng, nhìn Lộ Kỳ cùng Trần đại nương sóng vai ngồi ở trước bàn miệt mài làm việc nàng cảm thấy cảnh tượng trước thật sự rất quen thuộc giống như

trước đây nàng đã từng thấy qua.

Suy nghĩ một lúc, nàng rút cục đã nhớ ra được thì ra hình ảnh trước mắt là do nàng ở thấy được trong mộng, vào một ngày khi nàng và Lộ Kỳ ca ca cùng nhau nằm ở nhuyển tháp nghỉ ngơi.

Thì ra là như vậy, nàng tươi cười đi đến nhà bếp vì bọn họ nấu chút đồ ăn.

Mấy ngày sau, vòng cổ rút cục đã làm hoàn thành, Lam Ngâm vừa thấy liền yêu thích không nỡ buông tay, nàng lập tức đem nó bỏ vào hộp bảo bối.

Lộ Kỳ thấy thể vóc miệng hơi hơi run rẩy, ta biết một khi tiểu thể tử của ta cho đồ vật gì vào hộp bảo bối, sau này bảo nàng mang ra sẽ rất khó nên vội lên tiếng, “Lam Ngâm, vòng cổ ta nghĩ trước nên mang đến Kim Anh Các gửi bán.” Ta tính trước mang vòng cổ ra bán để xem thử tình hình thị trường phản ứng như thế nào.

Nàng dùng tay ôm chặt lấy vòng cổ không chịu đưa ra, dùng cặp mắt trong suốt trừng Lộ Kỳ ca ca, nhắc nhở : “Lộ Kỳ ca ca có còn nhớ trước đây đã từng hứa sẽ làm cho Lam Ngâm một cái vòng cổ không? Hơn nữa sẽ đẹp hơn cái vòng cổ mà trước đây bị Hoàng hậu lấy đi.”

Ta ôn nhu dỗ nàng, “Ta không quên, bất quá cái vòng cổ này, ta thấy thủ công và kiểu dáng so với cái vòng cổ trước kia thua xa, nàng cố chờ thêm một ít thời gian nữa khi tay nghề của ta tốt hơn, ta sẽ tự mình làm một cái vòng cổ hoàn hảo hơn tặng cho nàng, theo tình hình trước mắt nàng để ta mang cái vòng cổ này gửi bán nha?” Ta không lừa nàng, quả thật vòng cổ này so với cái vòng cổ bị Hoàng hậu chọn đi kém hơn rất nhiều.

Nói thẳng ra bởi vì tay nghề của Trần đại nương không bằng được với cái sư phụ trong cung, còn ta thì không nghĩ ra được thiết kế mới cho nên chỉ có thể tạo ra được cái vòng cổ như vậy, hạn chế cho quan binh chú ý đến, dù sao bọn ta vẫn còn tại Kinh thành.

Nghe xong những lời giải thích của ta, Lam Ngâm vẫn im lặng mím môi môi anh đào, đôi mắt âu yếm nhìn chăm chú vào vòng cổ rồi xoay người rời đi.

Đồ đã được cho vào hộp bảo bối rồi mà Lộ Kỳ ca ca còn bắt nàng lấy ra chẳng khác nào như lấy dao cắt từng lát thịt của nàng.

Ta thở dài một tiếng, đi theo nàng từ phía sau nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, ôn nhu nói: “Những gì Ta đã hứa với nàng ta tuyệt đối sẽ không quên, nhưng cái này thật sự là không bằng cái trước đây, ta tin tưởng nàng cũng nhìn ra được. Thôi thì để ta mang nó đi bán đổi lấy một ít bạc, mua thêm một ít ngọc thạch, trân châu về nha!”

Ta kéo nhẹ tay nàng đem kế hoạch của chính mình nói cho nàng, “Trần đại nương thật sự chỉ dạy ta rất tận tâm, ta cũng thừa dịp trong khoảng thời gian này cố gắng học tập, chờ thêm vài ngày nữa khi các cửa thành thủ vệ không còn canh giữa nghiêm nữa, chúng ta có thể ra khỏi thành, sau khi rời đi Kinh thành chúng ta tìm một nơi phồn vinh mở một xưởng sản xuất và kinh doanh trang sức, ta sẽ tự mình thiết kế, tự mình chế tác, đồng thời thuê thêm thợ có tay nghề chuyên môn cao, đến lúc đó sản phẩm làm ra tùy nàng chọn nàng thích bán thì bán muốn để lại thì để lại.”

Nghe thấy ta vẽ một bức tranh trong tương lai tiểu thể tử của ta cúi đầu, vẻ mặt do dự từ trong hộp bảo bối của nàng lấy ra vòng cổ.

Ta tiếp nhận vòng cổ, đem nàng ôm chặt vào lòng, ôn nhu hôn nàng.

“Lam Ngâm, thực xin lỗi, hiện tại ta chưa có năng lực giúp nàng tạo ra một cái kim khôi lớn như ta nhất định sẽ thực hiện lời hứa, xin nàng cho ta một chút thời gian.”

“Dạ, Lam Ngâm sẽ chờ Lộ Kỳ ca ca.” Nàng nhẹ nhàng đáp lời.

Trần đại nương bình thường mỗi ngày đều đến, bà làm việc đến khi mặt trời lặn liền trở về. Khi ở trước mặt Trần đại nương vì sợ bại lộ thân phận ta cùng Lam Ngâm luôn duy trì bộ dáng dịch dung đến khi vào đêm trở lại phòng mới trở lại bộ dáng chính mình.

Hôm nay khi mặt trời đã đến giờ ngọ, ta để Trần đại nương cùng Lam Ngâm ở nhà, tự mình mang theo vòng cổ đi đến Kim Anh Các, trên đường đi thấy có rất nhiều người tụ tập ở hoàng bang, ta tò mò đi đến xem như chỉ có thể đứng ở ngoài không thể chen vào nên đành phải mang vật phẩm để Kim Anh Các trước

“Cô nương vòng cổ này định bán bao nhiêu?” Chương quỳ tiếp nhận cái vòng cổ cẩn thận quan sát một lúc mới cất tiếng hỏi.

Lộ Kỳ không đáp hỏi lại: “Chương quỳ cảm thấy nó giá trị được bao nhiêu?” Ta không biết rõ giá cả các vật phẩm trang sức, bất quá trước khi đi ta đã từng hỏi qua Trần đại nương, nên cũng ước chừng được vòng cổ có giá trị bao nhiêu.

“Mười lượng bạc.” Chương quỳ đánh cho ra giá.

Thời đại này một đỉnh kim nguyên bảo đổi được hai mươi lượng bạc, một hai bạc có thể đổi năm trăm đồng tiền, Chương quỳ ra giá thấp hơn ta dự định.

“Hai mươi lượng bạc nếu được thì bán.”

Chương quỳ trừng lớn mắt, không nghĩ tới cô nương lại ra giá cao gấp đôi. “Cô nương, người ra giá thế này chỉ sợ không bán ra được.”

Lộ Kỳ sắc mặt không đổi hỏi lại: “Chương quỳ, chẳng lẽ người nhìn không ra được giá trị của vòng cổ này sao?”

“Uh cũng phải vòng cổ này rất khác biệt!” Dây vòng cổ được làm theo dạng xoắn ốc, khảm trên sợi dây đó là một đóa hoa màu vàng, xung quanh hoa là những phiến xanh ngọc bích, nhụy hoa được khảm một viên trân châu, kiểu dáng tao nhã.

“Có thể chứ, hơn nữa ta còn khảm vào một viên trân châu mà trước đây được ngài kiểm tra qua cho và vật thượng phẩm, như thế nào đúng là ta ra giá độ rất hợp lý phải không?” Đối với sản phẩm do chính mình thiết kế, ta rất tự tin.

Nghe hắn nói như vậy, chương quỳ tất nhiên không có thể nói vật mình bán ra không phải thượng phẩm, cân nhắc một lúc ra quyết định: “Được rồi, thôi thì trước cô nương cứ để lại đây đi.”

“Vậy ta để lại cho Chương quỳ mười tám lượng, nếu có khách mua thì tùy Chương quỳ ra giá có cao hơn thì xem như là tiền công Ngài bán đồ cho ta.” Ta lấy mười tám lượng vốn chính là hy vọng Chương quỳ có thể đem hết toàn lực mang vòng cổ bán đi thúc đẩy sức tiêu thụ của thị trường.

Thấy ta hào phóng đưa ra thù lao, Chương quỳ lập tức gật đầu, “Uh, nếu có chút người nhìn trúng vòng cổ này, ta sẽ bán cho cô nương.”

Sau khi giao dịch xong chuẩn bị rời khỏi Kim Anh Các, ta vội nhớ đến nhóm người đang chen nhau xem hoàng bản nên vội hỏi: “Chương quỳ có biết nội dung viết trên hoàng bản không? Tạo sao lại có nhiều người chen nhau vào xem thế?” Vừa rồi trải đi ngang qua ta mơ hồ có nghe nhắc đến Hoàng Thượng cùng Nhị hoàng tử.

“Hoàng bản nói Nhị hoàng tử có ý đồ độc hại Hoàng Thượng, bị Hoàng hậu phát hiện, Nhị hoàng tử đã bị xử tử.”

“Nhị hoàng tử bị xử tử?!” Ta lộ kinh ngạc nói to.

“Nhị hoàng tử mưu hại Hoàng Thượng, bị xử tử cũng là tất nhiên, chính là không nghĩ tới Nhị hoàng tử lại làm ra chuyện đại nghịch bất đạo thế này.” Chương quỳ lắc đầu thở dài.

“Hoàng Thượng hiện tại thế nào?” Lộ Kỳ hỏi tiếp.

“Trên hoàng bản không có viết.” Chương quỳ dè dặt giọng nói: “Nghe trong cung truyền ra tin tức, Hoàng Thượng vẫn còn hôn mê bất tỉnh.”

Sau khi nghe xong, ta trầm tư rời khỏi Kim Anh Các, trên đường gặp Triệu Dân, hắn mặc chiến giáp màu bạc, cưỡi trên lưng bạch mã hình như hắn đang đi tuần trong thành.

Thình lình thấy hần, ta hơi kinh hãi, như vẫn cố giữ vẻ mặt bình tĩnh, ta tin hần sẽ không nghĩ đến ta sẽ ăn mình với bộ dạng nữ nhân.

Triệu Dần ngồi trên lưng ngựa từ từ đi ngang qua ta, ta âm thầm miệng nhếch mỉm cười, xem đi, ta dịch dung thành như vậy, làm sao hần có khả năng nhận được ta.

Đang lúc ta vui sướng cho thành quả của mình, Triệu Dần đột nhiên nhảy xuống ngựa gọi lại ta —

“Cô nương ở phía trước xin dừng bước.”

Ta cước bộ nhất thời cứng đờ. Không thể nào, hần sao có thể nhận ra ta? Ta nên lập tức đào tẩu, hay vẫn là phủ nhận rồi cuộc cách nào mới đúng đây?

Lo lắng không đến một giây, ta liền lựa chọn đứng lại, bởi vì ta chỉ có hai cái chân tuyệt đối không thể chạy nhanh hơn còn ngựa đến bốn chân.

Ta quay đầu lại, khóe miệng hơi hơi mỉm cười “Tướng quân có chuyện gì?”

“Cô nương rót hà bao.” Triệu Dần cầm trên tay một cái hà bao màu lam đưa qua.

Ta liếc mắt một cái, nhìn về phía hà bao, hà bao phình ra rất to chắc chắn bên trong có không ít bạc, ta có chút tiếc nuối chậm rãi mở miệng, “Tướng quân, hà bao..... Không phải của ta.”

“Không phải của Cô nương?” Nghe thấy không phải của nàng, Triệu Dần trên mặt biểu lộ một chút tiếc nuối, tiếp theo lên tiếng, “Như vậy, không biết tại hạ có thể may mắn biết quý danh của Cô nương không?”

Ta trong lòng không khỏi nói một câu lời thô tục. Mẹ nó, thì ra hần muốn làm quen, ta làm bộ vừa khó xử vừa e thẹn.

“Việc này..... Chỉ sợ không tiện báo danh tánh.”

“Tại hạ là vệ lâm quân thống lĩnh Triệu Dần, đối tuyệt không có ác ý gì đối với Cô nương, chính là mới vừa rồi vừa thấy Cô nương liền nhận không được tâm sinh ngưỡng mộ, hy vọng có thể cùng Cô nương tình bằng hữu.” Hần thái độ cực kì khiêm tốn.

Ta vừa buồn cười vừa tức giận, ta không nghĩ tới chính mình khi giả thành nữ lại mang Triệu Dần làm điên đảo, một người lỗ mãng phóng đảng như hần cũng bị vẻ đẹp thực nữ của ta làm si mê.

“Triệu tướng quân xuất thân cao quý, tiểu nữ tử không dám trèo cao.” Ta mím môi, cố nén cười, thẹn thùng nói: “Cám ơn Tướng quân để mắt đến tiểu nữ, muội muội tiểu nữ còn chờ đang chờ tiểu nữ, tiểu nữ cần phải trở về nếu có duyên, chúng ta ngày sau sẽ gặp lại.” Nói xong, không đợi hần mở miệng, ta chạy nhanh tiến vào một ngõ nhỏ.

Đi qua mấy ngõ nhỏ, xác định Triệu Dần không có đuổi theo sau, ta mới thả chậm bước chân, phóng thích uất nghẹn ôm bụng cười to ra tiếng.

Thật sự rất buồn cười, không nghĩ tới cái Triệu Dần, thế lại thích ta.

Nếu hần biết rõ thân phận “Nàng” mà hần muốn làm quen là một thân nam nhi chắc sẽ không còn mặt mũi đi gặp người.

Cười một lúc, ta theo ngõ nhỏ đi trở về Tây đường.

Trở lại nhà, gặp Trần đại nương ngồi ở đại sảnh, đang miệt mài với công việc chế tác sản phẩm theo bản vẽ của ta, bà đang dùng kim tỉ đem một viên trân châu khảm trang sức, tiểu thê tử của ta thì ngồi ở một bên nhìn không chuyển mắt nhìn bà, ngay cả ta đã trở về bước vào đại sảnh nàng cũng không phát hiện ra.

Mặc dù ta rất muốn mang chuyện ghi trên hoàng băng lập tức thảo luận cùng nàng, muốn kể cho nàng nghe chuyện Nhị hoàng tử hạ độc Hoàng thượng, kết quả bị Hoàng hậu xử tử như vì an toàn nên phải cố kiềm chế đến giữa trưa khi Trần đại nương trở về nghỉ ngơi..

Nghe xong của Lộ Kỳ ca ca nói, nàng trầm ngâm hạ nói: “Nhị hoàng tử đã chết, tiếp vị trí thái tử chỉ có thể là Ngũ hoàng tử.”

Lộ Kì đưa ra điểm đáng ngờ.“Ta nghĩ không ra Tuyên Hạo có lý do muốn độc hại Hoàng Thượng, chẳng phải trong các Hoàng tử, vị Hoàng tử được Hoàng Thượng yêu thương nhất không phải là hần sao? Hần hạ độc chết Hoàng Thượng đối hần có lợi ích gì? Chẳng lẽ hần muốn hạ độc chết Hoàng thượng, để hần có thể lập tức đăng cơ sao?”

“Lộ Kì ca ca nghĩ chính hần là người hạ độc Hoàng Thượng sao?” Nàng nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn Lộ Kì ca ca.

“Ta chỉ là cảm thấy hần không có lý do phải hạ độc Hoàng thượng, hần đang cùng Ngũ hoàng tử tranh đoạt ngôi vị thái tử, hần cần phải có một ngọn núi vững chắc để dựa vào, tại sao hần lại mưu hại chính mình trước khi hần bị diên.”

“Vậy kẻ hạ độc mưu hại Phụ hoàng sẽ là ai?” Lam Ngâm bật thốt hỏi.

Kỳ thật bọn họ đều đã nghĩ đến, việc này là do một vị Hoàng tử khác làm, hai người nhìn nhau liếc mắt một cái, hiểu được tâm tư đối phương tâm.

“Ta nghĩ Hoàng Thượng sẽ sống không lâu.”

Có thể thành công đối Hoàng đế hạ độc, sau đó giá họa cho Nhị hoàng tử, thuận lợi xử tử hần, chứng minh cả tòa hoàng cung đã bị Hoàng hậu cùng Ngũ hoàng tử nắm trong tay, tiếp theo chỉ cần chờ Hoàng đế hai chân duỗi, Ngũ hoàng tử có thể trực tiếp đăng cơ.

Ta bỗng nhiên cảm thấy khí trời không rét mà run, có lẽ kế tiếp liền sẽ đến phiên bọn họ.

Con giết cha, anh em tàn sát lẫn nhau vì ngôi vị hoàng đế, còn đâu là nhân tình xem ra vì danh vọng bọn họ đã mang tình nghĩa nhân phẩm đạo đức cho chó ăn cả rồi.

Khi ta nằm mê man ở trên giường Lâm phi, Hoàng đế sai người dùng nước hắt tỉnh ta, ta không tin lúc ấy Hoàng đế nhìn không ra sự tình có chút kì quái, như hần lại không cho ta cùng Lâm phi cơ hội biện giải đã vội hạ lệnh ban thưởng độc rượu cho ta.

Ta thủy chung cảm thấy, Hoàng đế vội vã xử quyết bọn họ, tựa hồ có trong tâm hần muốn nhân cơ hội này vì Nhị hoàng tử diệt trừ đi trở ngại, hần không cho phép ta sống sót. Chính là Hoàng đế mặc dù âm hiểm sâu xa, lại không bằng Hoàng hậu, vẫn là Hoàng hậu cùng Ngũ hoàng tử cao tay hơn một bậc.

Lộ Kì thần sắc ngưng trọng mở miệng.“Lam Ngâm, chúng ta cần nhanh nghĩ biện pháp rồi đi Kinh thành.”

11. Chương 10

Hôm sau, Chương quỳ Kim Anh Các tự mình đưa tới mười tám lượng bạc.

“Cô nương cái vòng cổ kia vừa bày ra bán đã được người xem trọng ngay cả cò kè mặc cả giá đều không có họ liền trực tiếp dùng hai mươi lượng bạc mua lấy.”

Chương quỳ cười hớ hớ nói tiếp:“Sau này cô nương nếu có trang sức gì muốn bán cứ việc cầm gửi ta.”

Hôm qua, sau khi phu nhân cùng nữ nhi của hần khi nhìn đến vòng cổ liền khen ngợi không dứt miệng, nữ nhi thỉnh cầu hần đem vòng cổ lưu lại nên hần tính để thêm vài ngày nữa sẽ nói là vòng cổ khó bán để hạ giá thành xuống mua tặng cho nữ nhi, ai ngờ vừa qua ngày hôm sau đã có khách nhìn đến yêu thích liền bỏ tiền ra mua.

Điều này đã chứng minh sản phẩm của vị cô nương ấy mang đến bán rất được các cô nương yêu thích, hần quyết định tiếp tục hợp tác nên vội chạy đến giao tiền và nói ra ý nghĩa của mình.

“Đa tạ Chương quỳ.” Lộ Kì nói lời cảm tạ và nhận lấy tiền.

Chương quỳ ở lại hàn huyên vài câu mới rời đi, hần vừa đi, Lộ Kì lập tức lôi kéo tiểu thê tử thấp giọng “Lam Ngâm, nàng xem thu thập mọi thứ cho tốt, khi trời tối một chút chúng ta liền ra khỏi thành.”

Vòng cổ đã bán được tiền cũng đã cầm trong tay, ta quyết định cần phải nhanh rời đi nơi này. Ta cảm giác Kinh thành sắp phát sinh chuyện lớn.

“Dạ.” Lam Ngâm nhẹ nhàng vuốt cằm, đi vào phòng thu thập hành lý.

Giữa trưa, Trần đại nương phải đi về nghỉ ngơi, Lộ Kỳ cũng thanh toán tiền lương cho bà. “Đại nương người buổi chiều không cần đến đây, ta cùng với muội muội có việc phải rời khỏi một thời gian, số bạc này ngài trước cầm.” Trong khoảng thời gian vừa qua, ta theo bà học được không ít kỹ thuật chế tác, số bạc này xem như tấm lòng ta cảm ơn bà.

“Cô nương, số bạc này nhiều lắm.” Thấy túi bạc Trần đại nương lấp bắp kinh hãi, vội vàng từ chối. Số tiền này nhiều hơn rất nhiều so với tiền công giao ước ban đầu.

“Đại nương cầm đi, trong khoảng thời gian qua Đại nương đã tận tình chỉ dạy ta xem như ta tạ ơn Đại nương.”

“Vây..... Cảm ơn cô nương.” Trần đại nương nhận lấy tiền sau liền nói: “Nếu cô nương trở về, nếu có việc gì cứ đến tìm ta.” Bà cảm kích nói.

“Tốt.”

Tiến bước Trần đại nương, ta xuất môn đi mua một chiếc xe ngựa. Ta mang một ít công cụ phục vụ cho việc chế tác và một ít đồ dùng hằng ngày vào xe. Dẫn xe ngựa đi vào sân, ta lại đi vào phòng ngủ.

“Lam Ngâm, thu thập xong chưa?”

Dạ rồi!”

Nàng ngồi trên giường đang lấy hộp bảo bối cất vào bao quần áo, rồi ôm chặt vào lòng, đôi mắt linh động nhìn một vòng quanh căn phòng mà nàng cũng Lộ Kỳ ca ca vừa ở trong đoạn thời gian qua, nàng có chút lưu luyến.

Hiểu được cảm giác của tiểu thê tử, ta đi qua ngồi xuống ở bên cạnh nàng, cùng nhau mang cảnh vật trước mắt khắc ghi sâu vào lòng. Ta cầm tay nàng nói: “Chờ về sau hết mọi chuyện yên ổn, chúng ta còn có thể trở về.”

“Dạ.”

Nàng ôm bao quần áo đứng dậy, Lộ Kỳ trên tay cũng cầm theo theo một gánh nặng khác, hai người cùng nhau ra khỏi phòng đi đến xe ngựa đã chuẩn bị đang đậu ngoài sân.

Khi bộ hạ chuẩn đánh xe ngựa rời đi thì có vài tên vệ lâm quân từ bên ngoài đi vào.

Thấy bọn họ, Lộ Kỳ cùng Lam Ngâm trong lòng kịch liệt lo lắng.

“Các vị quân gia đến không biết có chuyện gì?” Lộ Kỳ trấn định hỏi.

“Chúng ta đang điều tra tội phạm đào tẩu, hai người các người có từng gặp qua hai người này không?”

Tên cầm đầu vệ lâm quân cầm trên tay hai bức họa mở ra cho bọn ta xem.

“..... Không có, chúng ta không có gặp qua.” Nhìn bức họa, Ta run sợ, sau đó nhanh lấy lại trấn định. Hai người trong bức họa chính là ta và tiểu thê tử.

Đi đầu vệ lâm quân lo lắng phân phó thủ hạ đi vào điều tra, tiếp theo đi qua đi xốc lên mành xe ngựa nhìn nhìn kiểm tra, không phát hiện được gì, hắn vừa quay đầu lại bất gặp đứng một bên Lam Ngâm ôm chặt lấy gánh nặng, hắn đổi hướng đi đến gần nàng.

Ta thấy thê bước lên một bước che trước người nàng, giải thích hành động tại sao nàng lại ôm chặt gánh nặng “Đây muội muội, nàng tình tính luôn nhút nhát ít gặp qua người ngoài nên khi thấy người lạ sẽ dễ bị khẩn trương.”

“Các người muốn xuất môn?” Tên vệ lâm quân liếc nhìn quan sát Lộ Kỳ.

Thấy hần mê đắm chăm chú nhìn mình, Lộ Kỳ hơi hơi co rúm lại thân, mền mỏng trả lời, “Chúng ta có người thân bị bệnh, cho nên muốn ra khỏi thành đi thăm bệnh.” Trong lòng hần nhin không được rửa thắm một câu, gần đây như thế nào lại cứ liên tiếp gặp hạn hoa đào? Ngày hôm qua vô tình gặp được Triệu Dân, hiện tại lại gặp thêm một sắc quý.

“Ta từ đó đến giờ rất ít thấy nữ nhân có dáng người cao như cô nương.” Nàng cơ hồ cùng hần độ cao bằng nhau.

Lại thêm một tên vệ lâm quân lỗ mãng cười, vươn tay hướng đến mặt ta.

Ta lập tức tránh đi tay hần, trong lòng nhin không được tiêu ra một câu lời thô tục.

Tên vệ lâm quân lại nắm càng dưới của ta, hần không cho ta có cơ hội né xa tay hần, hần đưa khuôn mặt thô lỗ đến gần mặt ta, không e dè đánh giá ta, kế tiếp toát ra một chút dâm tà.

“Nàng năm nay bao nhiêu tuổi, đã có đính ước chung thân chưa?”

Thấy thế, Lam Ngâm dùng sức đẩy tên vệ lâm quân tránh xa Lộ Kỳ ca ca. “Người muốn làm gì đối với tỷ của ta?”

Hần mắng một tiếng, nâng tay tát mạnh vào mặt Lam Ngâm.

Thấy hần tự dưng đánh tiểu thê tử, ta đau lòng tức giận ánh mắt trở nên đỏ hoe, nâng lên chân đá vào điểm trọng yếu của hần.

“Người dám đánh nàng, ta đá chết người!”

Bị Lộ Kỳ dùng toàn lực vào trọng tâm một cước, tên vệ lâm quân đau đớn ôm hạ thân quỳ rạp xuống đất, miệng phát tiếng kêu rên.

Ba gã vệ lâm quân còn đang kiểm soát trong nhà nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, vội vàng đi ra, chỉ thấy hần quỳ trên mặt đất, mặt xanh xao chửi ầm lên —

“Tiện nhân chết tiệt, người dám đá Lão Tử, Lão Tử không tha cho người!”

“Đầu nhi, phát sinh chuyện gì?” Ba người không rõ cho nên hỏi.

Tên vệ lâm quân chỉ vào Lộ Kỳ, dùng giọng nói toát ra đau đớn run run mệnh lệnh thủ hạ, “Lâm nhị, các người bắt giữ thối nữ nhân này lại cho ta, ta muốn tự mình giáo huấn nàng một chút”

Trong lúc bọn họ không để ý Lộ Kỳ lôi kéo tiểu thê tử chạy nhanh ra ngoài. Nhưng vừa lao ra ngoài cửa được vài bước, thành linh lại bị ái đó hung hăng đánh lên mắt cá chân, ta vừa đau vừa nhớ đến câu “Trước có sói, sau có hổ” Đúng thật là quá nguy hiểm!

“Cô nương, chúng ta thực sự có duyên.” Triệu Dân tươi cười nhìn Lộ Kỳ.

Ba tên vệ lâm quân nhìn thấy ta dừng lại vội hồng to.

“Xem các người chạy đâu cho thoát, nhanh theo chúng ta trở về gặp Đầu nhi.” Bọn họ túm lấy ta, muốn đem ta mang vào trong phòng.

Thấy thế, Triệu Dân lên tiếng khiển trách: “Các người đang làm cái gì? Còn không nhanh buông tay cho ta!”

Nghe thấy tiếng của Triệu Dân, ba vệ lâm quân mới phát hiện sếp đang ở đây nên vội buông ta ra, bọn họ sợ tới mức quỳ xuống đầu đập sát đất.

“Tướng quân, ngài như thế nào lại ở chỗ này?”

“Nói, đã xảy ra chuyện gì? Các người vì sao muốn bắt vị cô nương này?” Triệu Dân tàn khốc hỏi.

Ba người nơm nớp lo sợ trả lời, “Thuộc hạ là đến đây truy lùng tội phạm đào tẩu.”

Lam Ngâm đứng phía sau lưng Lộ Kỳ ca ca nghe thấy bọn họ đối đáp, đôi mắt nàng trong suốt lung linh nước ứa khuất nhìn Triệu Dân, nàng nâng tay chỉ về hướng các vệ lâm quân cáo trạng, “Người kia muốn khinh bạc tỷ tỷ của ta, tỷ tỷ của ta kháng cự, hần liền tức giận đánh ta, hần còn muốn bắt tỷ tỷ...”

Triệu Dền nghe những lời nói của Lam Ngâm nét mặt nhất thời lộ vẻ vẻ giận dữ, “Có chuyện này xảy ra à? Các người dùng lý do chính đáng là bắt bắt đào phạm, để đùa giỡn dân nữ à!”

“Thuộc hạ không dám, xin Tướng quân đừng nghe nàng ta nói bậy.” Ba người vội vàng biện giải.

“Không phải chỉ có ba người bọn họ mà còn có người trong nhà kia nữa, mặt của dân nữ là do hấn đánh, không chỉ thế hấn còn muốn sờ vào mặt của tỷ tỷ dân nữ.” Lam Ngâm chỉ vào trong nhà nói.

Triệu Dền giận tái mặt, “Ba người các người, lập tức đi vào nhà mang tên kia bắt ra cho ta.”

“Dạ.” Bọn họ không dám chần chờ, vội vàng trở lại trong nhà ôm lấy Đầu Nhi ra ngoài.

“Lâm nhị, các người làm gì đấy?” Hấn vẻ mặt hoang mang “Ta không phải gọi các người đi bắt kia thối tiện nhân kia sao?”

“Đầu nhi, Tướng quân ở đây.” Ba người nhỏ giọng nhắc nhở hấn.

Chỉ chốc lát sau Triệu Dền đi vào sào, nét mặt nghiêm trang hạ lệnh.

“Bắt hấn về chờ thẩm tra sau.”

Thấy Triệu Dền, Đầu Nhaten uân sắc mặt đại biến như vẫn không cảm thấy mình bị ủy khuất chất vấn, “Xin hỏi Tướng quân, thuộc hạ đã phạm vào tội gì?”

“Thân là vệ lâm quân, người mượn danh nghĩa công vụ ỷ vào chức trách chèn ép đùa giỡn dân nữ, người nói xem người phạm tội gì?”

“Thuộc hạ không có, thuộc hạ bị oan uổng,”

Ta thấy Đầu Nhi lập tức kêu oan, cặp mắt hung tợn trừng lớn ta liếc mắt một cái.

“Là do tiện nhân này vu oan cho hạ nhân!”

“Người còn dám nói sáo, người đâu áp giải hấn đi trừ phạt cho ta!”

“Dạ.” Ba người bọn họ chạy nhanh tiến đến kéo Đầu Nhi mang đi.

Sau khi bọn họ rời đi, Triệu Dền quay nhìn Lộ Kỳ nét mặt ái náy xin lỗi, “Mặt Tướng trị quân không nghiêm, khiến cho cô nương bị hoảng sợ.”

Lộ Kỳ đau lòng nhìn chăm chăm vào hai bên má của Lam Ngâm. “Hấn đem muối muối của ta đánh thành này dạng, xin Tướng quân nhất định phải thay dân nữ lấy lại công bằng.”

“Nhất định.” Triệu Dền thoát ra lời hứa hẹn.

Lộ Kỳ không lại để ý đến hấn, nắm chặt lấy tay Lam Ngâm đi vào nhà, sau đó theo đi lấy một chậu nước lạnh, dùng một khăn tay tẩm vào chậu nước đến khi khăn đã ẩm ướt mới lấy ra để lên chỗ sưng đỏ trên mặt nàng.

Lam Ngâm dùng ánh mắt trong suốt nhìn Triệu Dền, suy nghĩ một lúc, nàng hỏi Triệu Dền, “Tướng quân còn có việc sao?”

“Các người muốn ra khỏi thành sao?” Triệu Dền thấy trong lòng nàng ôm một gánh nặng.

“Dạ.”

Triệu Dền trầm ngâm một lúc mới mở miệng nói: “Thời gian gần đây trong thành đang truy bắt tội phạm đào tẩu, các người hay là đợi đến qua hai ngày sau hãy rời đi, khi đó có sẽ an toàn hơn, ta còn có thể đưa các người được một đoạn đường.”

Ta quay đầu lại nhìn hấn một cái, “Chỉ là chuyện nhỏ, không dám làm phiền Tướng quân.”

“Cô nương không cần khách khí như thế, chúng ta hôm nay gặp lại nhau, chứng minh chúng ta hữu duyên.” Triệu Dền vẻ mặt thành khẩn nhìn Lộ Kỳ.

Ta vốn định cự tuyệt, nhưng nghĩ lại nên vội sửa miệng, “Nếu như vậy xin làm phiền Tướng quân, tỷ muội chúng ta hai ngày sau mới ra thành.”

“Tốt, vậy hai ngày sau ta đến đưa cô nương.” Được đến sự đồng ý của nàng, Triệu Dã đứng dậy, đáy mắt lấp lánh toát lên nội tâm vui mừng rời đi.

Chờ hẩn rời đi, Lam Ngâm cẩn thận phát hiện Lộ Kỳ ca ca tâm tình tựa hồ không tốt, “Lộ Kỳ ca ca! Chúng ta phải chờ thêm hai ngày sau mới rời đi à?”

“Đương nhiên không phải, ta vừa rồi chính là đáp ứng hẩn cho có lệ, đợi trời gần tối chúng ta sẽ rời đi.”

“Vì sao?”

“Ta cảm thấy Triệu Dã hình như đã biết được việc gì.” Ta mơ hồ cảm thấy sắc thái không đơn thuần trong ánh mắt của Triệu Dã, ánh mắt hẩn không phải chỉ là đơn giản như vậy không phải là ánh mắt của nam nhân giành cho nữ nhân mình yêu thích.

“Hẩn nhìn ra thân phận của chúng ta sao?”

Từ sau khi dùng kế thay đen đổi trắng để cứu Lộ Kỳ ca ca, nàng và Lộ Kỳ ca ca được Hoàng hậu đưa đến phủ của Triệu Dã đều này cũng cho thấy Triệu Dã rất được Hoàng hậu tin tưởng, vào thời gian đó nàng đã nhiều lần gặp qua Triệu Dã bởi vì trong lúc Lộ Kỳ ca ca còn hôn mê ngày nào hẩn cũng đến thăm.

“Ta cũng không biết, tóm lại chúng ta vẫn là y kế hoạch cũ nhanh chóng rời đi nơi này.”

Ngay cả một tên vệ lâm quân bình thường đều dám đùa giỡn ta, ta càng giận chính mình không thể bảo vệ được tiểu thê tử để nàng phải chịu một tát tay..

“Lam Ngâm, mặt còn đau không?” Nhìn đến da thịt non mềm của hẩn bị đánh sưng đỏ, ta càng sầu não phải chỉ cái tát tay ấy trực tiếp đánh vào mặt ta, lòng ta sẽ dễ chịu hơn nhiều, nhìn nàng bị đánh ta cảm thấy chính mình thật vô dụng.

Nàng thấy Lộ Kỳ ca ca vì mình mà đau lòng, nàng nâng tay lau đi những giọt mồ hôi trên trán Lộ Kỳ ca ca.

“Lộ Kỳ ca ca không cần khổ sở, Lam Ngâm không đau.”

Ta biết cái tát đó hẩn dùng lực rất mạnh đánh vào mặt nàng, thế mà vì lo cho tâm tình của ta nàng còn cố làm ra không đau, ta xoa xoa mặt nàng thương tiếc nói :“Để Ta đi ra hiệu thuốc mua một ít dược rồi chúng ta liền rời đi nơi này.”

Không lâu sau, trên đường lớn một chiếc xe ngựa chậm rãi đi về hướng cửa thành, bởi vì vệ lâm quân chỉ lo truy tìm đào phạm, nên hai người đã thuận lợi ra khỏi thành.

Sau khi ra khỏi thành, ta cho xe ngựa dọc theo hướng phía nam mà đi.

Dọc theo đường đi ta luôn nắm chặt lấy tay tiểu thê tử, gặp rối thì bọn ta cũng đã rời đi Kinh thành, lòng ta nhẹ nhàng như buông xuống được tảng đá ngàn cân.

Lam Ngâm nghiêng đầu nhìn Lộ Kỳ ca ca, tươi cười vui mừng “Lộ Kỳ ca ca, chúng ta đã được Kinh thành.”

“Ừh, sau này, mọi chuyện trong hoàng cung đều không chuyện đều đến chúng ta.”

“Nhưng về sau cũng chỉ còn lại hai chúng ta.” Nghĩ đến cả đời có thể không gặp lại được phụ thân, giọng nói của nàng có một một tí phiền muộn.

Biết nàng nhớ nàng cha, Lộ Kỳ an ủi nói:“Chờ chúng ta tìm được địa phương định cư yên ổn, nàng có thể viết thư liên lạc với Nhạc phụ, kể về cuộc sống hiện tại của chúng ta cho Ngài yên tâm.”

Nàng nhẹ nhàng lắc đầu,“Để cho phụ thân nghĩ chúng ta đã chết cũng tốt, Phụ thân và Nhị nương sẽ không lo lắng cho chúng ta nữa, bọn họ sẽ có cuộc sống an ổn, dù sao Phụ thân vẫn còn có các đệ đệ.”

Nói xong, nàng quay đầu nhìn lại Kinh thành nơi mà nàng đã lớn lên, vô tình thấy có người cưỡi ngựa đuổi theo nàng kinh ngạc nói với Lộ Kỳ ca ca :“Lộ Kỳ ca ca, có người cưỡi ngựa chạy về hướng chúng ta, có phải bọn họ đuổi theo chúng ta không?”

Ta nghe vậy vội quay đầu xem, liếc mắt một cái ta cảm thấy người này quen quen, chỉ hy vọng không phải là tên Triệu Dã.

Người đuổi theo càng lúc càng tiếp cận, chờ đến khi thấy rõ diện mạo, Lộ Kỳ cùng Lam Ngâm ngâm kinh ngạc hai mặt nhìn nhau.

“Triệu tướng quân là tới bắt chúng ta, hãy vẫn là tình cờ đi đi ngang qua?” Lam Ngâm hồ nghi hỏi.

“Chỉ sợ là không phải tình cờ.” Ta không quá lạc quan nói.

Hắn đuổi theo bọn ta như vậy rốt cuộc muốn làm cái gì? Lần trước ở nhà bọn ta cũng gặp được Triệu Dân, ta tin không có chuyện trùng hợp như vậy.

Ta giờ roi muốn cho xe ngựa chạy nhanh chút, nhưng mà con ngựa còn kéo theo thùng xe, căn bản chạy rất bất quá

Chỉ trong ít phút Triệu Dân đã đuổi theo kịp bọn ta.

“Cô nương sao lại đi vội vàng như vậy, thật là làm cho Mạt tướng có chút trở tay không kịp.” Hắn trong giọng nói có chút oán giận.

Lộ Kỳ cười giả trừ giả, giải thích bọn họ vì sao vội vàng ra khỏi thành, “Triệu tướng quân, chúng ta vừa rồi đột nhiên nhận được tin tức nói người thân bệnh tình trở nên rất nghiêm trọng, cho nên mới vội vàng ra khỏi thành, không có thể chờ thêm hai ngày.”

Triệu Dân trầm mặc nhìn chăm chú vào Lộ Kỳ, trong chốc lát mới ra tiếng, “Xem ra hai vị cũng không tín nhiệm Mạt tướng, bất quá xin thỉnh hai vị đợi một chút rồi hãy rời đi.”

“Vì sao?” Lộ Kỳ nhìn thẳng hắn hỏi.

“Thật không dám dấu diếm, là do có người muốn gặp các người, cho nên Mạt tướng mới hy vọng hai vị có thể chờ qua hai ngày.”

“Là ai muốn gặp chúng ta?” Ta hơi kinh ngạc.

Triệu Dân không có lộ ra thân phận đối phương, cẩn thận nói: “Khi các vị gặp sẽ hiểu.”

Thấy hắn vẽ mặt thần bí, Lam Ngâm dừng một bên tò mò hỏi: “Triệu tướng quân, đến tột cùng là ai muốn gặp chúng ta?”

Nàng cảm giác hắn đối bọn họ không có ác ý.

“Chờ nàng đến đây, các người sẽ liền biết.” Triệu Dân ánh mắt nhìn phía Lộ Kỳ, “Hôm nay từ biệt, lấy sau nếu gặp lại chỉ sợ rất khó, hy vọng ngài hãy cố bảo vệ lấy mình, Điện hạ.”

Nghe hắn gọi ra hai chữ, Lộ Kỳ trong lòng chấn động, trên mặt biểu tình vẫn trấn định tự nhiên, “Người quả nhiên đã sớm nhận ra ta, lại còn cố ý trêu đùa ta.” Nói cái gì quý ta, đúng thật là chuyện ma quỷ mới tin!

Triệu Dân thấp giọng nói: “Mạt tướng nói là lời thật tình, ngày đó lần đầu tiên gặp Ngài thấy cách xử lý của Ngài đối với những vị quan viên, Mạt tướng liền đối với Ngài tâm sinh ngưỡng mộ.”

Không thể nào..... Chẳng lẽ người này là gay?! Ta trừng mắt liếc hắn một cái, lập tức chuyển đi ánh mắt, không dám đối với diện với ánh mắt tràn ngập ái mộ của hắn.

Ta âm thầm cảm thán, không thể tưởng được cho dù có thay đổi thế giới mi lực của ta vẫn như cũ, ngay cả nam nhân đều không cầm lòng được mà sinh lòng ái mộ ta.

Nghĩ nghĩ, ta uyển chuyển mở miệng, “Đa tạ Triệu tướng quân để tâm đến, bất quá muốn người gặp của chúng ta đến tột cùng là ai, có thể hay không trước cho chúng ta biết.” Ta nghĩ đến khả năng sẽ có hai người muốn gặp chúng ta, chính là....

Triệu Dân quay đầu nói: “Nàng đến đây.”

Lộ Kỳ cùng Lam Ngâm cũng quay đầu theo hướng Triệu Dân, thấy một chiếc xe ngựa và vài tên vệ lâm quân hộ, hướng bọn họ chạy đến.

Không lâu, xe ngựa dừng lại ở bên cạnh bọn họ, một vị phu nhân diện mạo ung dung quý phái, nàng đưa tay cho Triệu Dân nâng xuống xe ngựa kế tiếp Triệu Dân lập tức mang theo thuộc hạ đi xa bọn họ.

Nhìn thấy nàng, Lộ Kỳ cùng Lam Ngâm vội vàng xuống xe, hướng nàng hành lễ. “Tham kiến mẫu hậu.”

Tuy có chút thất vọng đau khổ, nhưng Hoàng hậu dù sao giúp bọn họ, cũng từng dùng mọi cách chiếu cố, gặp mặt tôn kính kêu nàng một tiếng cũng là việc nên làm.

“Đây không phải trong cung, không cần hành lễ.”

“Mẫu hậu như thế nào đến đây?” Lộ Kỳ ngẩng đầu hỏi.

Hoàng hậu ngưng mắt nhìn chăm chú hắn một hồi lâu, chậm rãi nói, “Triệu Dần nói người tính mang theo Lam Ngâm rời đi Kinh thành, cho nên Bản cung tới rồi gặp người lần cuối.”

Gặp lần cuối? Như thế nào nghe qua như là từ nay về sau sẽ không gặp lại? Ta từng sốt, lập tức hiểu được ý nàng, Hoàng hậu là muốn ta đi rồi về sau cũng đừng trở lại Kinh thành, mới nói tới gặp ta lần cuối, ta lập tức khom người: “Xin thứ cho nhi thần bất hiếu, sau này không thể ở cạnh hầu hạ mẫu hậu.”

Triệu Phồn than nhẹ một tiếng, sâu kín mở miệng, “Tuyên Kỳ, đừng oán Mẫu hậu lúc trước khi phụ hoàng người đem người giam vào ngục, ta không có vì người mà làm sáng tỏ mọi việc, ta không giúp người giữ lại ngôi vị Thái tử, ta chỉ có thể cho người giả chết để rời khỏi cung. Người phải biết rằng, phụ hoàng người cùng Nhị hoàng tử đều muốn phế đi vị trí người đang ngồi, bọn họ còn muốn mang Triệu thị chúng ta diệt trừ tận gốc, cho nên Mẫu hậu không còn sự lựa chọn nào khác chỉ có thể làm như vậy, chỉ có thể cho người chịu nhiều ủy khuất.”

Chuyện con cùng Lâm phi nàng nhất thời trở tay không kịp, vì đại cục làm trọng, nàng chỉ có thể nhẫn đau, nhìn con mình rời đi, nàng chỉ có thể trước bảo trụ địa vị Triệu thị sau giúp đứa con còn lại lên ngôi.

Sự phát sinh lúc ấy, nàng từng tức giận cho rằng hắn tại sao lại ngu xuẩn như thế dám vào ngày tế điển hẹn gặp Lâm phi, nàng phiền muộn tức giận nghĩ không muốn cứu hắn, nhưng khi Lam Ngâm đến cầu xin nàng, những lời của Lam Ngâm đã làm nàng tỉnh táo lại, nàng mới nhìn ra rõ quả thật đây chỉ là âm mưu, hắn dù sao cũng chính là cốt nhục do nàng mang thai 10 tháng hạ sinh, nàng không thể vô tâm nhìn hắn chết, không thể trở mặt nhìn hắn chịu oan mà chết..

Sau khi Tuyên Kỳ ra cung, nàng lập tức triệu kiến Tuyên Cần cùng thân cùng huynh trưởng, bí mật tìm cách hạ hại Nhị hoàng tử, không chế được Hoàng Thượng, nay, toàn bộ triều đình đều ở trong tay nàng.

Bất quá, Tuyên Kỳ đã giả chết không có khả năng sống lại, vì uy tín hoàng thất, và cũng vì đứa con còn lại, nàng chỉ có thể để hắn rời đi Kinh thành, rời đi nàng....

Nghe nàng giải thích, Lộ Kỳ mỉm cười, “Nhi thần chưa từng bởi vì chuyện này mà oán giận Mẫu hậu, Mẫu hậu đến cuối cùng không phải vẫn là đã cứu nhi thần sao? Huống hồ trong cung vốn là nơi không thích hợp đối với nhi thần, giả chết để rời đi đối với nhi thần mà nói làm đó là một chuyện tốt. Mẫu hậu còn tới rồi gặp riêng nhi thần lần, nhi thần rất cảm kích.”

Hoàng hậu nhẹ nhàng vuốt cằm, hướng canh giữ ở cách đó không xa tùy tùng vươn tay, tùy tùng lập tức đưa lên một cái bao gánh nặng.

Nàng đem gánh nặng đưa cho Lộ Kỳ, “Nơi này có chút ngân lượng, người mang theo bên người, về sau phải chiếu cố tốt chính mình.”

Lộ Kỳ tiếp nhận gánh nặng, kế tiếp liền quỳ gối xuống, “Nhi thần bái biệt Mẫu hậu.”

Lam Ngâm cũng quỳ xuống, dập đầu lạy ba cái.

Hoàng hậu hốc mắt ẩm ướt, vội vàng nâng dậy bọn họ, nàng nhìn Lam Ngâm dặn dò, “Lam Ngâm, Mẫu hậu liền đem Tuyên Kỳ giao cho người, người phải thay mẫu hậu chăm sóc cho hắn thật tốt biết không?”

Nàng gật đầu, “Lam Ngâm biết, thỉnh Mẫu hậu không cần lo lắng.”

“Như vậy..... Mẫu hậu hồi cung.” Nàng liếc mắt nhìn con xoa người đi đến xe ngựa.

Ngồi vào trong xe, nàng nhắm mắt lại, hai hàng lệ lăn dài trên má, nàng rất rõ, lần này từ biệt, đó là vĩnh biệt, kiếp này nàng không thể gặp lại con.

“Nhi thần cung đưa mẫu hậu.” Lộ Kỳ cùng Lam Ngâm cung kính đưa nàng rời đi.

Trước khi xe ngựa rời đi, Triệu Dền cười trên lưng ngựa quay đầu nhìn lại bọn họ, bỗng trong đầu thoáng hiện tình cảnh buổi tao ngộ ngày ấy, hình ảnh hiên ngang oai hùng chấn áp các quan viên của Điện hạ ngày nào luôn ghi lại sâu trong tâm hần. “Thái tử điện hạ. Ngài nhất định phải chiếu cố tốt chính mình” Hần trong lòng thầm nói lời từ biệt.

Nhìn theo đoàn người của Hoàng hậu rời đi, Lộ Kỳ và Lan Ngâm cũng trở lại xe tiếp tục cuộc hành trình xuôi phương nam.

“Lam Ngâm, về sau ta chỉ sợ không thể nàng trở về Kinh thành nhìn lại tòa nhà nhỏ của chúng ta rồi, hoàng hậu không hy vọng ta trở về Kinh thành.”

Nàng cong lên khoe miệng “Đừng lo, chờ chúng ta đến nơi, chúng ta sẽ có một tòa nhà mới thuộc về chúng ta.”

Ta cười cầm tay nàng, “Đúng, chúng ta sẽ lại có một tòa nhà của chúng ta.”

Mấy năm sau.

Lộ Kỳ trở thành một lão bản có địa vị trong giới kinh doanh..

Ta đem tài bảo của tiểu thê tử cùng chính mình chia làm hai phe, muốn biết trong lòng nàng đến giữa ta và tài bảo đối với nàng cái nào chiếm vị trí quan trọng hơn..

“Lam Ngâm, ở tài bảo và ta, nếu chỉ có thể chọn một, nàng sẽ lựa chọn thế nào?”

Lam Ngâm nhìn về phía trước chất đống ở một vàng bạc tài bảo, lại nhìn ngời ở một bên Lộ Kỳ, nháy mắt mấy cái, có chút khó có thể lựa chọn.

“Lam Ngâm có thể hay không cần chọn lựa có được không?”

“Không thể, nàng chỉ có thể chọn một.” Ta hôm nay nhất định phải biết trong lòng nàng, ta có giữ được vị trí cao hơn tài bảo không..

Nàng đi qua đi sờ sờ vàng bạc châu báu, rồi kế tiếp sờ sờ khuôn mặt tuần tú Lộ Kỳ ca ca, vẻ mặt khó xử, chậm chạp không thể lựa chọn.

Đối nàng mà nói, này hai bên đều rất trọng yếu, nàng khó có thể từ giữa bỏ đi bên nào.

Thấy nàng lại ở do dự, mà không phải quyết định chọn ta, Lộ Kỳ sắc mặt tối đen, may mắn chính mình sớm có đa có kế hoạch vẹn toàn.

Ta trấn định theo ống tay áo lý lấy ra vòng cổ lờ lờ tỏa sáng, ta tin ta sẽ thấy được cặp mắt của tiểu thê tử sẽ tỏa sáng như hai viên kim cương trên vòng cổ..

Lam Ngâm trừng mắt vòng cổ, như vẫn không giống như ta mong muốn nàng sẽ lập tức lựa chọn ta.

Ta cắn răng một cái, lại lấy ra những món đồ trang sức lấp lánh, cuối cùng, đến khi ta lấy ra một hạt trân châu lớn màu hồng, nàng rốt cục không hề chần chờ tươi cười đi đến bên ta.

“Lam Ngâm chọn Lộ Kỳ ca ca.” Nhưng nàng nhanh tay đem tài bảo bên cạnh ôm vào lòng, nàng chỉ vào này tài bảo cùng Lộ Kỳ ca ca, cười đến nheo lại mắt nói: “Của ta, của ta, đều là của ta!”

Nàng tiếp theo hôn nhẹ vào môi Lộ Kỳ ca ca...

“Trong lòng Lam Ngâm, Lộ Kỳ ca ca chính là trân bảo lớn nhất.”

Lộ Kỳ cánh môi tràn ra tươi cười, ôm chặt nàng vào lòng, hôn lên đôi môi mềm mại của tiểu thê tử càng hôn càng sâu...

Trong lòng ta nàng cũng chính là trân bảo quan trọng nhất. Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tran-bao-thai-tu>